รายงานการประชุมสภาผู้แทน
ครั้งที่ ๔/๒๔๙๔ (วิสามัญ) ชุดที่ -
วันพุธที่ ๒ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๙๔
ณ กระทรวงมหาดไทย
เริ่มประชุมเวลา ๑๐.๑๐ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน : วันนี้ มีสมาชิกมาประชุม ๗๕ คน ครบองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดการประชุม ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งให้ที่ประชุมทราบ ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๒ กระทู้ถาม กระทู้ที่ ๑ ของนายทองดี ฮิสราชีวิน ถามกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องการซื้อที่ดินเพื่อก่อสร้างมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

[illegible]

นายทองดี ฮิสราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการดังต่อไปนี้

ตามที่รัฐบาลได้อนุมัติงบประมาณประจำปี ๒๔๙๔ เป็นจำนวน ๓๐๐,๐๐๐ บาท (สามแสนบาทถ้วน) เพื่อซื้อที่ดินสำหรับก่อสร้างมหาวิทยาลัยขึ้นในจังหวัดเชียงใหม่นั้น ข้าพเจ้าขอเรียนถามว่า

๑. เป็นเพราะเหตุใดเจ้าหน้าที่กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ตกลงซื้อที่ดินสวนเจ้าสมบัติเกษมสิริน เป็นราคาถึง ๓๕๐,๐๐๐ บาท (สามแสนห้าหมื่นบาทถ้วน) ซึ่งเกินงบประมาณที่รัฐบาลได้อนุมัติไปถึง ๕๐,๐๐๐ บาท (ห้าหมื่นบาทถ้วน) และใครเป็นผู้เสนอขอให้ซื้อที่ดินแปลงนี้ และรัฐบาลได้ล่วงรู้หรือเปล่าว่าจะมีการทุจริตกินเงินค่านายหน้าแอบแฝงอยู่

๒. เมื่อกระทรวงศึกษาธิการได้จ่ายเงินให้แก่ผู้ขายที่ดินไป ๓๐๐,๐๐๐ บาท ตามงบประมาณที่รัฐบาลอนุมัติให้เช่นนี้แล้ว ส่วนที่ยังคงค้างอีก ๕๐,๐๐๐ บาทนั้น ใคร

เป็นผู้รับผิดชอบและจ่ายให้แก่ผู้ขาย

๓. ข้าพเจ้าได้ทราบว่าเจ้าหน้าที่กระทรวงศึกษาธิการยอมให้ผู้ขายทำสัญญาผูกมัดเอารัดเอาเปรียบรัฐบาลคือในระหว่างที่ชำระค่าซื้อยังไม่เสร็จสิ้น ผู้ขายจะต้องได้รับผลประโยชน์ซึ่งผลิตขึ้นจากที่ดินแปลงนี้ตลอดไปจนกว่ากระทรวงจะชำระเงินที่คงค้างอยู่นั้น มีข้อเท็จจริงเพียงใดหรือไม่ และใครเป็นผู้ทำสัญญากับผู้ขายเช่นนี้

๔. เป็นเพราะเหตุใด รัฐบาลจึงไม่ตั้งงบประมาณปี ๒๔๔๔ เพื่อจะได้รีบเร่งก่อสร้างอาคารของมหาวิทยาลัยนี้ให้เสร็จสิ้น ซึ่งเป็นการช่วยเหลือบุรุษหนุ่งชายทางภาคเหนือไม่น้อยกว่า ๓,๐๐๐ คนซึ่งไม่มีที่เล่าเรียน

ขุนคงเมธีศึกษากร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ : กระทรวงศึกษาธิการชี้แจงดังนี้

๑. กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาและสอบสวนด้วยความรอบคอบแล้วเห็นว่าที่ดินดังกล่าวเหมาะสมที่จะเป็นที่ตั้งมหาวิทยาลัยยิ่งกว่าที่รายอื่น ๆ ที่มีผู้เสนอมา และเห็นว่าราคานี้ถูกที่สุดจะซื้อได้ในขณะนั้น แม้เงินที่ยังขาดอยู่บ้างก็น่าจะขอตั้งงบประมาณเพิ่มเติมต่อไป เพราะเงิน ๒ แสนบาทนี้ได้ตั้งงบประมาณไว้ตั้งแต่ปี ๒๔๔๑ แล้ว ก็ยังหาซื้อไม่ได้ มาในปี ๒๔๔๒ ก็ได้รับงบประมาณเท่าเดิมจึงเห็นควรรีบจัดการหาซื้อที่ดินเสียให้ได้เพื่อจะได้มีโอกาสตั้งเป็นมหาวิทยาลัยต่อไป รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการจึงได้อนุมัติให้จัดซื้อและไม่ปรากฏว่ามีการทุจริตในเรื่องล่านายหน้าแต่อย่างใด

๒. การซื้อรายนี้จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัยเป็นคู่สัญญาและรับผิดชอบในเงินที่ยังค้างอยู่ซึ่งได้จ่ายเงินไปเป็นการสุดสิ้นแล้ว

๓. ตามสัญญาซื้อขายผู้ซื้อยอมจ่ายเงินให้แก่ผู้ขาย ๓ แสนบาทในวันทำการโอนกรรมสิทธิ์ และมีข้อแม้ว่าเงินอีก ๕ หมื่นบาทนั้นผู้ซื้อจะต้องชำระภายในเวลา ๑ ปี ผู้ขายและบริวารก็จะออกจากที่ดินภายใน ๑ ปีเช่นกัน นอกจากนี้ยังได้พิจารณาเป็น

ว่าในระหว่างที่กระทรวงพัฒนาชนบทการยังไม่มีเจ้าหน้าที่ไปดูแลนั้นควรให้ผู้ขายช่วยดูแล
รักษาสถานที่ให้อยู่ในสภาพที่ดีและยอมให้ผู้ขายเก็บผลประโยชน์จากที่ดินได้

ใดบ้างที่ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าผลประโยชน์ที่ได้นั้นน้อยกว่าที่จะจ้างคนดูแลรักษาสถานที่เสียอีก

๔. กระทรวงศึกษาธิการเคยตอบกระทู้ของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติในเรื่องนี้เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๑๑ ว่าในขณะนี้มีความจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงขยับขยายการศึกษาตลอดจนเพิ่มอาจารย์ในชุมชนลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นจำนวนมากจึงจำเป็นรอการก่อสร้างอาคารสถานที่มหาวิทยาลัยที่เชียงใหม่นี้ไว้ก่อน ซึ่งขณะนี้ก็กำลังให้เจ้าหน้าที่วางแผนผังโครงการเป็นที่เรียบร้อยอยู่แล้ว

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : ตามที่ท่านรัฐมนตรีได้ตอบกระทู้ถามของข้าพเจ้านั้นเมื่อกี้นี้ยิ่งทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกสงสัย รู้สึกสงสัยที่ว่าก็เมื่อทางรัฐสภาได้อนุมัติงบประมาณ ๓ แสนบาทเช่นนี้แล้วรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการอาศัยอำนาจอะไรมิได้ไปสั่งซื้อที่ดินรายนี้เกินถึง ๕ หมื่นบาทเป็น ๓ แสน ๕ หมื่นบาท นี่ประการหนึ่ง ทั้งนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการฝ่าฝืนการงบประมาณชอบหรือไม่ ท่านประธานที่เคารพ

ประการที่ ๒ ข้าพเจ้าเองก็ไม่เถียงที่ท่านบอกว่าสถานที่เหมาะสมที่ซื้อไป ข้าพเจ้าก็ไม่ว่า ข้าพเจ้าสนับสนุน แต่ว่าการศึกษาของท่านนั้นผิดพลาด ผิดจังหวะ ผิดเวลาใช่หรือไม่ เมื่อท่านได้ลงทุนซื้อที่ดินแล้วเจ้าหน้าที่ก็มีไม่เพียงพอ นี่เป็นเพราะเหตุใด ก่อนที่ท่านจะตกลงซื้อที่ดินสร้างมหาวิทยาลัยราชนี้ทำไมท่านไม่คิดสรรพะเสียก่อน คิดลูกคิดดางแก้วเสียก่อนว่าท่านจะมีเจ้าหน้าที่พอหรือไม่ หมายความว่าเพื่อไปดูแลสถานที่มหาวิทยาลัย ทำไมท่านไม่คิดเสียก่อน นอกจากนั้นเมื่อท่านได้ตกลงซื้อแล้วท่านกลับขออนุมัติให้เจ้าของที่ดินไปดูแลรักษาเช่นนี้ท่านทราบหรือไม่ยอมประโยชน์ของแผ่นดินเสียไปเท่าไร โดยเฉพาะมะม่วง ลำใย ปีหนึ่งได้ตั้งพันบาท ท่านทราบหรือไม่ ก็ต้องสูญสิ้นไป นอกจากนั้นท่านประธานที่เคารพ ที่ดินแปลงนี้ประมาณ ๖๐ กว่าไร่ เป็นเนื้อที่นาเป็นเนื้อที่ชุมชนสมบูรณ์น้ำท่ามีตลอดปี ไม่เคยแห้งแล้ง เปิดโอกาสให้ราษฎรได้ทำนาปีละ ๒ ครั้งปลูกถั่วลิสงอะไรเหล่านี้เป็นต้น

อะไรเหล่านี้เป็นต้น ท่านทราบหรือไม่ ผลประโยชน์ของรัฐบาลเสียหาย ทำไมท่านจึงหลับหูหลับตาปล่อยอย่างนี้ ทำไมไม่ส่งเจ้าหน้าที่ไปควบคุมดูแล หรือส่งไปแล้วแต่เจ้าหน้าที่ของท่านไปร่วมกินกับเจ้าของที่ดินเสียใช่หรือไม่ นอกจากนี้ที่ท่านบอกว่างบประมาณประจำปี ๒๔๙๔ นั้นท่านบอกท่านขอรอไว้ก่อนที่เชียงใหม่ ท่านบอกว่าจะต้องขอขยายปรับปรุงจุฬาลงกรณ์เสียก่อน ข้าพเจ้าไม่เถียง เพราะว่ากรุงเทพพระมหานครเป็นเมืองหลวงและจะทำอย่างไรก็ตาม แต่สงสัยว่าทำไมเชียงใหม่ท่านจึงไม่อยากให้มีมหาวิทยาลัย หรือท่านจะปล่อยให้ชาวเชียงใหม่เป็นคนโง่เขลาอย่างนั้นหรือขอท่านโปรดตอบ

ขุนคงฤทธิศึกษากร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ เท่าที่ฟังคำถามของท่านสมาชิกผู้นี้ก็คือประหนึ่งว่า อยากให้มีมหาวิทยาลัยหรืออยากจะสนับสนุนส่งเสริม และฟังไปอีกอย่างหนึ่งก็คล้ายว่าไม่อยากให้เชียงใหม่มีมหาวิทยาลัยดี ๆ แต่เรื่องนี้ที่ถามมาหลายประการนั้น ขอชี้แจงว่าเท่าที่จัดซื้อไปนั้นเป็นการถูกต้องตามวัตถุประสงค์ที่รัฐบาลต้องการและไม่เป็นการผิดหลักอย่างไร และเงินรายนี้ก็ได้ดำเนินการเสร็จสิ้นไปแล้ว ส่วนการรักษาสถานที่นั้น ท่านก็ได้กล่าวเองว่าสถานที่กว้างใหญ่ เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ต้องมีเจ้าหน้าที่เป็นอันมาก ซึ่งถ้าใช้ข้าราชการดูแลแล้วจะต้องใช้คนเป็นจำนวนมากและจะต้องใช้เงินเป็นหมื่น ๆ แต่ถ้าให้เจ้าของที่เขาจัดการดูแลเองก็เป็นการประหยัดแก่เรา ส่วนที่ท่านถามว่ารัฐบาลไม่ประสงค์ให้เชียงใหม่เจริญในการศึกษานั้น ไม่เป็นความจริง เพราะรัฐบาลชุดนี้ต้องการให้การศึกษาเจริญก้าวหน้า จึงได้ซื้อที่ดินรายนี้/เพื่อจัดตั้งมหาวิทยาลัย ซึ่งท่านก็ย่อมทราบแล้วว่าเราต้องขยายอะไรอีกหลายอย่างในการศึกษา แม้แต่ในพระนครเอง การของงบประมาณเพื่อขยายการศึกษาก็ยังได้รับไม่เต็มที่สมความประสงค์

นายทองดี อิสราชีวิน(เชียงใหม่) ข้าพเจ้าขอตอบท่านรัฐมนตรีที่ท่านหาว่าข้าพเจ้าไม่ต้องการให้เชียงใหม่มีมหาวิทยาลัยนั้น ท่านยังเข้าใจคลาดเคลื่อนความจริง ความจริงนั้น ข้าพเจ้าต้องการให้มีมหาวิทยาลัยที่เชียงใหม่มาตั้ง ๑๐ กว่าปีแล้ว แต่รัฐบาลนี้หรือรัฐบาล

ชุดไหน ๆ ก็ไม่สามารถ มีพวกสอนศาสนาอเมริกันเขาขอฟัง ท่านก็ไม่ให้ อยากจะเรียน ถามว่า

แล้วที่มีอยากจะเรียนถามว่าเป็นเพราะเหตุใด ท่านจึงหวงไว้ ในเมื่อสิ่งใดก็ตาม ถ้าเราทำไม่ได้แล้วทำไมอ้างว้างว้าเหว่ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเรียนถามว่า ถ้าจะมีเอกชนเขาจะขอเปิดมหาวิทยาลัยขึ้นท่านจะอนุญาตให้หรือไม่ นี่เป็นประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งเมื่อกี้ท่านบอกว่าทางรัฐบาลไม่มีเจ้าหน้าที่เพียงพอ ท่านรัฐมนตรีโปรดพิจารณาข้อนี้ด้วย ประเด็นจะไม่ใคลปืน ท่านรัฐมนตรีศึกษาข้าพเจ้ากำลังซักถามท่าน ขอให้นั่งฟัง เป็นเรื่องเกี่ยวกับท่าน ประเด็นท่านก็ไม่ใคลปืน

ประธานสภาผู้แทน : ซักต่อไปเถอะท่านใคลปืน ท่านถามให้ตรงกับกระทู้เป็นการดูดถึงประธาน

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านรัฐมนตรีจะไม่ใคลปืน ประเด็นท่านรัฐมนตรีตอบผิด ๆ ถูก ๆ เพราะไม่ใคลังฟัง

ประธานสภาผู้แทน : ขอให้ท่านรีบ ๆ ซัก

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : คือที่ท่านบอกว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลมีไม่เพียงพอ แล้วท่านก็บอกว่าได้เปิดโอกาสให้เจ้าของที่ดินที่ขายให้แก่รัฐบาลนี้เป็นผู้ดูแลอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอซักถามท่านว่าผลประโยชน์ของที่ดินแปลงนี้ปีหนึ่งได้เงินหลายพันบาท ท่านก็ไม่ตอบให้ข้าพเจ้าทราบ ความจริงข้าพเจ้าขอยืนยันด้วยเกียรติว่าที่ดินแปลงนี้อุดมสมบูรณ์ สมมติว่าข้าพเจ้าเป็นรัฐมนตรีศึกษาธิการ ข้าพเจ้าจะเปิดโอกาสให้เขาเช่า ไร่หนึ่งต่อ 50 บาท ก็อาจจะทำได้ ที่ดินแปลงนี้มีถึง 60 – 70 ไร่ ท่านไม่ยินยอมขาย ท่านทำแค่คำน้ำหวานละลายแม่น้ำ ที่นี้ถ้าท่านไม่มีความเห็นอย่างใดขอเรียนถามว่าท่านจะมีวิธีแก้ไขอย่างไร โดยท่านจะให้เจ้าของที่ดินออกจากที่ดินแปลงนี้ไปจะได้หรือไม่ โดยจะใช้ความสามารถของท่านโดยที่ท่านเป็นรัฐมนตรีศึกษาธิการจัดการของเราเอง หาเงินของเราเอง จ้างคนไปให้มีดีกว่าหรือ ขอเรียนถามว่าท่านจะปฏิบัติตามที่ข้าพเจ้าเสนอมานี้หรือไม่ และนอกจากนี้มีอยู่อีกข้อหนึ่ง

ที่ว่าเงินที่เกินไป ๕ หมื่นบาทนั้นเท่านับอกว่าได้ชำระเขาไปแล้ว ข้าพเจ้าขอเรียนถามว่าได้ชำระวันนี้เท่าไรนี่ไหม เดือนไหน พ.ศ. อะไร แล้วในประการที่สองที่ท่านเอาเงินก้อนนี้มาชำระนั้น เอามาจากไหน ถ้าเอาเงินงบประมาณ ท่านเอาจากงบประมาณยอดอะไร วิสาหกิจลงทุน หรือไม่ลงทุน ถ้าทำไม่ได้ ข้าพเจ้าจะว่าท่านเป็นกฎหมายงบประมาณแผ่นดินประจำปี ๒๔๐๖ ขอท่านได้กรุณาตอบด้วย.

ชุมพงษ์ ฤทธิศึกษากร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ : ที่ท่านพูดว่ามหาวิทยาลัยที่เชียงใหม่ดีหลาย ๆ สถาบันมาแล้วไม่ใช่ทั้งดีและท่านมีเจตนาดีนั้น แล้วท่านบอกว่าแม้แต่รัฐบาลก็ตาม ขอเรียนว่าข้อนี้ไม่เป็นความจริง เพราะรัฐบาลนี้ทั้งใจส่งเสริมเป็นอย่างยิ่ง จึงได้เริ่มซื้อที่ดินสร้างมหาวิทยาลัย แล้วที่ถามว่าจะให้ผู้ใดสร้างมหาวิทยาลัยได้หรือไม่ ก็ยังไม่ได้เคยตอบคราวก่อนเมื่อเดือนสิงหาคม แล้วจะไม่ขอตอบ ในเรื่องเกี่ยวกับรายได้ต่างๆ ถ้าคิดเปรียบเทียบแล้ว ถ้ากระทรวงศึกษาธิการจัดเองแล้วจะเสียผลประโยชน์ยิ่งกว่าที่เป็นอยู่เช่นนี้ ส่วนข้อเท็จจริงเป็นข้อที่ท่านเข้าใจและเป็นเรื่องประมาณของท่าน แต่อย่างไรก็ตามในเรื่องนี้รัฐบาลจะพยายามให้ที่ดินในส่วนนี้เพื่อให้เป็นมหาวิทยาลัยให้เป็นไปด้วยดีในโอกาสต่อไป ส่วนที่ท่านข้องใจในเรื่องการเงินว่าจะมีประเภทหรือไม่ ขอเรียนว่าได้จัดจ่ายไปโดยชอบด้วยกฎหมายและเป็นการถูกต้อง ท่านไม่ต้องเป็นห่วงในเรื่องที่จะผิดกฎหมาย.

นายหองดี นิสราชีวิน (เชียงใหม่) : ได้ฟังท่านรัฐมนตรีตอบกระทู้ถามของข้าพเจ้าก็ยิ่งไม่ใช่ปวดหัวอย่างเดียว ยิ่งไม่ไม่เข้าใจ ยิ่งงงอะไรต่ออะไร ทำให้ข้าพเจ้าเสื่อมความนับถือ ท่านบอกว่าท่านผู้แทนไม่ต้องเป็นห่วงงบประมาณ ก้อนไหนท่านไม่ต้องเป็นห่วง ท่านพูดอย่างนี้ได้หรือ ท่านอย่าลืมว่าผู้แทนที่มานั่งในสภาแห่งนี้เพื่อควบคุมงบประมาณของแผ่นดิน นี่ท่านทำผิดงบประมาณแผ่นดินใช่หรือไม่ แล้วที่ท่านบอกว่ารัฐบาลนี้อยากจะให้มีมหาวิทยาลัย ก็คล้าย ๆ ท่านคงว่าค่อยๆเป็นค่อยไป แล้วก็อยากจะขอถามว่า มหาวิทยาลัยจะค่อยเป็นค่อยไปอีกกี่สิบปีถึงจะตั้ง หรือท่านจะให้ข้าพเจ้าตายเสียก่อนแล้วจึงจะตั้ง หรือท่านตายเสียก่อนแล้วจึงจะตั้งเช่นนั้นหรือ นอกจากนี้ที่ให้เอกชนตั้งมหาวิทยาลัย ครั้งก่อนเคยถามท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ แต่ครั้งนี้ปี ๒๕๔๔ เหตุการณ์เปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งเดี๋ยวนี้เราไปร่วมกับประเทศอเมริกาแล้ว ท่านก็ทราบ ท่านก็ไปที่ท้องสนามหลวงเขามอบลาวุธยุทโธปกรณ์ให้ สำหรับมหาวิทยาลัยท่านจะไปร่วมมือกับเขาไม่ได้หรือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรงเรียนปรีนสรอแยลนี่เขาเป็นของ

เวลานี้เขามีทุนอยู่ที่/รอนอยู่ ๒๕ ล้านเหรียญทองคำอเมริกัน เขาก่อสร้างตึกตั้ง ๒ ตึก ประมาณ ๓ ปีมาแล้ว เขาเตรียมจะเปิดมหาวิทยาลัย แต่สมัยก่อนคุณเสนีย์ ปราโมช เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการไม่อนุมัติให้เปิด ท่านบอกว่านโยบายไม่ให้ เมื่อท่านมาเป็นรัฐมนตรีศึกษาธิการนี้ท่านจะรับนโยบายนั้นต่อมาอย่างนั้นหรือ ท่านจะร่วมกับชาติอเมริกันไหม ไหน ๆ เขาก็ร่วมในทางรบแล้วก็ควรจะร่วมในทางศึกษาจะได้หรือไม่ เราร่วมทุกอย่างเป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ มีอยู่หลายองค์การ มีองค์การยูเนสโก องค์การยูนีเซฟ องค์การอีคาร์เฟ ท่านจะร่วมกับเขาไหมถ้าเขาเปิดโอกาสให้เรา ฝากนี้อยากจะเรียนถามอีกครั้งหนึ่งว่าวิธีการอะไรก็ตามถ้าท่านไม่สามารถแล้วท่านจะเลิกอ้างว่าปีกจะได้หรือไม่ ท่านอย่าถือพิธีรีตรองมากนะ จะร่วมมือกับเขาได้หรือไม่ นี่ขอได้โปรดตอบ

ข้อสุดท้ายที่ดิฉันรายนี้ถ้าทำอย่างที่ข้าพเจ้าเสนอแนะจะไม่ได้ผล หมายความว่าผลจะได้น้อย ไม่เป็นความจริง ท่านรัฐมนตรีที่เคารพข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านรัฐมนตรีจะถูกเจ้าหน้าที่ของท่านตัดเสียแล้ว ตัดเสียหมดเปื่อยแล้ว ความจริงท่านควรจะเชื่อเกียรติผู้แทนเชียงใหม่ นายทองดี อิสราชีวิน บ้างซิในฐานะเจ้าของท้องถิ่น ข้าพเจ้าต้องการจะทำงานให้แก่รัฐบาล ท่านรัฐมนตรีจะกล้าไหมมอบให้นายทองดี อิสราชีวินเป็นผู้จัดการจะเอาไหม ปัจจุบันนี้ท่านยังไม่รู้ถึงความเหลวแหลกของกระทรวงธรรมการศึกษาธิการ ข้าพเจ้ากำลังรวบรวมอยู่ที่จะส่งต่อท่าน เพราะฉะนั้นจึงขอถามเป็นครั้งสุดท้ายว่าท่านจะกรุณาต่อข้าพเจ้าตามที่ข้าพเจ้าซักไซร้ไล่เลียงนี้จะได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้เป็นเพราะเหตุใด

ขุนคงฤทธิศึกษากร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ : ตามที่ท่านซักถามมานั้นเป็นการชี้แจงเสียโดยมากก็ขอรับข้อสังเกตุและข้อชี้แจงของท่านไว้พิจารณา

ประธานสภาผู้แทน : กระทู้ต่อไป ของนายทองดี อิสราชีวิน เรื่องเจ้าหน้าที่ตำรวจอำเภอสันกำแพงยิงพ่อค้าตายสองคน ถามกระทรวงมหาดไทย

นายทองดี อิสราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอถือกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้ ได้ทราบว่าเมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ศกนี้ เวลาประมาณ ๑๑.๐๐

๑๑.๐๐ นาฬิกา ส.ต.อ.ไพบูลย์ อินทะพันธ์ พร้อมทั้งพลฯ หลวง สุภามูล และพลฯ ตั้น ไชยนันตา ได้ไล่อาวุธปืนยิงนายทา ทองคำ และนายแก้ว ชมภูป้อ พ่อค้าขายครั่งชาวบ้านเหล่าตำบลออนใต้ อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ ถึงแก่ความตาย ณ บนภูเขาแม่ลึก ตำบลออนเหนือนั้น ข้าพเจ้าขอเรียนถามว่า เนื่องมาจากสาเหตุอะไร เจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งสามนาย (คือยกมานี้จึงได้ยุกยาจหาญใช้อาวุธปืนยิงราษฎรตาย ซึ่งไม่สมกับเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้มีนามว่า "พิทักษ์สันติราษฎร์" เช่นนี้ และทางการได้จัดการดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งสามในคดีวิสามัญฆาตกรรมรายนี้แล้วอย่างไรหรือไม่.

พล ต. บัญญัติ เทพหัสดิน ณ อยุธยา รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : กระทรวงมหาดไทยของตอบว่า ทางราชการต้องพิจารณาและดำเนินการไปตามกฎหมาย หากเมื่อได้ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานว่าเจ้าหน้าที่กระทำผิด โดยเฉพาะเหตุที่เกิดขึ้นตามกระทู้ถามนี้ก็คือ ส.ต.ช. ไพบูลย์ กับพวก ได้เดินทางไปตรวจท้องที่ ได้ทราบว่ามีพ่อค้าปืนเถื่อนจะเดินทางมาทางคอยแม่ลึก จึงได้พากันเดินทางไปคอยทำการจับกุม ฉะนั้นได้เห็นมีราษฎร 4 คน เดินตัวนทางมา พวกเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าที่กำบัง และสั่งให้ราษฎรหยุด แต่เมื่อราษฎรเหล่านั้นหยุดแล้ว ได้ใช้ปืนวัตถุสิ่งหนึ่งขึ้น ทางเจ้าหน้าที่เข้าใจว่าเป็นกระสุนปืน จึงได้ยิงกระสุนปืนยิงไป และถูกราษฎรตาย ๒ คน ผลการสอบสวนส่วนภูมิภาคเห็นว่าการกระทำของเจ้าพนักงานได้กระทำไปเกินกว่าเหตุ และจะได้ดำเนินการฟ้องผู้ต้องหาต่อไป ฉะนั้นจึงเห็นได้ว่าทางราชการมิได้ปล่อยมือในการจะพิจารณาลงทัณฑ์แก่เจ้าหน้าที่ผู้กระทำผิดแต่ประการใด

นายทองดี ศิลราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอแสดงความขอบใจที่ท่านได้เอาใจใส่และเมื่อกี้ท่านก็ตอบกระทู้ถามของข้าพเจ้าแล้วว่าเจ้าหน้าที่ของท่านปฏิบัติผิดต่อหน้าที่ ทั้งนี้ก็คือยิงพ่อค้าคนนั้นโดยเข้าใจว่าค้าปืนเถื่อนอย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นจึงอยากจะเรียนถามว่าท่านทราบหรือไม่ว่าเวลายิงนั้น ขอประทานโทษเมื่อกี้นี้ข้าพเจ้ากล่าวผิดไป เวลาที่ถูกยิง ๒๒ นาฬิกาเศษ ไม่ใช่เวลา ๒๒ นาฬิกา คือหมายความว่าเป็นเวลากลางวัน ทีนี้เมื่อเจ้าหน้าที่ของท่านได้ทราบจากสายลับมาว่าจะมีคนค้าปืนเถื่อนมาอย่างนี้เป็นต้น เมื่อท่านเจอเขา ทำไมเจ้าหน้าที่ของท่านไม่บอกให้เขาเหล่านั้นหยุด

ที่ว่าที่ไม่ชอบ ยกมือออกแล้วร้องขอชีวิตก็แล้วกันไม่ยอม ทั้งโปรดถือข้อเท็จจริงว่าตำรวจผู้เป็นหัวหน้านั้นเสพย์สุราไปเมาเข้าไปด้วย ทั้งนี้ขอเรียนถามท่านว่าต่อไปนี้ในวิธีการจับกุมผู้ร้ายของเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ดี ท่านจะสั่งกำชับกวดขันได้หรือไม่ ถ้าผู้ร้ายไม่ยิงอย่าเพิ่งยิงเขา ทั้งนี้เพราะเขาไม่ใช่ผู้ร้ายมือเปล่า ๆ แท้ ๆ ทำไมถึงมายิง ฉะนั้นท่านจะได้สั่งสอนกำชับรักษาระเบียบให้เข้มงวดกวดขันจะได้หรือไม่ นี่ประการหนึ่ง แล้วที่ว่ากำลังสอบสวนอยู่นั้นไม่เป็นความจริง ความจริงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ครั้งแรกเขารายงานอำเภอ แต่ต่อมาหลังไปสอบสวนก็ยังผู้พิพากษาชันสูตรวิสามัญฆาตกรรม ปรากฏชัดเจนจริงว่าเจตนายิงจริง บัดนี้ส่งฟ้องศาลแล้ว เพราะท่านตอบกระทู้ถามข้าพเจ้าเมื่อสมัย 3 – 4 เดือนก่อน ข้าพเจ้าทราบข้อเท็จจริงทุกอย่าง เพราะสายลับของข้าพเจ้าประจำอยู่ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่พอใจแล้ว ขอชอบใจ

พล. ต. บัญญัติ เทพหัสดิน ณ อยุธยา รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ความจริงท่านผู้แทนผู้ปิเตียรติก็ได้ทราบเรื่องอยู่แล้วก็ไม่ควรจะมาถาม แล้วในเรื่องความที่ท่านบอกว่ารัฐบาลจะได้กวดขันเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามระเบียบและตามกฎหมายหรือไม่นั้น รัฐบาลนี้ได้กวดขันอยู่เสมอและถ้าหากผู้ใดผิดก็ได้ลงโทษไปในทางที่ผิด และในเรื่องนี้ทางเจ้าหน้าที่เท่าที่สอบสวนก็ไม่ใช่ว่าเขามีเจตนา เป็นแต่เพียงว่าเมื่อฝ่ายหนึ่งเขาบอกให้หยุดแล้วยิงฝ่ายหนึ่งหยุดแล้วก็ยกของยิงอย่างหนึ่งขึ้นมา ตาซึ่งขึ้นมา ซึ่งในเวลาหลังลักษณะของคล้ายอาวุธปืนก็ได้ แล้วเป็นในที่ที่เป็นป่าเป็นดงก็อาจทำให้เข้าใจยิงได้ก็ต้องยิงไป อีกอย่างหนึ่งก็ถูกแล้วตามที่ท่านว่าก็ได้มีการวินิจฉัยชันสูตรแล้ว

ประธานสภาผู้แทน : กระทู้ต่อไปของนายล้วน เวทยากิตานนท์ เรื่อง การโจรผู้ร้ายในจังหวัดนครปฐม ถามกระทรวงมหาดไทย

ว. ๔/๔๔ ส.ข. ๔/๒

นายสวัน เวกชาลิกานน (นครปฐม) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้ เนื่องจากราษฎรบางตำบลในท้องที่จังหวัดนครปฐมได้รับความเดือดร้อนจากการโจรกรรมภายในระยะเวลา ๕ เดือน ถึง ๓ ราย ดังพฤติการต่อไปนี้

๑. เมื่อราวเดือนมิถุนายน พ.ศ.๒๔๔๓ นี้ได้มีผู้ร้าย ๕ คน เข้าทำการปล้นทรัพย์ของราษฎรหมู่ที่ ๕ ตำบลลดหอยข่อย อำเภอบางเลน และจับตัวเจ้าทรัพย์ไปขู่เข็ญ พนักงานสอบสวนได้ละเลยต่อหน้าที่ปล่อยเรื่องไว้นานเกือบ ๕ เดือนจึงได้สั่งสำนวนมายังยับการ ทางพนักงานยับการสั่งไม่ฟ้องเพราะหลักฐานอ่อน ขอทราบว่าเรื่องนี้เพราะเหตุใดจึงล่าช้ามาก เป็นเพราะพนักงานสอบสวนที่อำเภอบางเลนประวิงเรื่องไว้หรือเป็นเพราะเหตุใด

๒. เมื่อกันเดือนตุลาคม ศกนี้ ราษฎรหมู่ที่ ๕ ตำบลเดียวกันนี้ได้ถูกผู้ร้ายทำการปล้นทรัพย์อีก เจ้าทรัพย์ได้ถูกผู้ร้ายฆ่าตาย ๒ คน ถูกยิงบาดเจ็บสาหัส ๑ คน จนบัดนี้ยังไม่ปรากฏร่องรอยของพวกคนร้าย ทั้งนี้เป็นเพราะพนักงานสอบสวนหย่อนสมรรถภาพหรือประการใด

๓. ครั้นเมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ศกนี้ ราษฎรในหมู่ที่ ๕ ก็ได้ถูกปล้นอีก โดยเจ้าทรัพย์ได้ทราบในภายหลังว่ามีเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าร่วมด้วย เจ้าทรัพย์ได้ไปแจ้งความต่อเจ้าพนักงานสอบสวนถึงสองครั้ง แต่พนักงานสอบสวนไม่ยอมรับแจ้งความโดยอ้างว่านายอำเภอไม่อยู่บัญชาไม่ได้ ในที่สุดเจ้าทรัพย์ได้ไปร้องเรียนต่อข้าหลวงประจำจังหวัด ข้าหลวงประจำจังหวัดจึงได้สั่งให้พนักงานสอบสวนรับแจ้งความโดยเร็ว เมื่อพนักงานสอบสวนรับแจ้งความแล้วก็หาได้จัดการแต่อย่างใดไม่ จึงขอเรียนถามว่าเป็นเพราะเหตุใดพนักงานสอบสวนจึงไม่ดำเนินการในเรื่องนี้

๔. โดยเหตุที่พนักงานสอบสวนไม่ยอมรับแจ้งความตามคำถามข้อ ๓ ดังกล่าวแล้ว ขอเรียนถามว่า จะเป็นการผิดระเบียบวินัยตาม พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือนหรือไม่ ถ้าผิดท่านจะสั่งลงโทษพนักงานสอบสวนอำเภอบางเลนเพื่อมิให้เป็นตัวอย่างแก่พนักงานสอบสวนอื่น ๆ ต่อไปโดยด่วนได้หรือไม่ เพียงไร.

พลตรี ปัญญา เทพหัสดิน ณอยุธยา รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย: กระทรวงมหาดไทยขอตอบว่า ๑. ข้อเท็จจริงได้ความว่าเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๔๔๓ นายบุญรอดกำนันตำบลดอนข่อย ได้พวกได้ไปค้นและยึดอาวุธปืนซึ่งสงสัยว่าเป็นอาวุธปืนไม่มีทะเบียนที่บ้านนางหอม ตำบลดอนข่อย อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม และปิดอาวุธปืนไป ต่อมาเมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๔๔๓ นายหอมจึงได้มาแจ้งความต่อพนักงานสอบสวนอำเภอบางเลนว่า นายบุญรอดกับพวกได้เข้าไปค้นบ้านเรือนและปรากฏว่ามีสิ่งของหายไป คือปืนหนึ่งกระบอก ราคา ๘๐๐ บาท กระสุน ๑๐ นัดราคา ๓๐ บาท ไฟฉายชนิดสะพายเดินทาง ๑ ดวงราคา ๑๗ บาท และสายสร้อย ๒ เส้นราคา ๑,๖๐๐ บาท โดยสงสัยว่านายบุญรอดกับพวกจะลักเอาไป แต่ยังไม่ได้ถ้อยคำในวันนั้น โดยจะสอบถามทำความตกลงกับนายบุญรอดก่อน พนักงานสอบสวนได้จดบันทึกไว้ ต่อมาจนถึงวันที่ ๑๔ เดือนกรกฎาคม นางหอมจึงได้มาให้ถ้อยคำและพนักงานสอบสวนก็ได้ดำเนินคดีให้และสอบสวนเสร็จส่งสำนวนให้พนักงานอัยการเมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๔๔๓ รวมเวลาสอบสวน ๒ เดือน และพนักงานอัยการได้พิจารณาสำนวนแล้วเห็นว่าหลักฐานอ่อนไม่น่าเชื่อว่าผู้ต้องหาจะกระทำความผิด คดีนี้เจ้าหน้าที่ได้ชี้แจงมาว่าพนักงานสอบสวนมิได้ประวิงเวลาไว้ ๒. การปล้นทรัพย์รายนี้ตามความเป็นจริงพนักงานสอบสวนได้ตัวคนร้ายแล้ว ขณะนี้เจ้าหน้าที่กำลังติดตามยึดปืนอยู่ และกระทรวงมหาดไทยได้สั่งกำชับไปยังข้าหลวงประจำจังหวัดให้เร่งรัดเจ้าหน้าที่ทำการยึดปืนตัวคนร้ายมอบลงโทษโดยความเข้มงวดกวดขันแล้ว ๓. เจ้าพนักงานสอบสวนไม่ละเลยได้ดำเนินการสอบสวนเรื่องนี้และได้เสนอให้พนักงานอัยการพิจารณา พนักงานอัยการเห็นว่าหลักฐานอ่อน โดยพยานให้การแตกต่างกันไม่สมเหตุผล ข้าหลวงประจำจังหวัดได้พิจารณาตรวจสำนวนแล้วเห็นพ้องด้วย ๔. กรณีที่พนักงานสอบสวนไม่ยอมรับแจ้งความนั้นในเมื่อมีราษฎรมาแจ้งนั้น ย่อมเป็นการผิดระเบียบวินัยฐานบกพร่องต่อหน้าที่ ไม่ปฏิบัติตามรัฐธรรมเนียมของทางราชการ / แบบ ซึ่งต้อง และไม่อำนวยความสะดวกในหน้าที่ราชการ ซึ่งต้องพิจารณาโทษไปตามกรณี

แต่ในเรื่องนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่ามิได้ เป็นเรื่องที่พนักงานสอบสวนไม่ยอมรับแจ้งความ ดังนี้จึงไม่มีกรณีที่จะเป็นผิดทางวินัยแต่อย่างไร

นายถ้วน เวกชาติกาญน์ (นครปฐม) : ข้าพเจ้าอยากจะเรียนถามท่านรัฐมนตรีในข้อซักข้อหนึ่งว่ากำนันตามกฎหมายประมวลวิธีพิจารณาความอาญามีหน้าที่ทำการตรวจค้นได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้เป็นเพราะเหตุใดทำไมท่านไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องโดยวิธีการที่ท่านควรจะให้มีการสอบสวนว่าการกระทำนั้นเป็นผิดหรือไม่ หรือว่าท่านรัฐมนตรีไม่ทราบกฎหมาย ขอเรียนถามในข้อนี้ หรือทราบแต่เพียงเลา ๆ หรือท่านจะอ้างว่าท่านไม่ใช่นักนิติศาสตร์ก็น่าเห็นใจ

สำหรับข้อ ๒ การที่ท่านบอกว่าพนักงานสอบสวนไม่ละเลยต่อหน้าที่ได้ปฏิบัติถูกต้องตามหน้าที่นั้น ความจริงนั้นท่านเองก็เป็นผู้ที่ได้รับทราบ เจ้าทุกข์ก็ได้มาร้องเรียนต่อท่านเหมือนกัน และพนักงานสอบสวนนั้นผู้แจ้งได้ไปแจ้งถึง ๒ ครั้งไม่ยอมรับแจ้งจึงมาติดต่อกับข้าพเจ้า ๆ จึงพาไปหาข้าหลวงประจำจังหวัด ข้าหลวงจึงสั่งกับไปให้รับแจ้งความ ในตอนนี้นายอำเภอจึงรับแจ้งความอย่างนี้ และท่านปฏิบัติอย่างไรในกรณีเช่นนี้ หรือท่านไม่ทราบในข้อกฎหมายหรือท่านไม่ทราบในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนว่าการกระทำของข้าราชการในกรณีนี้เป็นผิด ถ้าท่านทราบอย่างนี้ท่านจะจัดการได้เมื่อใดและสถานใด

การโจรกรรมที่ได้เกิดขึ้นชุกชุมในจังหวัดนี้นั้นข้าพเจ้าขอเรียนถามซักท่านว่าท่านนี้ก็มีตำรวจอยู่เป็นอย่างดี เป็นต้นว่าท่านก็เป็นรัฐมนตรีรัฐประหารสำเร็จเรียบร้อยบ้านเมืองเป็นอย่างไร แต่ที่นี้ท่านจะประหารโจรที่ปล้นทรัพย์ราษฎรในท้องที่จังหวัดนครปฐมจะได้หรือไม่ โปรดชี้แจง

พลตรี ปัญญิติ เพทพัสดิน ณอยุธยา รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย: ข้าพเจ้าขอตอบดังนี้ สำหรับในเรื่องข้อ ๑ ที่ท่านผู้แทนผู้มีเกียรติได้ถามถึงว่า กำนันตามกฎหมายมีหน้าที่ตรวจค้นได้หรือไม่นั้น อันนี้เป็นเรื่องสิ่งของกฎหมาย คือว่าหางกฎหมายแล้วค้นไม่ได้ แต่ถ้าพูดถึงแง่ปกครองหรือหน้าที่พลเมืองแล้ว ถ้าหากว่ามีเจ้าหน้าที่ไปด้วยก็ทำการตรวจค้นได้

สำหรับในข้อ ๓ ท่านกล่าวว่าได้มาร้องต่อเจ้าหน้าที่อำเภอถึง ๒ ครั้งและไม่ได้มีการสอบสวน อันนี้ทางกระทรวงก็ได้จัดการสอบสวนไปแล้ว และก็ได้มีหลักฐานว่าไม่ใช่เจ้าทุกข์มาร้อง แต่เจ้าทุกข์มาพูดจาเล่าเรื่องอื่นให้ฟังและยังไม่ได้ฟังด้วย ทำเป็นหลักฐาน คือจะออกไปพูดจาทางกำนันรอคก่อนหรือทางผู้ที่จะไปพูดได้ก้อนที่นี้เมื่อพูดไม่ได้จึงได้มาร้องอีกทีหนึ่งและเมื่อได้มาร้องแล้วในตอนหลังนี้ก็ได้จัดการไปตามระเบียบในเรื่องโจรผู้ร้ายที่จังหวัดนครปฐมทางการมิได้นิ่งนอนใจและก็ได้จัดการส่งเจ้าหน้าที่ผู้มีฝีมือไปทำการปราบปรามอยู่แล้ว และเชื่อว่าโจรผู้ร้ายในเวลานี้คงจะเรียบร้อยเบาบางลงหรือหมดไปในไม่ช้า

นายสวัน เวกขาสิกานน (นครปฐม) : ก็รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยมีฝีมือขนาดนี้แล้ว ท่านยังเป็นอย่างนี้ ฝีมือไหนท่านจะปล่อยให้มากสักหน่อยเป็นจะครึกครื้นกันมาก เพราะท่านบอกว่าในแง่กฎหมาย กำนันบอกว่าไม่มีอำนาจคันได้ แต่ในแง่ปกครองคันได้ กฎหมายยังไม่ให้ไม่ได้ แต่ปกครองทำได้ ท่านตอบอย่างไรฟังแล้วไม่ได้เรื่องเสียเลย ขอให้ระลึกถึงเกียรติในแง่ของท่านด้วย ท่านรัฐมนตรีที่จะตอบผมให้ทราบข้อเท็จจริงอย่างนี้ และการที่ท่านตอบว่าท่านได้สั่งเจ้าหน้าที่ฝีมือเยี่ยมของท่านนั้นไปปราบปรามโจรผู้ร้ายในจังหวัดนครปฐมนับแต่วันที่ท่านได้เข้ามาบริหารราชการแผ่นดินในกระทรวงมหาดไทยปี ๒๔๙๓ โจรผู้ร้ายท่านทราบไหมว่าเกิดคดีเท่าไร มีหรือมากที่สุด ปี ๔๙ ในระยะเท่านี้เองมีแต่เพียงแต่อำเภอเมืองเท่านั้น ๙ ราย ซึ่งในตัวอำเภอเมืองก็มี นี่หรือฝีมือคืออะไรหรือจะเป็นด้วยท่านมีมานั่งก็เลยไปกันอย่างนี้..

ประธานสภาผู้แทน : ห้ามไม่ให้กล่าวกระทบกระเทียบส่วนบุคคล จะชักก็ชักตรง ๆ ทุกครั้งที่ยกล่าว

นายสวัน เวกขาสิกานน (นครปฐม) : การที่บอกว่าเจ้าทุกข์มาร้องทุกข์นั้น

~~แล้วกลับไปปรับทุกข์อย่างนั้นหรือ~~ เขาไปตั้งหลายวัน ไม่รู้เรื่องรู้ราว เขาปรับทุกข์หรือ เขาไปแจ้งปรับทุกข์นั่น ทำไมไปปรับทุกข์ที่อำเภอหรือ นี่เขาไปแจ้งก็สักไม่ยอมรับแจ้ง ท่านบอกว่านี่เขาปรับทุกข์เป็นผู้ร้องขอทำความตกลงกันได้ เป็นอย่างไรกัน–ท่านรัฐมนตรีเมื่อได้เห็นว่าท่านมีมีดเยี่ยมเหมือนกัน อย่างไรในปี ๒๔๐๔ นี่ลงมือโจรผู้ร้ายในจังหวัดนครปฐมมากขึ้นกว่าปี ๒๔๐๓ ไปอีก เพราะปี ๒๔๐๓ ตั้งแต่วันที่ท่านมาอยู่กระทรวงมหาดไทยก็หนักอยู่แล้ว นี่กำลังเพิ่มขึ้นอีกแล้ว ที่กว่านี้มีที่ดีๆ ที่เกิดมีขึ้นในการโจรผู้ร้ายเป็นคนของท่านทั้งนั้น ท่านทราบไว้ด้วย สภารับทราบไว้ด้วย ท่านเป็นเครื่องจักรในการที่ทำให้เกิดโจรผู้ร้ายในจังหวัดนครปฐม ท่านจะแก้ไขอย่างไร .....

ประธานสภาผู้แทน : ขอหารือว่ารัฐมนตรีเป็นเครื่องจักรใหญ่ในการโจรกรรมขอให้ชี้แจงรายละเอียดด้วย

นายถ้วน เวกชาลิกานน (นครปฐม) : ผมขอประทานเรียนด้วยความจริงใจอย่างตรงไปตรงมา ท่านรัฐมนตรีเป็นเครื่องจักรใหญ่ในการบริหารราชการแผ่นดินของกระทรวงมหาดไทย ความจริงเป็นเช่นนั้น และ~~รัฐมนตรีคนนี้~~ เขามีประวัติศาสตร์มาแล้ว ผมเรียกล่วงมาแล้ว เพราะฉะนั้นเห็นว่าจะไปว่าเป็นอะไร ถ้าหากว่าเมื่อท่านมีความสามารถจะทำเป็นการระงับยับยั้งทุกข์บำรุงสุขในหน้าที่ของท่านได้แล้ว ท่านนั้นจะพิจารณาหน้าที่นี้ประการใด.....

ประธานสภาผู้แทน : ในเรื่องนี้เกี่ยวกับเรื่องจัก ไม่ใช่เรื่องพิจารณา เรื่องพิจารณานั้นเรื่องเกี่ยวกับบุคคลทั่วไป ไม่ใช่เรื่องในกระทู้

พล.ต.ปัญญา เทพหัสดิน ณ อยุธยา รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย : ในเรื่องที่ท่านผู้แทนได้กล่าวมาเมื่อกี้นี้ว่าถึงว่าในเรื่องกำนันตรวจค้นไม่ได้ ข้าพเจ้าบอกว่าในแง่การปกครองได้ ข้าพเจ้าหมายถึงถ้าหากว่ากำนันไปในละเจ้าหน้าที่ให้เขาทำหน้าที่ตรวจค้นอย่างเจ้าหน้าที่ซึ่งมีหน้าที่ทางการตรวจค้นได้ตามกฎหมายแล้วก็ไม่เห็นมีความผิดอะไรซึ่งข้าพเจ้าเข้าใจว่าเขาต้องทำอย่างนั้น สำหรับโจรผู้ร้ายที่เกิดขึ้นในจังหวัดนครปฐม

ข้าพเจ้าก็สงสัยเหมือนกันว่า ที่เกิดขึ้นนี้อาจจะมีอะไรบางอย่างเหมือนกัน ไม่ใช่ฉะเพาะเจ้าหน้าที่ปราบปรามไม่ได้ แต่เจ้าพนักงาน(พนักงาน)ที่ไปเขาก็พยายามปราบปราม แต่เป็นธรรมดาเมื่อเราส่งคนไปชั่วระยะเวลาอันน้อย ก็ต้องให้มีเวลาที่จะต้องสืบ หาหลักฐานหรือตำแหน่งแหล่งที่ให้แน่นอนเสียก่อน จึงจะทำได้เพื่อให้หมดสิ้นไป ไม่ใช่ไปถึงปุ๊ ๆ ก็ทำการปราบปราม ไม่ใช่เช่นนั้น ก็ย่อมต้องให้เวลาเขาบ้าง

นายถวัน เวทชาสิกานน (นครปฐม). ข้าพเจ้าใคร่ที่จะเรียนถามรัฐมนตรีว่า ตามที่ท่านตอบว่า กำนันนั้นไปกับตำรวจ ๆ นั้นอะไรที่มีอำนาจทำการตรวจค้นได้ ท่านทราบหรือไม่

ประธานสภาผู้แทน. ไม่เกี่ยวในกระทู้

นายถวัน เวทชาสิกานน (นครปฐม). กระทู้อยู่ในนี้

ประธานสภาผู้แทน. ก็เหตุใดจะต้องถามด้วยว่าตำรวจนั้นอะไร

นายถวัน เวทชาสิกานน (นครปฐม). ก็ท่านรัฐมนตรีตอบอย่างนั้น

ประธานสภาผู้แทน. ไม่ใช่คุณมาสอบไล่รัฐมนตรีในนี้ ก็เมื่อรัฐมนตรีตอบว่ากำนันไปกับตำรวจได้แล้วก็พอแล้ว ถ้าหากคุณคิดไม่ว่าไปไม่ได้คุณก็ควรมีเหตุผลมาถามปี

นายถวัน เวทชาสิกานน (นครปฐม). ผมจะเรียนถามอย่างนี้ คือกระทู้ของผมเมื่อถามไปแล้ว ท่านก็ตอบมาว่าไปกับตำรวจ ท่านประธานก็ไม่ทราบข้อเท็จจริงว่าไปกับตำรวจอะไร ข้าพเจ้าก็ถามว่าไปกับตำรวจ ๆ นั้นอะไรที่จะตรวจได้ ท่านรัฐมนตรีตอบมาในกระทู้บอกว่าไปกับตำรวจเหมือนกัน นี่มันเป็นอย่างนี้จึงยัก นี่เป็นข้อยักที่ถูกต้องไม่ใช่นอกประเด็นนอกปัญหาเลย ท่านประธานไม่ต้องกลัวว่ารัฐมนตรีจะไม่มีความรู้ตอบผม ถ้าไม่มีความรู้ตอบผมก็จะได้พิจารณาเหตุการณ์ต่อไป ไม่ใช่พิจารณาแต่ตัวเอง

ประธานสภาผู้แทน. ท่านรัฐมนตรีก็ตอบแล้วว่าไปกับตำรวจ ไม่ได้บอกว่าไปกับตำรวจอันอะไร คุณกลับย้อนผมอีกว่าถ้าไม่รู้แล้วก็พิจารณาอะไร ที่พูดเกินเรื่องเกินขนาดของกระทู้มันเป็นเรื่องอภิปรายกันแล้ว เพราะฉะนั้นจะถามอะไรก็ขอให้ถามตรงไปตรงมาอีกว่า

นายล้วน เวกขาสิกานน (นครปฐม) : คำถามนี้เป็นคำชักถามแล้ว ท่านประธานก็จะพยายามที่จะตอบเช่นนี้ เพราะฉะนั้นผมขอเรียนว่าท่านประธานไม่ต้องกลัวว่า ท่านรัฐมนตรีจะไม่มีความรู้ตอก และในการที่ชักนี้ก็เพื่อที่จะให้ประชาชนพิจารณาว่าเหตุการณ์ได้เป็นไปอย่างนั้นหรือไม่ ท่านประธานท่านไม่ต้องใช้เอนเอียง ท่านเป็นประธานทำหน้าที่ประธาน และเมื่อท่านทำอย่างนี้จะเป็นการผิดข้อบังคับหรือไม่

ประธานสภาผู้แทน : ผมไม่ได้มีใจเอนเอียง และมีชีกอยู่กับสมาชิกอยู่ตลอดเวลา และต้องมีความเป็นธรรม คือถ้าสมาชิกบีบคั้นรัฐบาลมากนัก คือเป็นการเกินสมควรไป เป็นการเกินขนาดไป ผมก็ต้องห้าม ผมทำหน้าที่คนกลาง ในการที่ผมจะปล่อยให้ท่านถูกทุกอย่าง เป็นการไล่ท่านรัฐมนตรีจนไม่มีทางที่จะตอบ ก็ตอบไม่ได้ และในกระทู้ถามของคุณก็เป็นการถามเกินขอบเขตไป ท่านรัฐมนตรีก็ได้ตอบแล้วว่าไปกับตำรวจได้ เมื่อไปกับตำรวจได้ ถ้าท่านเห็นว่าไปกับตำรวจได้ก็แล้วไป แต่ที่ท่านกับถามว่าไปกับตำรวจที่ไหน นี่เป็นอย่างนี้

นายล้วน เวกขาสิกานน (นครปฐม) : ขอประทานโทษท่านประธาน ก็เป็นคำถามที่จริง ๆ ผมพูดแรงท่านก็ปะทะ ขอบคุณท่านด้วย แต่ที่นี้ผมจะขอชักถามเพื่อให้ท่านรัฐมนตรีได้ตอบเสียก่อนในข้อนี้ แล้วในเรื่องการโจรผู้ร้ายในจังหวัดนครปฐมถูกต้องครับ ๆ ว่าคดีอุกฉกรรจ์ในปี พ.ศ. 2503 และปี 2504 มีกี่ราย และที่ท่านได้สั่งคนไปปราบปราม ถ้าจะได้กรุณาตอบผม และจะได้ชักไปปรึกษาหารือในการพิจารณาร้องทุกข์กล่าวโทษกี่ราย ขอท่านได้กรุณาตอบในข้อเหล่านี้ด้วย

พล.ท. บัณฑิต เทพหัสดิน ณ อยุธยา รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย ในเรื่องการตรวจค้นของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีหน้าที่ตรวจค้นตาม

ตามกฎหมายนั้น ย่อมทำการตรวจค้นได้ทั้งสิ้น อย่างเช่นนายตำรวจชั้นนายร้อยตำรวจตรี เป็นต้น ในข้อสองที่ท่านขอทราบว่าฎีกาที่ถูกฉกรรจ์เกิดขึ้นที่ไหน เสียใจข้าพเจ้าไม่ได้เอาตัวเลขมา แต่ถ้าท่านอยากจะทราบ ขอให้ไปสอบถามที่กระทรวงมหาดไทยก็ได้หรือที่ทางกรมตำรวจก็ได้

สผ. ก.๔/๔๔ ว. ต. ๑๕/๑ ก.

ประธานสภาผู้แทน : ๓ ครั้งแล้ว

นายถวัน เวกชาลิกานนท์ (นครปฐม) : ๒ ครั้งเท่านั้นเองครับ

ประธานสภาผู้แทน : ๓ ครั้งแล้ว ทั้งผมจดและเจ้าหน้าที่จดด้วย ๓ ครั้งแล้ว

นายถวัน เวกชาลิกานนท์ (นครปฐม) : ท่านรัฐมนตรีอบรม ๒ ครั้งเท่านั้น เป็นความจริง แล้วตำรวจที่ไปซื้อบ้านสิบตรี ก็ให้รัฐมนตรีรู้ด้วยหรือนายสิบตำรวจตรีแน่ แต่ไม่ได้ลงโทษด้วย ข้อเท็จจริงเป็นอย่างนี้ เลอะเทอะมากเสียแล้ว

ประธานสภาผู้แทน : เอาอีกแล้วกลับไปหยอดท้ายว่าเลอะเทอะ จะไปกันใหญ่ที่ กระทู้ถามต่อไปของนายนิวัฒน์ ศรีสุวรรณนันท์ เรื่อง การจ่ายเงินบำนาญพิเศษ ถามกระทรวงกลาโหม

นายนิวัฒน์ ศรีสุวรรณนันท์ (ร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้าขอถามรัฐมนตรีว่า การกระทรวงกลาโหม ดังต่อไปนี้

ด้วยพลทหารเนียม ศิริสาน เป็นทหารสังกัดอยู่หน่วยทหารบก จังหวัดนครสวรรค์ ได้ถึงแก่กรรมในขณะปฏิบัติการในสนามรบ เมื่อคราวเกิดสงครามมหาเอเชียบูรพา เมื่อถึงแก่กรรมแล้ว ได้เลื่อนยศเป็นสิบโท ทางการยังมิได้จ่ายเงินบำเหน็จบำนาญพิเศษให้แก่ทายาทของ ส.ท. เนียม ฯ แต่อย่างใด ญาติพี่น้องของผู้ตายได้เคยมีหนังสือติดต่อเรื่องนี้ไปยังผู้บัญชาการจังหวัดทหารบกนครสวรรค์แล้ว ผู้บังคับการจังหวัดทหารบกนครสวรรค์ได้มีหนังสือตอบมาโดยหนังสือที่ ๕๓๓/๒๔๔๐ ลงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๔๔๐ ว่าทางการจะได้ดำเนินการสอบสวนถึงสิทธิของผู้ควรได้รับเงินบำนาญพิเศษรายนี้ต่อไป ฉะนั้นจึงขอเรียนถามว่า

๑. เรื่องนี้ทางได้ล่วงเลยมาหลายปีแล้ว ทางการได้ดำเนินการสอบสวนเพื่อขอทำเหน็จบำนาญพิเศษให้แก่ทายาทของ ส.ท.เนียม ศิริสาน ไปแล้วอย่างไร และได้ผลประการใด เหตุใดจึงได้ล่าช้าเช่นนั้น

๒. ส.ท.เนียม ศิริสาน ได้ถึงแก่กรรมเมื่อใดแน่ ? เงินบำนาญพิเศษที่ควรจ่ายควรจ่ายตั้งแต่วันที่ควรได้จนถึงเดือนปีปัจจุบัน ๒๔๔๐ ซึ่งเป็นเงินที่นางกว้างมารดาของ ส.ท.เนียม

ผู้เป็นทายาทได้ถึงแก่กรรมไปยังมิได้รวบเก็บเงินเท่าใด และเงินจำนวนนี้ทางการจะจ่ายให้แก่นางเจียม ศิริสาน ซึ่งเป็นผู้รับมรดกของนางกว้างหรือไม่.

พล–ไท ปลด ปลดปรปักษ์ พิบูลภาณุวัฒน์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม : ข้าพเจ้าขอตอบกระทู้ถามดังต่อไปนี้ ๑. บำนาญพิเศษของ สิบโทเนียม ศิริสาน ทางราชการได้สั่งจ่ายเงินให้แก่นางกว้าง ศิริสานมารดาของสิบโทเนียม ศิริสาน ยังจังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งเป็นภูมิลำเนาแล้วตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๒ ตามหนังสือของกระทรวงการคลัง ถึงคณะกรมการจังหวัดร้อยเอ็ดที่ ๑๖๕๑๐/๒๔๙๒ ลงวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๔๙๒ เรื่องนี้ไม่ได้ล่าช้าประการใด เพราะทายาทของผู้นี้ได้มาให้การสอบสวนที่อำเภอเสระภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด ครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๔๙๒

ข้อ ๒. สิบโทเนียม ศิริสานถึงแก่กรรมเมื่อเดือน พฤศจิกายน ๒๔๘๕ ทายาทมีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๔๘๕ จนถึงวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๔๙๒ ซึ่งเป็นวันถึงแก่กรรม คิดเป็นบำนาญพิเศษได้ ๑,๑๐๐บาท๐๓ สตางค์ เงินเพิ่มพิเศษชั่วคราวอีก ๑๕ ๑๐๐ บาท ๒๐ สตางค์ รวมทั้งสิ้นเป็นเงิน ๑,๒๑๐ บาท ๓๔ สตางค์ ซึ่งการจ่ายเงินพิเศษรายนี้ทางราชการได้จ่ายให้แก่ทายาทผู้มีสิทธิรับมรดกโดยชอบด้วยกฎหมาย

นายนิวัฒน์ ศรีสุวรรณนที (ร้อยเอ็ด) : ได้ทราบว่าสิบโทเนียม ศิริสานได้ถึงแก่กรรมเมื่อพ.ศ. ๒๔๘๕ สั่งจ่ายบำนาญ พ.ศ. ๒๔๙๒ เป็นเวลาหลายปีแสดงว่าล่าช้าอยู่มากแต่ถึงอย่างไรก็ตามเมื่อท่านได้สั่งจ่ายบำนาญให้แก่นางกว้าง ศิริสาน และนางกว้างก็ตายไปแล้ว เหลือแต่บุตรของนางกว้าง ฯ ควรจะได้รับมฤดกรายนี้อยู่ ผมขอเรียนถามว่าขณะนี้ทายาทซึ่งได้รับมฤดกจากนางกว้าง ฯ นี้ยังไม่ได้ทราบแน่ชัดให้มาคิดต่ออย่างใด เช่นนี้ท่านจะสั่งให้เจ้าหน้าที่ทางจังหวัดให้แจ้งแก่ผู้รับมฤดกรายนี้เป็นต้นว่านางเจียม ศิริสาน หรือผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งเป็นบุตรของนางกว้าง ฯ จะได้หรือไม่

พล ท. ปถม ปถมปรปักษ์ พิบูลภาณุวัฒน์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม : ปัดนี้ปรากฏว่าอย่างนี้คือ ผู้รับมรดกอาจมีนางเจียม เกิดมีนายบ่อ ศิริสาร ทีนี้ก็เป็นปัญหาทางกฎหมายที่จะรับมรดกว่าใครถูกต้องชอบด้วยกฎหมาย เมื่อใครถูกต้องเราก็จะให้ แต่ว่าที่ท่านขอร้องให้แจ้งไปอีกครั้งหนึ่งนั้นทางกระทรวงกลาโหมจะแจ้งให้ แต่ขอให้ท่านแจ้งอีกทางหนึ่ง คือบอกทั้งทางบนและทางล่างชนกัน

นายนิวัตน์ ศรีสุวรรณัฏฐ์ (ร้อยเอ็ด) : เข้าใจแล้ว

ประธานสภาผู้แทน : กระทู้ต่อไป ของนายฉอ้อน อำพล เรื่องราคาข้าวสารแพงขึ้น ถามกระทรวงพาณิชย์

นายฉอ้อน อำพล (สมุทรสงคราม) : ข้าพเจ้าขอถังกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ ดังต่อไปนี้

๑. ปัจจุบันนี้ได้ปรากฏในท้องตลาดว่าข้าวสารได้มีราคาเพิ่มขึ้นแทบทุกสัปดาห์ ขอถามว่าเป็นเพราะเหตุอะไร

๒. การจำหน่ายข้าวรัฐบาลจะควบคุมราคาข้าวหรือไม่ ทั้งนี้เพื่อการครองชีพของประชาชน

๓. ถ้าหากไม่อนุญาตให้ส่งปลายข้าวสารออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศแล้วจะเป็นผลเสียหายแก่ประเทศไทยเพียงใด และอนุญาตให้ใคร บริษัทไหน ส่งปลายข้าวออกไปจำหน่ายมีกี่ราย ตั้งแต่ได้เริ่มอนุญาตมา

นายเทพ โชติพุกษิต รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ : กระทรวงพาณิชย์ ขอตอบดังนี้

ข้อ 1 ไม่ปรากฏว่าราคาข้าวสารในท้องตลาดพระนคร – ธนบุรี เคยมีขึ้นทุกสัปดาห์ อาจมีการขึ้นลงบ้าง/เล็กน้อย ตามสภาพของสินค้า แต่ไม่เกินราคาที่ทางการประกาศควบคุม

ข้อ 2 รัฐบาลควบคุมราคาอยู่แล้ว ทั้งข้าวเปลือกและข้าวสาร ในจังหวัดพระนคร – ธนบุรี คณะกรรมการปฏิบัติการพรรคราษฎรมีการค้าข้าวเป็นผู้ควบคุม ในต่างจังหวัดคณะกรรมการอำเภอจะให้คณะกรรมการจังหวัดควบคุมตามแต่จะเห็นควร

ข้อ 3 ถ้าหากไม่อนุญาตให้ส่งปลายข้าวสารออกไปขายต่างประเทศแล้ว จะเป็นผลเสียหายแก่ประเทศมาก คือ

1. ปลายข้าวเก็บไว้ไม่ได้นานเท่าต้นข้าว กล่าวคือ เกิดเสื่อมคุณภาพ มีตัวหนอน ตัวมอด เสียหายหมด

2. โกดังเก็บข้าวสารจะเต็มไปด้วยปลายข้าว โรงสีจะสีข้าวต่อไปไม่ได้

3. จะไม่ได้เงินตราต่างประเทศตามที่ประเทศชาติต้องการขณะนี้ ที่สภาร่าง

ที่กล่าวว่าตั้งแต่เริ่มอนุญาตส่งปลายข้าวมา ได้อนุญาตให้กรไปบ้าง จำนวนเท่าใดนั้น ขอตอบตั้งแต่ไหนแต่ไรมาก็อนุญาตให้ส่งปลายข้าวออกไป ให้ข้าพเจ้าไป หาว่าอนุญาตใครไปบ้างนั้น มากมาย เพราะนานมาแล้ว 4 – 5 ปีมาแล้ว แต่จะเรียนให้ว่าสำหรับปี 2493 นี้ เมื่อแต่ต้นปีจนสิ้นเดือนพฤศจิกายน 2493 ได้อนุญาตให้ขายปลายข้าวไป 297,759 ตัน คิดเป็นราคาซื้อจากโรงสี หรือโรงข้าวสาร เป็นเงินประมาณ 281,025,000 บาทเศษ

นายพจน์ อำพล (สมุทรสงคราม) : ข้าพเจ้าขอชักถามรัฐมนตรีกระทรวงเกษตรดังต่อไปนี้ เมื่อคะกี้นี้ข้าพเจ้าไม่ได้ว่าราคาข้าวเขยิบขึ้นทุกสัปดาห์ /ข้าพเจ้าบอกว่าขึ้นแทบทุกสัปดาห์ บางทีในกระแสสัปดาห์นี้ไม่ขึ้นในที่อื่นก็ขึ้น สมุทรสงครามก็ขึ้น ข้าพเจ้าเองได้ซื้อข้าวแพงกินทุกเดือนไม่ได้ลดลงเลยอย่างนี้จะ[illegible]บอกว่าขายถูกอย่างไร ไม่ได้ซื้อที่ที่ให้ไม่แก่ขึ้น แต่ว่าในกรุงเทพฯ มีร้านก็รับอยู่แล้วว่าทุกสัปดาห์ก็ขึ้นอยู่บ้าง แล้วที่ข้าพเจ้าขอร้องนี้ไม่ได้ขอร้องให้ว่าข้าพเจ้าซื้อแพง คนอื่น ๆ ที่ยากจนเข็ญใจก็ซื้อแพงเหมือนกัน....

ประธานสภาผู้แทน : คุณชออ้อนครับนั่งก่อนสงสัยว่าจะไม่ครบองค์

(เมื่อเลขาธิการ ฯได้นับสมาชิกในที่ประชุมและมีสมาชิกเพิ่มเข้ามาใหม่จึงครบองค์ประชุม)

ประธานสภาผู้แทน : ครบแล้ว ท่านชักต่อไปได้

นายชออ้อน ชำพล (สมุทรสงคราม) : ข้าพเจ้าเคยขอรับทราบสักนิดเถอะว่าเมื่อ ๒ – ๓ วันนี้หรือเมื่อเร็ว ๆ นี้ชาวจังหวัดฟังงาได้อดอยากข้าว ถึงแม้จะนอกประเด็นหน่อยก็ขอทราบสักหน่อย คือราษฎรทางจังหวัดฟังงาอดข้าวเพราะข้าวไม่พอจำหน่าย และราษฎรชาวนาขออนุญาตเพื่อนำข้าวไปจำหน่ายโดยราคาถูก ทำไมทางกระทรวงพาณิชย์จึงไม่อนุญาตีเพราะอะไรขอโปรดตอบให้ข้าพเจ้าเข้าใจสักนิดเถอะว่าเป็นเพราะเหตุใด

นายเทพ โชตินุชิต รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ : ที่ท่านว่าท่านซื้อข้าวแพงขึ้น และราคาข้าวขึ้นทุกสัปดาห์นั้น ความจริงก็ได้ตอบในข้อ ๒ แล้วและนอกจากนั้นขอเรียนว่า คือว่าราคาที่ขึ้นนั้นอาจจะขึ้นบ้างเล็กน้อย เฉพาะข้อ ๑. ขึ้นบ้างเล็กน้อย แต่มีข้อไขว่าไม่ขึ้นเกินกว่าราคาที่ควบคุมเลย ถ้าเทียบถึงความเดือดร้อนในเรื่องราคาข้าวสารในปัจจุบันนี้แล้ว ถ้าผู้ตั้งกระทู้ถามมีใจเป็นธรรมแล้ว ลองเทียบราคาเมื่อ ๒ – ๓ ปีก่อนแล้วจะเห็นว่าราคาถูกลงอยู่ในราคามาตรฐานอันพอใจของผู้บริโภคแล้ว ยิ่งกว่านั้นราคาข้าวตกต่ำแล้ว ประเทศชาติ/ชาวนาจะร้องเรียน เพราะฉะนั้นรัฐบาลจะให้ราคาข้าวแก่ผู้บริโภคและผู้ผลิต/ชาวไก้อยู่ในราคาที่เป็นธรรม เพราะฉะนั้นในขณะนี้รัฐบาลจึงขอรับรองว่าที่ขึ้นไปบ้างก็ขึ้นตามส่วนที่พ่อค้าจะขึ้น แต่ก็ไม่เกินกว่าราคาที่ควบคุม นี่ขอรับรองเช่นนี้ ส่วนเรื่องราษฎรชาวจังหวัดฟังงาอดข้าวนั้น ก็เป็นอย่างที่ท่านว่า กระทรวงพาณิชย์จะตอบให้ทราบว่าความจริงทางฟังงากระทรวงพาณิชย์ก็ได้อนุญาตให้ทำการขนส่งข้าวอยู่ตลอดเวลา เพราะทรางปักษ์ใต้เป็นที่สนใจของทางกระทรวง ได้มีผู้อดอยากข้าวจริง แต่อาจจะมีข่าวตลาดเคลื่อนต่อความเป็นจริงไปบ้าง ตามที่มีข้าวในหน้าหนังสือพิมพ์หรือตามข่าวต่าง ๆ ที่ได้ฟังกันมา ก็มีที่ไม่ตรง

กับความจริงบ้าง และที่ตรงความจริงก็มีบ้าง กระทรวงพาณิชย์ได้พยายามติดต่อ และกระทรวงมหาดไทยก็ได้ใกล้ชิดอยู่ในเรื่องนี้

แต่เราถือว่าถ้าหากว่าขาดแคลนจริงจังอย่างนั้นแล้วเราก็จะพยายามขัดเบ่าทุกวิถีทางที่จะทำได้ไว้ ส่วนข้าวเมื่อเมื่อ ๒ – ๓ วันไม่มีมูลความจริงเลยเราฉะนั้นท่านไม่ต้องเป็นห่วงใย ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นมาแล้วกระทรวงพาณิชย์ก็ต้องจัดการต่อไปในเรื่องข้าวบักษ์ใต้

นายชลอ อำพล (สมุทรสงคราม) : ข้าพเจ้าขอถามท่านรัฐมนตรีอีกอันหนึ่งว่าที่ท่านบอกว่าข้าวเดี๋ยวนี้ราคาถูกลงกว่าเมื่อ ๓ – ๔ ปีก่อนข้าพเจ้าขอรับว่าเป็นความจริง แต่ว่าเมื่อข้าวถูกลงได้แล้วเมื่อก่อนเกวียนละ ๗ – ๘๐๐ เดี๋ยวนี้ ๒๐๐ แล้ว ข้าวที่ส่งไปจำหน่ายไม่มีส่วนเฉลี่ยให้สมควรกับเวลาซื้อข้าว ที่ท่านบอกว่าไม่เกินสมัยก่อนนั้นเดี๋ยวนี้ถูกลงก็ให้ถูกลงก็แล้วเหตุใดจึงควบคุม ขอให้กำหนดราคาควบคุมให้ลดลงมาอีกจะได้หรือไม่ ขอถามอีกข้อหนึ่ง

นายเทพ โชตินุชิต รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ : รวมความได้ว่าท่านรัฐมนตรียอมรับข้าพเจ้าว่าราคาที่ขึ้น ๆ ลง ๆ นั้นไม่เกินราคาควบคุม แต่ประเด็นของท่านท่านต้องการให้ลดราคาควบคุมลงมา ความจริงเรื่องนี้ท่านนายกรัฐมนตรีท่านเป็นผู้ที่สนใจมากและเคยถกเถียงถึงเรื่องนี้มากเหมือนกันว่าเราจะลดราคาควบคุมข้าวสารจะได้หรือไม่เพื่อผลประโยชน์ของผู้บริโภคในประเทศนี้ให้น้อยลง ซึ่งความจริงทางฝ่ายกระทรวงพาณิชย์เองก็ดีและทางคณะรัฐมนตรีก็ได้พิจารณาเรื่องนี้เป็นการใหญ่ ๒ – ๓ ครั้งมาแล้วและได้ลงความเห็นมาแล้วครั้งหนึ่งว่า ถ้าหากว่าลดราคามากมายแล้วแล้วอาจจะเกรงกระทบกระเทือนถึงชาวนาซึ่งเป็นกระดูกสันหลังของประเทศ ซึ่งพวกเรารับรองอยู่ที่/นักหนา ฉะนั้นที่ควบคุมอยู่ในขณะนี้ราคาที่ควบคุมจะไม่เป็นผลเดือดร้อนแก่ผู้บริโภคมากมายนัก

ก็อาจจะกระทบกระเทือนถึงชาวนาผู้ซึ่งเป็นกระดูกสันหลังของประเทศซึ่งพวกเราเองรักทะนุถนอมอยู่ ร่ำรวยอยู่นักหนา เพราะฉนั้นจึงแลเห็นว่าเท่าที่เป็นอยู่ขณะนี้นั้นยังราคาที่ควบคุมไว้นั้นยังไม่เป็นผลเดือดร้อนแก่ผู้บริโภคมากมายนัก แต่สินค้าอื่นที่ขึ้นทรวด ๆ /เลย จนกระทั่งเราตามเกือบไม่ทัน นี่แหละเป็นเหตุผลอันหนึ่งซึ่งจะทำให้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้ทราบ ความจริงเราคิดอยู่เหมือนกันที่จะลดลง แต่ว่าถ้าลดโดยให้เป็นผลเสียหายแก่ชาวนานั้นก็จะเป็นผลเดือดร้อนแก่เขา นึกอย่างไรก็ตามถ้าหากว่าเหตุการณ์และสินค้าอื่น ๆ ไม่ขึ้นไปมากมายก็พอที่จะลดข้าวลงไปได้ แต่บัดนี้ท่านก็ทราบแล้วว่ายาก็ดี ยาก็ดีก็ขึ้นราคากันหมด ถ้าปีนลดราคาข้าวลงมากมายไปแล้วชาวนาขายข้าวถูกและต้องซื้อของอื่นแพงก็จะเดือดร้อน เรื่องเป็นอย่างนี้แหละ จึงขอให้ผู้ถามได้โปรดเห็นใจด้วย ขอให้รัฐบาลได้ปฏิบัติหน้าที่ไปอย่างนี้เถิด

ประธานสภาผู้แทน : หมดวาระกระทู้ถามแล้ว ต่อไปพิจารณาร่างพระราชบัญญัติต่างแก่วานนี้ ขอเชิญกรรมาธิการเข้าประจำที่

๓/ คณะกรรมาธิการเข้าประจำที่

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อวานนี้พิจารณาผ่านเสร็จสิ้นมาตรา ๗ แล้ว เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการรัฐสภา : มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑

ม.ร.ว.เสนีย์ ปราโมช (พระนคร) : ข้าพเจ้าอยากจะเรียนถามกรรมาธิการว่าในมาตรา ๑๑ นี้กรรมาธิการได้เติมข้อความเข้ามา ว่า "หรือได้รับอนุญาตให้ลาออกเมื่ออายุครบห้าสิบห้าปีบริบูรณ์แล้ว" อยากจะเรียนถามว่ามีเหตุผลอย่างไร และเพื่อว่าบทบัญญัติอย่างนี้จะเข้าใจเรื่องเช่นไร

๑๑.๐๔ น.

นายประมูล สุวรรณศร กรรมาธิการ : ข้อความที่เติมลงในมาตรา ๑๑ ด้วยถ้อยคำที่ว่า "หรือได้รับอนุญาตให้ลาออกเมื่ออายุครบห้าสิบห้าปีบริบูรณ์แล้ว"

เนื่องมาจากมาตรา ๑๔ คือเกี่ยวพันกับมาตรา ๑๔ ต้องขอยกมาตลอดถึงมาตรา ๑๔ เสียก่อนโดยย่อ ๆ เมื่อเข้าใจแล้วก็จะได้ว่ากันโดยละเอียดอีกทีหนึ่ง คือมาตรา ๑๔ มีหลักการย่อ ๆ ว่า ตามธรรมดาข้าราชการเมื่อรับราชการครบ ๕๕ ปีบริบูรณ์แล้ว ตามร่างเดิมนั้น เป็นอันว่าต้องออก เว้นแต่เจ้ากระทรวงจะต่อให้ คือว่าเป็นหลักการที่เจ้ากระทรวงจะต้องคัดออกเมื่อถึงเวลาแล้วก็ต้องออก แต่ว่าถ้าต้องการคนไหนไว้ก็ได้

กรรมาธิการพิจารณาเห็นว่าผลอย่างเดียวกันควรจะได้รับ ไม่ควรจะสันนิษฐานเป็นอย่างไร เมื่อถึง๕๕ แล้วจะควรรับราชการหรือไม่ควรรับซึ่งข้อเท็จจริงมีอยู่แล้วเกี่ยวกับมาตรฐานการแพทย์ซึ่งเจริญได้ทำความยืนยาวของชีวิตไปได้มาก จึงได้เปลี่ยนหลักเกณฑ์เสียใหม่คือเมื่อ ๖๐ ปีแล้วเป็นอันถึงกำหนดที่ว่าไม่ควรรับราชการต่อไป แต่ในระหว่าง ๕๕ ถึง๖๐ ปีนั้นให้เจ้ากระทรวงเป็นผู้พิจารณาคัดออก คือแทนที่จะคัดเข้าอย่างหลักเดิมเมื่อถึง ๕๕แล้วบุคคลใดความชราภาพเข้าครอบครองผู้นั้นย่อมได้รับราชการไม่ได้ ไม่ก้าวหน้า เจ้ากระทรวงก็พิจารณาดูเห็นว่าหย่อนสมรรถภาพในทางที่จะรับราชการต่อไป ถ้าจะรับต่อไปอีกก็ได้ในเมื่อบุคคลนั้นแข็งแรง เนื่องจากมาตรา ๑๔ นี้จึงต้องมาเติมไว้ในมาตรา ๑๑ เพราะเหตุว่าบำเหน็จบำนาญประการใดที่จะได้มีพิจารณาเหตุพิเศษ ทดแทน ทุพลภาพ สูงอายุ รับราชการนั้นอยู่ในระหว่าง ๖๐ ปีแล้ว เพราะฉะนั้นในระหว่าง ๕๕ ปีสูงเมื่อผู้ได้รับราชการมาครบ ๕๕ ปีบริบูรณ์บางทีรู้สึกเห็นว่าทำงานต่อไปไม่ไหวไม่ต้องให้เจ้ากระทรวงที่จะคัดออกก็ลาออกเสียก่อนในเมื่อรู้สึกว่าชรภาพครอบงำแล้ว ไม่สามารถรับราชการได้อีก เมื่อเป็นเช่นนี้จะให้บำเหน็จบำนาญด้วยเหตุอะไร จึงใส่ไว้ว่าได้รับบำเหน็จบำนาญในเหตุทดแทนเหมือนลาออกหรือยุบตำแหน่งหรือเป็นตำแหน่งการเมืองหรือคำสั่งให้ออกที่เขียนไว้เช่นนี้คือว่าจะรักษาสิทธิเดิมที่บุคคลแล้ว ๆ มาได้มีอยู่และต่อ ๆ ไปก็จะได้เหมือนกันให้เป็นระดับเดียวกัน

/ความ

๑๑.๐๗ น.

ม.ร.ว.เสนีย์ ปราโมช (พระนคร) : ข้าพเจ้าได้ฟังกรรมาธิการอธิบายแล้วเกรงว่าจะเป็นการผิดหลักใหญ่หลวงในการนำหลักใหญ่เป็นการแก้หลักสำคัญในเรื่องบำเหน็จบำนาญอย่างรุนแรง ประการต้นข้าพเจ้าจะขอถอนเหตุปลดกรรมาธิการเสียก่อน ท่านบอกว่าเหตุที่จะต้องแก้มาตรา ๑๑โดยเปิดโอกาสให้ข้าราชการอายุ ๕๕ ปีให้ลาออกได้แล้วเพื่อรับบำเหน็จบำนาญทดแทนนั้น

เนื่องจากเหตุที่ท่านได้เปลี่ยนแก้มาตรา ๑๔ คือมาตรา ๑๔ เดิม ข้าราชการอายุ ๕๕ ปี ก็เอาออกจากราชการ เว้นไว้แต่จะต่ออายุให้ เหตุผลที่ท่านให้ว่าที่แก้มาตรา ๑๔ เพราะพิจารณาดูแล้วว่าคนเราเวลานี้อาศัยหลักวิชาแพทย์แล้วไปได้ถึง ๖๐ ปี แล้วถ้าเช่นนั้นแล้วจะแก้มาตรา ๑๑ ทำไม เหตุผลของท่านมันขัดกันในตัว ในมาตรา ๑๔ ท่านรับว่าคนไปได้ถึง ๖๐ ปี แต่พอ มาตรา ๑๑ ท่านบอกว่าไปไม่ถึงแล้ว ถึง ๕๕ ก็ตัดออก เหตุผลอย่างนี้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าไม่พอใจ คือคล้าย ๆว่าแกไม่ลาออกฉันจะเอาออกนะ ทำให้เกิดรู้สึกกลัวอยู่ในใจแก่ข้าราชการ คือเป็นเหมือนดังว่าฉันไม่เอาแกรุนแรง แกควรลาออกเสียก่อน การวางเหตุผลอย่างนี้ควรจะช่างวางอย่างวางหลักกฎหมาย ไม่ใช่ชูกัน ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าไม่ใช่หลักการที่ดีเลย นอกจากนั้น การเขียนกฎหมายอย่างนี้เสียหลักหมด คือถ้าดูมาตรา ๔ ข้าราชการที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญมี ๔ เหตุด้วยกัน ซึ่งใช้กันถูกหลักเกณฑ์มานานแล้ว คือ ๑. เหตุทดแทน ๒.เพราะเหตุทุพพลภาพ ๓. เพราะสูงอายุ และ ๔.เพราะเหตุรับราชการมานาน/ออกเพราะ สำหรับมาตรา ๑๑ นี้ ใช้มาแต่เดิมแล้ว ข้าราชการจะถึงได้รับบำเหน็จบำนาญเพราะเหตุทดแทน เหตุทดแทนอะไร ในตัวบทบอกว่า ๑. รับราชการมานาน หรือไปดำรงตำแหน่งการเมือง ซึ่งให้บำเหน็จ หรือทางราชการมีคำสั่งให้ออกโดยไม่มีความผิด หรือออกตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือทหารซึ่งออกจากประจำการ นี่เราจะเห็นได้ว่าเป็นเหตุสมควรที่จะเรียนกได้ว่าข้าราชการที่ออกโดยเขาไม่มีความผิด จึงต้องมีการทดแทนแก่เขา เต่เรามีเหตุอันหนึ่งที่ว่า หรือได้รับอนุญาตให้ออกเมื่ออายุครบ ๕๕ ปีบริบูรณ์ จะเรียกว่าทดแทนอย่างไร ทดแทนเพราะอายุครบ ๕๕ ปีอย่างนั้นหรือ เพราะคนอยู่ถึง ๕๕ แล้วให้บำเหน็จบำนาญจะถือว่าทดแทนอย่างไรมันไปในรูปเรื่องไม่ได้ มาตรา ๑๑ ท่านอย่าลืมว่าบำเหน็จเหตุทดแทนนั้น ให้แก่ข้าราชการที่ออกจากราชการเพราะเลิกหรือยุบตำแหน่งหรือให้ออกเมื่ออายุครบ ๕๕ ปีบริบูรณ์

สมมติว่าไม่ข้าราชการคนหนึ่งมีอายุ 54 ปีกับอีก 364 วัน เมื่อมาขอรับราชการกระทรวงใดกระทรวงหนึ่ง รุ่งขึ้นเจ้ากระทรวงก็ให้ลาออกไปบำเหน็จบำนาญนี้แล้ว แล้วเหตุผลที่เขียนไว้ตามนั้น ท่านกรรมาธิการก็บอกว่าไม่ใช่เรื่องสูงอายุ คือต้องอยู่ในบังคับของมาตรา 13 – 14 – 15 ซึ่งมีหลักว่าข้าราชการที่จะออกต้อง เพราะเหตุสูงอายุนั้น จะต้องรับราชการมาเป็นเวลาถึง 14 – 15 ปี โดยเหตุนี้จึงเห็นว่าในหลักนั้นท่านไม่ได้เขียนไว้ในหัวบทบทบัญญัติ ท่านเขียนไว้ในบทยกเว้น เพราะฉะนั้นท่านเขียนในลักษณะตีความว่าเว้นไว้แต่ท่านจะอนุญาตให้เท่านั้น ไม่ที่เรียกไม่ได้ไม่ได้ไม่ได้ จึงเป็นเหตุให้ข้าราชการที่รับราชการลาออกได้ โดยเหตุรับราชการวันเดียว หรือเจ้ากระทรวงชั่วเย็นกัน แล้วก็อนุญาตให้ลาออก การทำเช่นนี้เป็นการเปิดช่องโหว่ไว้ แต่อย่างไรก็ตามในการที่เขียนเช่นนี้สภาไม่ได้รับหลักการไว้อย่างนี้ เริ่มต้นเมื่อผู้ร่างก็ตั้งใจโดยที่ท่านเขียนเป็นเหตุเป็นผลกันอยู่แล้ว เมื่อเป็นอย่างนี้ในการที่จะเอาคนสูงอายุก็จะไปไม่ได้ โดยไม่มีอะไรเป็นเหตุ คนเราถ้าไม่ตายภายใน 55 ปี ก็ต้องตายในวันหนึ่ง ในการที่ท่านจะอ้างว่าเพราะสถิติเวลาต่อไปอายุจะเกินจาก 55 เป็น 60 เพราะการแพทย์ดี ถ้าเช่นนั้นเราจะเอาออกทำไม แล้วทำไมจึงยอมที่จะทดแทนอยู่ ท่านเจ้าว่าบังไม่ได้ ขอคำอธิบายจากกรรมาธิการ

11.15 น.

นายบุวัฒน์ พันธุ์เพ็ชร กรรมาธิการ : กระผมคณะกรรมาธิการขอชี้แจงสำหรับมาตรา 11 ที่คณะกรรมาธิการได้เขียนความว่า "หรือได้รับอนุญาตให้ออกเมื่ออายุครบ 55 ปีบริบูรณ์แล้ว" มาเสีย ก็เพื่อมุ่งผลแก่ข้าราชการที่ประสงค์จะลาออกเพื่อรับบำนาญ ในข้อนี้ก็หมายความว่า คณะกรรมาธิการได้บัญญัติไว้ในมาตรา 10 โดยนี้แก้ไขหลักการเสียใหม่ว่า ต่อไปข้าราชการนั้นจะอยู่ในราชการต่อไปได้จนอายุครบ

60 บริบูรณ์ คือหมายความว่าจะออกจากราชการเมื่ออายุ 60 ปี เมื่อหลักเป็นเช่นนี้แล้ว สมมติว่าข้าราชการมีอายุ 55 หรือ 56 ปีก็ดี มีความประสงค์จะออกจากราชการเพื่อไปทำกิจการอย่างอื่นซึ่งไม่ใช่ราชการ เขาก็จะขอลาออกจากราชการ เมื่อเป็นเช่นนี้ ถ้าไม่เขียนไว้อย่างนี้ คน ๆ นั้นก็ไม่มีทางที่จะรับบำเหน็จบำนาญได้ หรือถ้าไม่ได้รับอนุญาตให้ลาออก ไม่ได้หมายความว่าข้าราชการ—ผู้นั้นผู้บังคับบัญชาจะเป็นผู้ถือบางหน้าที่ ๆ จะให้ผู้นั้นออกจากราชการได้.

ก. ๒๕๑๐ ก ๗๔๐

ที่จะให้ออกปั๊บ ให้ออกโดยไม่มีความผิด กับให้ออกโดยหย่อนความสามารถ ถ้าให้ออกอย่างนี้ก็เหตุหกแหนได้ แต่ถ้าหากว่าจะให้บุคคลผู้ที่จะลาออกไปทำงานอื่นซึ่งเขามองเห็นจะเป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติเหมือนกัน แต่ไม่ใช่ราชการก็ถ้าเขาลาออกเพื่อทำเนินกิจการเช่นนั้น ทำไมเราจึงทำเหนียวบำนาญของเรา เมื่อเช่นนี้คณะกรรมาธิการเห็นว่าถ้าในกรณีที่ข้าราชการอายุ ๕๕ ปีขึ้นไป ไม่ใช่สูงอายุประมาณจะออกไปทำเนินกิจการในองค์การใด ๆ แล้วเป็นการสมควร ก็อนุญาตให้ลาออกได้ เมื่ออนุญาตให้ลาออกแล้วก็ไม่เข้าบำเหนียวบำนาญสูงอายุเข้าบำนาญเหตุหกแหน เพราะฉะนั้นคณะกรรมาธิการจึงขอเรียนให้ที่ประชุมนี้ให้ทราบว่า ที่จริงผู้เรามีกฎในเรื่องอายุ ๖๐ ปี แต่เราได้ทำข้อยกเว้นไว้แล้ว

อีกประการหนึ่งที่ท่านสมาชิกที่นั่งลงเมื่อสักครู่นี้ได้ชี้แจงว่า จะเป็นเหตุให้ข้าราชการอายุ ๔๕ ปีเศษ แล้วจะอยู่เพียง ๒ – ๓ วัน แล้วรับบำเหนียวบำนาญข้อนั้นทำไม่ได้เพราะเหตุใด เพราะเหตุว่าผู้นั้นจะรับบำเหนียวบำนาญได้ก็ต้องมีเวลาราชการเกิน ๑๐ ปี จึงจะได้รับบำเหนียวบำนาญได้ สำหรับเศษของปีนั้นไม่ยกเว้นปี นอกจากมีปีเป็นหลักแล้ว เศษต่อไปต้องถึงครึ่ง เพราะฉะนั้นไม่มีทางใช้วิธีใด ๆ ซึ่งคณะกรรมาธิการนี้จะพยายามปิดช่องต่าง ๆ ให้ดีที่สุดที่จะดีได้ แล้วก็มีบุคคลเช่นนั้นก็จะเป็นประโยชน์สำหรับข้าราชการผู้ซึ่งมุ่งหวังจะลาออกไปทำรงคำแหงใด ๆ ดีกว่าที่เขาจะรับราชการต่อไป.

๑๑.๐๗ น.

ม.ร.ว.เสนีย์ ปราโมช (พระนคร) : ความประสงค์ของกรรมาธิการข้าพเจ้าทราบ แต่ที่น้อยใจจะเรียนถามท่านว่า ตามตัวบทจะไปกันอย่างไร คือเฉพาะข้าพเจ้าหนักใจเรื่องตัวอย่าง อาจจะมีข้าราชการคนหนึ่งอายุ ๕๔ปี กับ ๓๖๐ วัน เจ้ากระทรวงอนุญาตให้ลาออก ข้าพเจ้าได้อ่านดูแล้ว ข้าราชการจะต้องมีเวลาเท่านั้นเท่านี้จึงมีสิทธิได้รับบำเหนียวและบำนาญ แต่ที่นี้ที่เข้าใจกันมีหลักเกณฑ์อย่างนี้ใช้สำหรับกรณีผู้ได้บำเหนียวบำนาญที่รับราชการราษฎร หลักนั้นเขาแยกเป็นเรื่อง ๆ เหตุหกแหน เหตุทุพพลภาพ เหตุสูงอายุ บทที่ท่านกล่าวนั้นเป็นเหตุรับราชการมานาน

นอกจากนั้นถ้าเราเอาความข้อนี้ใส่เรื่องกรณีหมดแทนลักษณะบ่งอยู่ในนี้ ไม่ต้องคำนึงถึงเวลาบุบด้านหน่ง เขาลาออกเมื่อเขาสูงอายุเขาอาจจะมีช่องทางหางใจอยู่ จะเอาข้อรับราชการมานานไม่ได้ คนละส่วน ที่ตัวบทได้เห็นอยู่แล้ว เรื่องเหตุหมดแทนมีอยู่แล้ว เรื่องทุพพลภาพก็มี และต่อไปในมาตรา ๑๓ – ๑๔ ก็มีเรื่องสูงอายุและรับราชการมานาน จะเอาเรื่องสูงอายุมาใส่ในรับราชการมานาน เขาจะต้องเขียนแน่ ต้องถึงโรงถึงศาลอย่างไม่มีปัญหา เหตุอะไรเราจะไปล้างเขาก็จะเกียงกลับมา หางกระทรวงการคลังก็จะลำบาก จะเป็นความเกินขึ้น ถ้าเขียนในที่เขียนให้ชัดอย่างนี้แล้วข้าพเจ้าก็หอใจ เพราะเรื่องนี้อยู่กันคนละวรรคคนละตอน เรื่องสูงอายุส่วนหนึ่ง เรื่องเหตุหมดแทนอีกส่วนหนึ่ง เรื่องรับราชการมานานก็มีขอต่อใหม่เพื่อมารับบำนาญอยู่อีกส่วนหนึ่งต่างหาก มาตรา ๑๑ หมดไปแล้ว เรื่องจะมีเงียงกัน เมื่อกี้นี้ข้าพเจ้าเรียนถามว่าเจ้ากระทรวงจะตัดออก ข้าพเจ้าก็ว่าไม่ดี แต่ว่าเมื่อท่านบอกว่าไม่ใช่ก็แล้วไป

อีกประการหนึ่งปัญหาเรื่องนี้ที่ท่านกรรมาธิการเห็นว่าควรจะเพิ่มเข้ามาเนื่องจากหลักการ ท่านก็ยังไม่ได้ตอบให้ข้าพเจ้าหายสงสัยและข้องใจ ถ้าข้าพเจ้าจะถามท่านว่าทำไมมาตรา ๑๔ อายุ ๖๐ ท่านว่าดี และในมาตรา ๑๑ อายุ ๕๕ ท่านจะแก้เป็น ๖๐ ~~๖๑~~ ๖๐/ ท่านบอกว่าอายุ ๖๐ คนยังดีอยู่ ยังแข็งแรงเพราะทางแพทย์แจริญขึ้น แต่นี่ทำไมจึงเขียนไว้อย่างหนึ่งในมาตรา ๑๔ ส่วนในมาตรา ๑๑ เล่าก็ให้เขาอยู่ถึง ๖๐ ก็แล้วกัน ถ้าเช่นนั้นเจ้ากระทรวงจะเลือกที่รักมักที่ชัง ไม่เป็นขวัญแก่ข้าราชการเลย เปิดโอกาสให้เจ้ากระทรวงเลือกที่รักมักที่ชัง ถ้าท่านยังยืนหลักของท่านว่า ๕๕ ยังอยู่ต่อไปได้อีกแล้วก็ขอให้ยืนให้ตลอดจะเอาอย่างไรก็เอากัน ข้าพเจ้าถามว่าท่านมีเหตุผลอย่างไรในมาตรา ๑๔ ถ้าท่านตอบว่าเชื่อว่าคนอายุ ๖๐ ยังทำงานได้ ท่านก็ต้องเชื่อคนในมาตรา ๑๑ ไว้ด้วย นี่เป็นเหตุผลที่ข้าพเจ้าขอให้ท่านตอบด้วย

นายเนิ่น เกษสุวรรณ (กระบี่) : ขอให้โปรดอย่าชี้เป็นการผูกขาด ข้าพเจ้ากำลังมีข้อสงสัยอยู่ สงสัยในมาตรานี้อยู่สักหน่อยคือว่าในหลักการที่ท่านเสนีย์ ฯ ท่านได้มีข้อขัดข้องใจนั้นข้าพเจ้าขอเรียนว่าเห็นด้วยและชื่นชมในเจตนารมณ์โดยพื้นกรรมาธิการนี้แจ้งแล้วหมายความว่าต้องการจะช่วยข้าราชการซึ่งเป็นการไม่ชอบอย่างยิ่ง โปรดอย่าลืมว่าเกี่ยวนี้เงินเดือนที่ช่วยข้าราชการเหล่านั้นเกินกว่างบประมาณไปตั้งครึ่งหนึ่งแล้ว นอกจากนั้นยังจะต้องเพิ่มบำนาญอีกเท่าไร แล้วในที่สุดภาษีที่เก็บจากราษฎรท่านจะเอาไปใช้ตอบแทนราษฎรจะได้เท่าไร

อีกประการหนึ่งการที่ท่านเขียนไว้เช่นนี้ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย.....

ประธานสภาผู้แทน : อภิปรายสนับสนุนหม่อมเสนีย์ ฯ ไหมครับ

นายเนิ่น เกษสุวรรณ (กระบี่) : ครับ ฯ

ประธานสภาผู้แทน : ถ้าเช่นนั้นก็ต้องสลับกัน กรรมาธิการแล้วก็หม่อมเสนีย์ ฯ สนับสนุนแล้วก็ค้าน

๑๑.๕๕ น.

นายเลียง ไชยกาล รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ : สำหรับปัญหานี้กับเกี่ยวโยงกัน ๕ มาตรา ซึ่งเป็นหลักการ เพราะฉะนั้นรัฐบาลจำเป็นจะกราบเรียนนโยบายให้ทราบตามร่างเดิม คือว่าร่างเดิมปัญหาเรื่องอายุนี้เราถือกันทั่ว ๆ ไปว่าบุคคลเมื่อมีอายุ ๖๐ ปี จะต้องชราแต่ว่าบางคนอาจจะแก่เร็วและบางคนอาจจะแก่ช้ากันเราย่อมยึดกัน ฉะนั้นต้องชี้ให้ทางสภาพิจารณาทั้งสองด้าน คือด้านหนึ่งอายุ ๕๕ ถึง ๖๐ ด้านที่สองอายุ ๖๐ ถึง ๖๕ ส่วนด้านปลายนั้นซึ่งถือว่าเป็นของสำคัญไม่ค่อยมี เพราะฉะนั้นจะต้องเขียนไว้ว่าจะต้องเป็นกรณีจำเป็นจริง ๆ และจะต้องผ่านคณะรัฐมนตรีอย่างนี้เป็นต้น ส่วนอายุ ๕๕ ถึง ๖๐ นั้นถือว่าบางคนอาจจะแก่เมื่ออายุ ๕๕ ก็มี หรือบางคนอาจจะ ๕๗ – ๕๘ ก็มี เพราะฉะนั้นจึงเขียนไว้ ๒ ทางคือ ๕๕ – ๖๐ และ ๖๐ – ๖๕ อีกทางหนึ่ง เพราะ

ฉะนั้นที่ท่านสมาชิกชี้แจงก็ตรงกับนโยบายของรัฐบาล จึงขอให้สภานี้ศึกษา รัฐบาลไม่ถือยาก จะยืนยัน ตามที่สมาชิกชี้แจงก็เป็นความถูกต้องกับของรัฐบาลทุกประการ

๑๑.๒๔ น.

นายเกื้อ เกษมวรรณ (กระบี่) : จากถูกในนาม ส.ว. ผู้แทนราษฎร ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเรียนเช่นนี้เป็นการที่ไปล้วงกระเป๋าของราษฎรมาเป็นการช่วยเหลือ ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยเลยเพราะว่าพระราชบัญญัติข้าราชการ เงินเดือนมีอยู่แล้ว คิดกันอย่างไร กรรมการบริหารราชการ มีที่มาเรียนเรื่องเพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เหล่านี้อย่าคิดว่ามาขอทานที่ราษฎรเสียภาษีเดือดร้อนมาใช้จ่ายให้แก่ข้าราชการซึ่งทำงานให้แก่ราษฎรก็จริง แต่เกินครึ่งแล้วราษฎรไม่ได้รับผลตอบแทนอย่างไร เพราะฉะนั้นในข้อนี้อย่างที่ท่านเสนีย์ ฯ ว่ามีเหตุผลทำให้เกือกที่รักมักที่ชัง แล้วเหตุใดเมื่อครบ ๕๕ ปี ออกไปได้แล้วยังคงให้กลับออก ไม่ให้กลับอยู่ ถ้าพูดถึงว่าบำนาญในมาตรา ๑๑ นี้ที่เพิ่มเติมเข้ามาไม่มีเหตุผลอะไรเลยซึ่งไม่ควรจะมาให้อยู่อย่างนี้ เมื่อครบ ๕๕ ปีให้ออกไปแล้ว ไม่ควรมาเรียนออกว่าในเมื่อเขากลับก็ต้องมีการหดหาย ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่าคนใดเมื่อรับราชการ ๔ – ๕ ปี ก็จะต้องมีเงินหดหาย

๑๑.๒๗ น.

หลวงระงับประชันตาม (นายชาญ สีมา) กรรมาธิการ : กรรมาธิการขอชี้แจงว่าที่เขียนอายุ ๕๕ ปีถึง ๖๕ ปีนี้นั้นเป็นสิทธิของข้าราชการที่จะรับราชการ คือว่าถ้าสิทธิของตัวที่จะออกเพราะหย่อนสมรรถภาพเรารู้ตัวดีแล้วก็ลาออกได้ เพราะในมาตรา ๑๔ เราเขียนว่าอายุครบ ๖๐ ปีจึงจะถูกเกษียณ เว้นแต่มีสมรรถภาพอะไรดีเป็นพิเศษจึงจะต่อได้ครั้งละปีจนถึง ๖๕ ปี ที่นี้เรามาเป็นห่วงอยู่อย่างท่าน ส.ส.กระบี่ว่าเราจะต้องเพิ่มเงินงบประมาณขึ้นอีก ต้องเพิ่มอะไรใหม่หาเป็นเช่นนั้นมิได้ ถ้าอายุ ๕๕ ปีขึ้นไปแล้วก็ได้บำเหน็จบำนาญเพียงเล็กน้อยเท่านั้นเอง เอา ๕๕ – ๖๐ หรืออะไรตามเกณฑ์นี้ แต่ว่า ๕๕ ปีเป็นสิทธิของข้าราชการที่รับราชการมา ถ้าลาออกก็จะได้บำเหน็จบำนาญด้วย ทั้งนี้จะเป็นเหตุให้ข้าราชการที่มีสมรรถภาพหย่อนถ้าเขียน ๖๐ปีอย่างมากทีเดียวแล้ว เมื่อครบ ๕๕ ปี ไม่ถึง ๖๐ ปีก็จะไม่ได้อะไรเลย เมื่อลาออกที่กำหนด ๕๕ ปีเพื่อให้ข้าราชการที่ได้รับสิทธิจะลาออกได้รับบำเหน็จบำนาญด้วย ทั้งนี้ไม่เป็นการช่วยเหลืออะไรมิได้ ที่ข้าพเจ้ายืนขึ้นมาแถลงนี้อายุของข้าพเจ้าก็ว่า ๖๐ แล้วด้วยซ้ำ ข้าพเจ้าก็สามารถรับราชการได้อยู่ เพราะฉะนั้นขอให้คิดว่าการรับราชการมานานถ้ามีสมรรถภาพดี มีร่างกายแข็งแรงก็ยิ่งดี เราเป็นห่วงว่าถ้าไม่มีสมรรถภาพดีก็ต้องออก ถ้าจะเขียน ๖๐ ปีตายตัวแล้ว ๕๕ ปีจะออกก็เลยไม่ได้ บำเหน็จบำนาญ เราจึงเขียนเติมไว้ในข้อนี้เป็นข้อรับราชการนาน

๑๑.๓๐ น.

นายเชมชาติ บุณยรัตพันธุ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม : ข้าพเจ้าขอถือโอกาสแถลงนโยบายของรัฐบาลหรือความต้องการของรัฐบาลเพิ่มเติมจากรัฐมนตรีศึกษาที่ได้กล่าวเมื่อกี้นี้ คือตามร่างเพิ่มนอกจากในมาตรา ๑๑ ซึ่งเราพูดอยู่ในขณะนี้แล้ว ความสำคัญมีอยู่ในมาตรา ๑๔ ซึ่งท่านกรรมาธิการได้มาแก้ไขเพิ่มเติมและมีความเกี่ยวพันกันกับมาตรา ๑๑ สำหรับมาตรา ๑๑ พูดถึงข้าราชการที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญเพราะเหตุ

ทดแทน ตามหลักพิจารณากฎหมายบำเหน็จบำนาญแล้ว เหตุที่ข้าราชการผู้ใดผู้หนึ่งจะได้รับบำเหน็จบำนาญเพราะเหตุทดแทนนั้นควรเป็นไปตามระยะเวลาที่รับราชการของข้าราชการผู้นั้นซึ่งมีอยู่แล้ว ถ้าข้าราชการจะรับราชการไม่ถึง ๑๐ ปีก็รับบำเหน็จ

คือว่าถ้ารับราชการมาถึง ๑๐ ปีก็ได้รับบำนาญ ถ้ารับราชการครบ ๑๐ ปีขึ้นไปก็ได้รับบำนาญ เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้เราคำนึงถึงเวลารับราชการของผู้นั้น ส่วนอายุก็เรียกว่าการที่ข้าราชการผู้นั้นสามารถรับราชการปฏิบัติคนให้เป็นประโยชน์แก่ราชการได้เป็นอย่างดีนั้น เป็นอายุซึ่งเกี่ยวข้องกับมาตรา ๑๙ เป็นอย่างดี สำหรับเรื่องอายุนี้ทางรัฐบาลได้พิจารณาแล้วก่อนที่จะเสนอพระราชบัญญัตินี้เข้ามาว่าเราจะให้ข้าราชการผู้ใดรับราชการจนถึงอายุ ๖๐ หรือถึง ๕๕ อย่างกฎหมายปัจจุบันที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ ซึ่งได้พิจารณาในเรื่องอายุโดยทั่ว ๆ ไปแล้ว ข้าราชการที่เราจะกล่าวว่าคนที่อายุถึง ๕๕ ถึง ๖๐ ปีจะแข็งแรงอะไรนั้นไม่ใช่ปัญหาสภาพร่างกายของมนุษย์เพราะถ้าพูดเช่นนั้นเป็นเรื่องบุคคลโดยเฉพาะคนอายุ ๔๐ ปีแข็งแรงทำงานได้อย่างดีอย่างเช่นท่านสมาชิกวุฒิสภา ท่านยังมีสติปัญญาเฉียบแหลม แต่ในหลักราชการแล้วเราควรแบ่งให้รับข้าราชการได้เป็น ๓ รุ่น คือรับชั้นต้นคือรุ่นต้นตั้งแต่ ๑๔ เป็นต้นไป รุ่นกลางตั้งแต่ ๓๐ ปีเป็นต้นไป แล้วรุ่นสุดท้ายของข้าราชการที่ปฏิบัติคนให้เป็นประโยชน์แก่ราชการก็ควรเป็น ๕๕ เพราะฉะนั้นเราจะเห็นว่าในจำนวนข้าราชการของประเทศทั้งหมดผู้ซึ่งมีอายุในรั้นต้น วัยกลางมีเป็นจำนวนมาก ส่วนผู้ซึ่งมีอายุอยู่ในวัย ๕๕ ปีจะต้องถูกออกที่ไม่ได้รับการต่อปีเป็นจำนวนน้อย เพราะฉะนั้นจะวางเกณฑ์ให้ข้าราชการอยู่จนถึง ๕๕ ปีเป็นต้นและราชการเห็นประโยชน์แล้วว่าบุคคลนั้นมีประโยชน์และมีร่างกายแข็งแรงและทำงานขยันสัตย์สุจริต ทางราชการก็ต่ออายุให้ถึง ๖๐ ปีก็ไม่ว่ากันด้วยหลัก เพราะฉะนั้นวางหลักเกณฑ์แล้วรัฐบาลเสนอร่างเดิม

นี่หมายความว่าเป็นหลักทั่ว ๆ ไป เพราะฉนั้นเพื่อจะวางหลักเกณฑ์รัฐบาลจึงได้เสนอมาในร่างเดิมว่า บุคคลใดรับราชการจนถึงอายุ ๕๕ ปีแล้วต้องออก แต่ว่าถ้าผู้นั้นแข็งแรงมีอนามัยดี ก็ให้ต่อทีละปีจนถึง ๖๐ ปี เพราะฉนั้นจะเห็นได้ว่าข้าราชการผู้น้อยหรือที่อายุน้อย ๆ มีหวังโอกาสที่จะขึ้นมาสู่ตำแหน่งของข้าราชการชั้นสูงได้ เพราะฉนั้นประโยชน์ในเรื่องอายุนี้เราควรจะคำนึงถึงข้าราชการชั้นอายุน้อย ๆ ซึ่งเขามีหวังที่จะได้เข้าขึ้นไปสู่ตำแหน่งซึ่งข้าราชการอายุสูงจะได้ออก นี่เป็นหลักธรรมดา เพราะว่ารับราชการอายุสูงขึ้นไปก็ควรจะได้ตำแหน่งสูง เพราะฉนั้นเมื่อออกไป ข้าราชการอายุน้อยมีจำนวนมากจะได้มีโอกาสได้เข้าไปสู่ข้าราชการอายุมากซึ่งออกไป เพราะฉนั้นทั้งนี้รัฐบาลออกกฎเรียนนโยบายนี้ว่าเป็นนโยบายที่ดีและมีเหตุผลดีซึ่งว่าสำหรับข้าราชการที่รับราชการก็ควรเป็นอายุ ๕๕ ปี อย่างตามร่าง และต้องออก แต่ว่าถ้ามีร่างกายแข็งแรงก็ต่อทีละปีจนถึง ๖๐ ปี แต่ยังมีพิเศษอีกอันหนึ่งซึ่งรัฐบาลได้พิจารณาว่าอาจจะมีเป็นกรณีพิเศษในทางราชการ เป็นประโยชน์ในทางราชการที่มีอายุครบ ๖๐ ปีจนถึงได้รับใช้ประเทศชาติต่อไป เพราะรัฐบาลอาจจะขอพิเศษเป็นราย ๆ ไป ครั้งละ ๑ ปี/ถึงอายุ ๖๕ ทั้งนี้ในเรื่องนี้รัฐบาลก็ยินยอมจะขอความกรุณาต่อสภาว่าร่างเดิมที่เสนอมาทั้งมาตรา ๑๕ และมาตรา ๑๘ นั้น ได้พิจารณามาด้วยดีและเพื่อประโยชน์แก่ข้าราชการทั่ว ๆ ไปที่จะได้มีความยุติธรรมและวิธีการที่จะได้ทำตนให้มาสู่ตำแหน่งสูงได้โดยวิธีที่ชอบกันขึ้นมา เพราะฉนั้นถ้าเป็นไปได้ขอความกรุณาให้เป็นไปตามร่างเดิมที่ได้เสนอมาแล้ว

๑๑.๓๕ น.

นายโกศล ปิณฑุเสน (ราชบุรี) : โดยเฉพาะในมาตรา ๑๑ นี้ เท่าที่สมาชิกผู้มีเกียรติผู้หนึ่งได้ชี้แจงว่าเป็นการเกี่ยวโยงกันมาตรา ๑๘ ซึ่งในทางสำคัญซึ่งสภานี้จะรับนโยบายของกรรมาธิการหรือไม่ ในเมื่ออายุ ๖๐ ปี ต่อจากนั้นกรรมาธิการก็ชี้แจงเกี่ยวโยงโดยลักษณะอย่างเดียวกันและมีผู้ขอมาจึงรัฐบาล คนแรกที่ชี้แจงก็บอกว่าทั้งนี้แล้วแต่นโยบายของสภานี้ และมารัฐมนตรีอีกท่านหนึ่งก็ได้ชี้แจง

สนับสนุนเป็นท่านองว่าสมควรจะมีอายุที่เรียกว่าแข็งแรง และอายุถึง ๕๕ ปีเท่านั้น โดยเฉพาะมาตราที่ข้าพเจ้าขอแปรญัตติไว้ในปัญหาหมวดใหญ่คือ ๖๐ ปี ในเรื่องนี้มีเหตุผลดังนี้ เปิดช่องราชการมีอายุจวนจะครบ ๕๕ ปีแล้ว

ให้ถ้วงรู้วันตายของคนว่าอายุครบ ๕๕ ปีบริบูรณ์ถูกออกและถ้าจะอยู่ต่อไปก็ทำการวิ่งเต้นต่อไปอีกเพื่อรับราชการ สมมติว่าต่ออายุ ๑ ปี รับราชการได้ในตอนต้น ๆ ไม่เอาใจใส่พอ ๖ เดือนไปแล้วก็ใช้เวลาวิ่งเต้นเพื่อการศึกต่อผู้หลักผู้ใหญ่เพื่อขอต่ออายุ เพราะฉะนั้นในระยะ ๕๔ ปี ๖ เดือนนั้นประโยชน์ในทางราชการซึ่งมีขึ้นก็จะไหลน้อยลงไป ซึ่งมันเกี่ยวโยงมาถึงมาตรา ๑๙ เพราะฉะนั้นเพื่อเป็นการตัดสำนวนควรชักเส้นให้ไว้ที่เดียวว่าเมื่ออายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์แล้วก็ควรจะออกหรือหรือถ้าเป็นบุคคลสำคัญควรใช้จ้างเป็นวิสามัญหรือถูกจ้างในกรณีใด ๆ ย่อมทำได้ อายุ ๖๐ ปีข้าพเจ้ามีความปรารถนาแรงกล้าซึ่งกรรมาธิการเห็นชอบด้วย จึงเห็นว่าไม่ควรต่อทีละปีให้ครบ ๖๐ ปี แต่ในระหว่าง ๕๕ ถึง๖๐ ที่เกิดมีความผิดก็เอาออกได้เช่นเดียวกันกับอายุ ๔๐ หรือ ๔๕ ได้ ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าให้ท่านรู้วันตายของท่าน ๖๐ ปีเป็นวันตายซึ่งผู้นั้นจะต้องต่อไม่ได้ ผมนึกว่าจะได้ข้าราชการที่มีแข็งแรง สำหรับข้าราชการเวลานี้ปรากฏว่ามีอนามัยดีขึ้น เพราะฉะนั้นความแข็งแรงและกำลังสามารถทำงานดีมาก เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าอายุ ๖๐ ปีนั้นเป็นการเหมาะสม ส่วนจาก ๖๐ จะต่อ ๖๕ หรือไม่ขอประทานยกไปในโอกาสหลัง

๑๑.๓๗ น.

นายพิม จันทรทร (อุดรธานี) : ผมอยากจะขอกราบเรียนเป็นข้อสังเกตเป็นกลาง ๆ ทั้งนี้ผมไม่มีความเห็นตามที่กรรมาธิการได้เพิ่มเติมในมาตรา ๑๑ อยากจะขอกราบเรียนในมาตรา๑๑ บุคคลที่สิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญด้วยเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง เหตุทดแทนนั้นให้แก่ข้าราชการซึ่งถูกออกจากประจำการ เพราะเลิกหรือยุบตำแหน่ง ทั้งนี้ก็ได้ความพอแล้ว ทีนี้ผมอยากจะให้ท่านกรรมาธิการพิจารณามาตรา ๑๔

บำเหน็จเพราะเหตุรับราชการมานานนั้นให้แก่ข้าราชการที่มีเวลาสำหรับราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จครบอายุ ๕๕ ปีบริบูรณ์อย่างนี้ก็ชัดแล้วว่าบำเหน็จบำนาญเหตุรับราชการนาน เหตุใดจึงไปเติมให้บำเหน็จเหตุทุพลภาพ ผมไม่เห็นด้วยที่กรรมาธิการเพิ่มเติมอย่างนั้น เพราะมันเป็นข้อบ่งไปในตำนองที่ว่าเรียนมาหรือมาตราก็ตาม นี่ผมขอกราบเรียนอย่างนี้เพราะตะกี้นี้จึงได้ชี้แจงไว้ว่าสังเกตว่าไม่เห็นชอบด้วย ทางที่ดีแล้วควรจะตัดออกไปอย่างที่ทางเสนอไปรายแล้วเมื่อกี้นี้

๑๑.๓๕ น.

นายประมูล สุวรรณศร (กรรมาธิการ) : ที่จริง การร่างพระราชบัญญัตินี้บางทีจะไขว้เขวกันไป ขอประทานโอกาสชี้แจงให้ทราบ ประการแรกก็เมื่อครั้งที่ท่านสมาชิกผู้หนึ่งได้อภิปรายไปนั้นนานแล้ว ได้กล่าวว่าในเรื่องข้าราชการผู้มีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่ถึงสิบปีบริบูรณ์มีสิทธิได้รับบำเหน็จ และข้าราชการผู้ซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตั้งแต่สิบปีบริบูรณ์ขึ้นไปมีสิทธิได้บำนาญ อยู่ในมาตราเดียวกัน ขอให้ท่านดูให้ดีกับมาตรา ๑๑ นั้นไม่เหมือนกัน มาตรา ๑๑ – ๑๒ – ๑๓ และ ๑๔ ได้อภิปรายไว้แล้วว่าอย่างไรเป็นอย่างไร ยกประการหนึ่งในข้อต่อไปที่สมาชิกผู้มีเกียรติอภิปรายเมื่อกี้นี้ว่าในมาตรา ๑๔ บำเหน็จบำนาญเหตุรับราชการมานานนั้น ให้แก่ข้าราชการซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบสิบห้าปีบริบูรณ์แล้ว เรื่องนี้เป็นเรื่องเวลารับราชการคือทำงานมาตั้งแต่เวลารับราชการจนเวลาที่ออก ๒๕ ปีมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญส่วนที่รับราชการมาไม่ถึง ๒๕ ปีก็ไม่มีสิทธิได้รับ โอกาสได้รับบำเหน็จบำนาญในเรื่องอะไร ประการแรก คือ ที่มีคำสั่งให้ออกโดยไม่มีความผิดตามมาตรา ๑๐ ซึ่งบางทีท่านอ่านยังไม่ถึง นี่การไม่มีคำสั่งให้ออกโดยไม่มีความผิดอาจจะเป็นให้ออกเพราะหย่อนความสมรรถเหตุอะไรก็ตาม ข้าราชการพวกนี้ได้รับบำนาญ ที่นี้ไปดูมาตรา ๑๗ บอกว่า ข้าราชการผู้ใดมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบสิบปีบริบูรณ์แล้ว มีความประสงค์

จะถูกออกจากราชการ และไม่มีสิทธิที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญตามความในมาตรา ๔ ถ้าเจ้ากระทรวงได้สั่งลงโทษให้ได้รับแต่บำเหน็จตามเกณฑ์ในมาตรา ๓๓ นี่เป็นเรื่องขยายไปอีกที เป็นเรื่องแสดงให้เห็นว่าถ้าถูกออกจากราชการ

ปีก็แสดงให้เห็นว่าถ้าลาออกจากราชการก่อนที่มีอายุครบ 60 ปีแล้วก็จะไม่ได้รับเบี้ยบำนาญ หลักเกณฑ์นี้เป็นไปตามธรรมดา ที่ผู้ที่ทำงานมาเป็นเวลาไม่ถึง 10 ปี ถึงแม้ว่าเจ้ากระทรวงจะสั่งอนุญาตก็ไม่ได้ ที่นี้พวกที่ได้บำเหน็จบำนาญตามมาตรา 20 ได้บัญญัติไว้ว่าจะต้อง 10 ปีขึ้นไป ถึงจะได้บำนาญ แต่ถ้าลาออกเจ้ากระทรวงสั่งอนุญาตแล้ว ก็ได้บำเหน็จ เพราะฉะนั้นในเรื่องที่เสนอมาในมาตรา 11 ในถ้อยคำที่ว่าได้รับอนุญาตให้ลาออกเมื่ออายุครบ 55 ปีบริบูรณ์แล้ว ในข้อนี้จึงมีความหมายถึงผู้ที่เข้ารับราชการเวลาราชการไม่ถึง 10 ปี แต่อายุนั้นมากเกินไปเสียแล้ว หรือว่าเวลาราชการก็ว่า 10 ปี แต่ไม่ถึง 25 ปี แต่ก็อายุมากไป แทนที่จะไปคอยให้เจ้ากระทรวงสั่งให้ออก ใคร ๆ ไม่มีความปิติยินดีหย่อนความสามารถ หรือจะเป็นในฐานอะไร ก็เป็นการให้ความสะดวกแก่เจ้ากระทรวงอย่างหนึ่งว่าให้ถือว่าข้าราชการผู้นั้นมีโอกาสที่จะเสนอตนว่าไม่ไหวแล้ว แล้วยกข้อหนึ่งในเรื่องที่ผมได้เคยพูดมาแล้วในตอนต้นที่ว่าสภาพการเป็นอยู่ของชีวิตของมนุษย์เปลี่ยนขึ้น บางคนก็เลยเข้าใจว่าเป็นการขัดต่อหลักการ ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่าในเรื่องอายุคนนี้ก็พูดยาก เพราะว่าคนทุกคนไม่เหมือนกัน เพราะฉะนั้นกรรมาธิการจึงได้คำนึงว่า ส่วนอายุของร่างกายของบุคคลไม่เหมือนกันทุกคน กรรมาธิการได้ตั้งข้อสันนิษฐานว่า 60 ปี ก็เป็นคนแก่ 55 ปีนั้นยังไม่แก่ แต่ถ้าอายุใดไม่ดีก็อาจจะแก่ก็ได้ ด้วยเหตุนี้จึงได้แก้มาตรา 20 เป็นไปตามที่ได้ร่างเส้นไว้ คืออายุ 60 เพื่อไม่ให้เป็นการลำบากที่เจ้ากระทรวงจะต้องพิจารณาทุก ๆ ปี สำหรับว่าถ้าผู้ใดปรากฏว่าหย่อนความสามารถเพราะความชราภาพแล้ว เจ้ากระทรวงก็สั่งให้ออกได้ในฐานหย่อนความสามารถ ซึ่งอาจจะได้รับบำนาญในฐานะเหตุทดแทนเหมือนกัน ในเหตุผลอย่างเดียวกับแก่ที่นั่นที่จะอยู่ให้เจ้ากระทรวงสั่งไปเช่นนั้น ก็อาจจะเสนอตัวเองว่าขอลาออกแล้วในกรณีเช่นนี้ ท่านอาจจะไม่ได้บำนาญในฐานะเหตุทดแทน ท่านอาจจะไม่มีโอกาสเพราะเหตุว่ารับราชการ.

ยังไม่ถึง ๑๐ ปีบริบูรณ์ก็ไม่ได้ ด้วยเหตุนี้จะขอคณะกรรมาธิการเพิ่มเติมแก่หรืออะไรก็ตาม ที แต่ว่าสิทธิเดิมมีอยู่ก็คงรักษาสิทธิไปกับปัจจุบันนี้ คือผู้ที่มีอายุ ๕๕ ปีบริบูรณ์แล้ว ถ้าลาออกแล้วจะได้รับบำนาญ

๑๑.๔๗ น.

นายไกรสร สุขสว่าง (ชัยนาท) : ข้าพเจ้าได้ฟังอาจารย์เสนีย์ ฯ อภิปรายว่าข้าราชการที่มีอายุมากแล้วมารับราชการเพียงวันเดียวอายุครบ ๕๕ ปีแล้วลาออกได้ประโยชน์ตามมาตรา ๑๐ นี้แล้ว มีท่านกรรมาธิการท่านหนึ่ง ขอประทานโทษจะต้องออกชื่อ คือ คุณสุวิชช พันธเศรษฐ ได้ยกมาชี้แจงว่ารับราชการวันเดียวจะได้บำนาญอะไร เพราะว่าในร่างพระราชบัญญัตินี้บอกว่าต้องสิบปีแล้วจึงจะได้ ข้าพเจ้าฟังแล้วก็เชื่อตามกรรมาธิการเห็นจะเป็นจริง คือ ๑๐ ปีเห็นจะได้ ครานี้มาได้ฟังท่านกรรมาธิการ/สนช ซึ่งท่านได้นั่งลงไปนี่เมื่อกี้นี้ ท่านก็บอกว่าคือรับราชการมาหลาน ๒๕ ปี แล้วลาออกก็ได้ แต่ว่ามาตรา ๑๐ ที่เพิ่มใหม่นี้สำหรับข้าราชการอายุมาก ๆ มารับราชการยังไม่ถึง ๑๐ ปี แต่แก่เสียแล้ว อายุ ๕๕ ปีแล้ว บอกว่าแก่แล้วไปไหนไหวไหว ขอลาออกก็จะได้/สนช/ประโยชน์ตามมาตรา ๑๐ กรรมาธิการก็ขัดกันเอง สภานี้จะเชื่อฟังผู้ใด ข้าพเจ้ามีความสงสัยเช่นนี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้ามีความเห็นว่าที่เติมลงไปในมาตรา ๑๐ ที่ขีดเส้นใต้ "หรือได้รับเงินบำเหน็จให้ลาออกเมื่ออายุครบห้าสิบห้าปีบริบูรณ์แล้ว" ไม่ควรจะอยู่ในมาตรานี้ตามที่อาจารย์เสนีย์ ฯ ได้อภิปราย

๑๑.๔๔ น.

นายสุวิชช พันธเศรษฐ กรรมาธิการ : ทางคณะกรรมาธิการจำเป็นต้องขอเรียนชี้แจงอีกวาระหนึ่ง ท่านสมาชิกผู้/สนช/ซึ่งนั่งลงไปเมื่อสักครู่นี้ได้ชี้แจงต่อที่ประชุมนี้ว่า คำชี้แจงของคณะกรรมาธิการขัดกันเอง แต่คณะกรรมาธิการซึ่งร่วมกันทำงานมานี้ก็ยังยืนยันว่าหาขัดไม่ เพราะเหตุใดที่/สนช/ข้าพเจ้าชี้แจงว่าในตอนแรก ข้าพเจ้าได้เรียนแล้วว่าผู้ที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญต้องมีจำนวน/สนช ปี เวลาเท่านั้นเท่านี้ แล้วผู้ที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญพิเศษต้องมีจำนวน/สนช ปี เวลาเท่านั้น นี่เป็นหลัก แล้ว

ต่อไปก็จะมีข้อยกเว้นคือในเรื่องการคำนวนบำเหน็จบำนาญนั้นเขาให้คำนวนเป็นจำนวนปีเวลารับ ที่นี้ข้าพเจ้าขอเรียนถามท่านว่าคนที่มาทำงานวันเดียวเดือนเดียวก็ดีมีสิทธิ์หรือไม่ในการรับบำนาญ เราก็ตอบได้ว่าไม่มี ถ้ามาวันเดียวเดือนเดียวไม่มีเวลาราชการเสียจะมีให้อย่างไร ที่นี้สำหรับท่านกรรมาธิการอีกท่านหนึ่งได้ชี้แจงว่า สมมติว่าคนที่มีอายุมากมาสมัครรับราชการมีเวลา ๒ ปีนั้นเขามีเกณฑ์จะคำนวนบำเหน็จได้แล้ว หมายความว่าบำเหน็จ ๒ ปี จากเงินเดือนสุดท้ายนั่นเอง แต่นี่ไม่มีมาตราใดบังคับว่าให้คำนวนบำเหน็จบำนาญ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเรียนว่าไม่ชัดกัน นอกจากนี้อยากจะขอให้พิจารณาต่อไปในมาตรา ๔ อนุมาตรา ๔ ได้เขียนไว้ชัด ผู้ที่มีอายุเวลาราชการไม่ครบ ๑ ปีบริบูรณ์คำนวนไม่ได้ นี่ข้าพเจ้าขอเรียนยืนยันว่าไม่ชัด ที่นี้ขอเรียนต่อที่ประชุมนี้ให้ทราบต่อไปเรื่องหลักหัวที่หลักที่คณะกรรมาธิการวิสามัญชุดนี้ ที่สภาฯ มอบหมายให้ไปทำงานให้แก่สภานี้ได้พยายามทุกแง่ทุกมุมที่จะพยายามไม่ให้เสียหลักใหญ่ ๆ แก่สภานี้ ประการที่หนึ่งต้องการรักษาเสถียรภาพของข้าราชการประจำ ประการที่สอง ต้องการประหยัดและตัดทอนงบประมาณเกี่ยวกับการใช้จ่ายบำเหน็จบำนาญ ประการที่สามต้องการจะไม่ให้มีการทำให้ข้าราชการผู้นั้นได้รับทุกข์และโทษโดยไม่เป็นธรรม โดยเหตุประการเช่นนี้ประกอบด้วยกับคำแปรญัตติของสมาชิกที่เป็นจำนวนมากแทบจะทุกรายขอให้กำหนด ๑๐ ปีนั้นเป็นการรับบำนาญ เมื่อคณะกรรมาธิการได้มาพิจารณาทุกแง่ทุกมุมประกอบกับจากหางต่างประเทศด้วยแล้ว เห็นว่าในต่างประเทศกำหนดอายุสูงสุด ๗๐ ปีบริบูรณ์ เพราะฉะนั้นเมื่อเรามากำหนด ๖๐ ปีบริบูรณ์เป็นหลักก็นับว่าพอเหมาะพอสมอยู่แล้ว เพราะเหตุใดที่เราจะให้มีอายุเพียง ๕๕ ปีบริบูรณ์ซึ่งบางท่านก็ขอต่ออายุทีละปี ๆ จนครบ ๖๐ ปี วิธีการเช่นนั้นเรามอบอำนาจให้แก่เจ้ากระทรวงเป็นผู้รับพิจารณาและปัญหาก็เคยปรากฏเสมอโดยอ้างว่าคนนั้นจึงไปก็ได้คือ คนนี้ไม่ได้จึงไปไม่ได้ขอต่อ เป็นการทำให้มองเห็นว่าเสถียรภาพของข้าราชการนั้นอยู่ที่ผู้บังคับบัญชาแต่ผู้เดียว เพราะฉะนั้นจึงเขียนเป็นบทหายตัวในกฎหมายว่า

กำหนด ๖๐ นั้น เป็นที่นิยมสูงอายุแล้ว แต่ถ้าหากว่ามีเหตุจำเป็นที่จะทำให้ประเทศชาติคนนั้นมีความจำเป็นจะรับราชการต่อไปอีกให้เป็นหน้าที่ของคณะรัฐมนตรีผู้เป็นหัวหน้าบริหารพิจารณาต่อไปครั้งละ 1 ปี และต้องยอมความจำเป็นในการที่จะต่อนั้นด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้คณะกรรมาธิการพิจารณาถึงสิทธิเดิมของข้าราชการ สิทธิเดิมของข้าราชการนั้น ๖๐ ปี ออกไปแล้วได้บำเหน็จบำนาญ แต่ถ้ามาเทียบนหลักใหญ่ ๆ ๖๐ ปี แล้ว ข้าราชการออกไปไม่ได้ในอายุ ๖๐ จึงกำหนดว่าในเมื่อข้าราชการอายุครบ ๖๐ ปี รู้สึกตนเองว่าจะทำงานไม่ไหวแล้วก็จะได้ยื่นไปเลยออกไปเสียว่าขอลาออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญ แล้วเกิดโอกาสให้นั่น ๆ เขาทำหน้าที่ต่อไป เรียกว่าเรารักษาสิทธิดั้งเดิมไว้ไม่มีการแก้ไขอย่างไร เพราะฉะนั้นขอเรียนที่ประชุมนี้ได้ทราบว่าเราตั้งกำหนด ๖๐ ปี บริบูรณ์ได้ลาออกไปแล้วเขาได้ลาออกเงินบำนาญเป็นจำนวนมาก ก็เงินบำนาญนี้ลูกจะได้ตอบแทนไปเรื่องเกี่ยวกับบำนาญตกยอดซึ่งเป็นการบัญญัติขึ้นมาใหม่จะเข้าสู่สมดุลย์ที่ไหนไม่ทราบจำเป็นจะต้องเพิ่มงบประมาณอะไรขึ้นใหม่ ด้วยเหตุผลที่เรียนมาข้อ ๆ นี้แล้วคณะกรรมาธิการชุดนี้จึงเห็นตามผู้แปรญัตติจำนวนมากว่าขอให้กำหนด ๖๐ ปีบริบูรณ์ แล้วการขอยกเว้นสิทธิของเดิมของเขาไว้ในมาตรานี้ 11.55 น.

นายเทพาย โชติบูลย์ (ธนบุรี) : ตามมาตรา 11 นี้ ซึ่งทางคณะกรรมาธิการได้เพิ่มเติมข้อความมาว่า หรือได้รับอนุญาตให้ลาออก–ปีอายุครบห้าสิบห้าปีบริบูรณ์แล้ว คือหมายความว่าบำนาญเหตุทดแทนผู้/ที่ผู้นั้น ข้าราชการจะมีสิทธิพึงได้รับ ที่มีในมาตรา 11 บำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนนั้น ให้แก่ข้าราชการซึ่งออกจากประจำการ เพราะเลิกหรือยุบตำแหน่ง มีอยู่แล้วและกรรมาธิการเพิ่มมาว่า "หรือได้รับอนุญาตให้ลาออกเมื่ออายุครบห้าสิบห้าปีบริบูรณ์แล้ว หรือไปดำรงตำแหน่งการเมือง หรือซึ่งมีคำสั่งให้ออกโดยไม่มีความผิด" ที่ข้าพเจ้าลุกขึ้นมานี้ก็เพื่อขอความแจ่มแจ้ง เพราะยังสงสัยและยังข้องใจในหลักที่ทางกรรมาธิการได้เพิ่มมาว่า "หรือได้รับอนุญาตให้ลาออกเมื่ออายุครบห้าสิบห้าปีบริบูรณ์แล้ว"

และก็มีข้อสังเกตในเรื่องกรรมการวิสามัญได้เสนอว่า "หรือได้รับอนุญาตให้ลาออกเมื่ออายุครบ 55 ปีบริบูรณ์แล้ว" นี่จะหมายความว่าอย่างไร คือจำจะไปประโยคเงื่อนไขที่กำหนดข้อความเพิ่มไว้ในมาตรานี้ ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่างขึ้นมาสักกรณีการว่าอย่างนี้ ถ้าหากว่าข้าพเจ้าเองได้รับราชการมาแต่ว่าอายุไม่ครบ 55 ปีบริบูรณ์ ถึงหมายความว่าข้าพเจ้าอายุเพียง 50 ปี แต่ว่าอายุเวลาราชการของข้าพเจ้านั้นมีถึง 25 ปี ซึ่งเกินกว่ามาตรา 15 คือเกินกว่าสิบห้ามาตรา 15 นี่กำหนดอายุราชการเพียง 10 ปี ต่ำกว่า 10 ปีนั้นไม่มีสิทธิรับบำนาญ มีได้แต่เมื่ออายุ 55 ปีบริบูรณ์ รับราชการมา 10 หรือ 15 ปีก็ตาม อย่างนี้ข้าพเจ้าลาออกนี่ก็จะได้รับบำนาญหรือไม่ตามมาตรา 21 นี้ อันนี้ก็ต้องบำนาญเหตุทดแทน นี่ถ้าหากว่าข้าพเจ้ายังมีสิทธิได้รับบำนาญตามมาตรานี้เขียนไว้หรือว่าได้รับอนุญาตให้ลาออกเมื่ออายุครบ 55 ปีบริบูรณ์แล้วก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่เขียนไว้ ถ้าข้าพเจ้าอายุครบ 54 ปีบริบูรณ์แต่อายุรับราชการของข้าพเจ้ามีถึง 20 – 22 ปี เพื่อไม่ถึงเหตุรับราชการนาน อย่างนี้ข้าพเจ้าจะมีสิทธิได้รับบำนาญไหม ถ้าข้าพเจ้ามีสิทธิรับบำนาญจะใส่ไว้หาวิสามัญอะไรกัน ถ้าลาออกเมื่ออายุครบ 40 – 42 – 44 – 46 ก็ต้องใส่ไว้ทั้งหมดไม่ต้องใส่ 44 ปีบริบูรณ์ นี่ความเป็นของข้าพเจ้าอย่างนี้ไม่เห็นมีประโยชน์อะไรถ้าถือว่าลาออกได้แล้วมีสิทธิได้รับบำนาญ และมีอีกอย่างหนึ่งว่าหรือให้ออกโดยไม่มีความผิด ถ้าลาออกแล้วจะมีกำหนดกฎเกณฑ์ว่าลาออกเมื่อครบ 55 ปีบริบูรณ์ ถึงได้รับบำนาญนี้ ข้าพเจ้าเองคิดว่ากรรมาธิการคงไม่ใส่อย่างนั้น อย่างเช่นยกตัวอย่างว่าข้าพเจ้าอายุ 54 ปีบริบูรณ์แล้วรับราชการ 24 ปี จะได้รับบำนาญไหม ถ้าได้รับเขียนไว้อย่างนี้ก็ไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย ขอความเข้าใจ

๑๑.๕๔ น.

นายมนูญ บริสุทธิ์ กรรมาธิการ : ข้าพเจ้าขอชี้แจงในที่นี้ก็คือว่าการจะลาออกจากราชการนั้น หลักมีว่าการจะลาออกจากราชการไปแล้วก็จะได้รับบำเหน็จบำนาญ ฉบับนี้ไว้ก่อนคือจะไม่ได้รับบำเหน็จบำนาญ แต่ถ้าท่านรับราชการมาถึง ๑๐ ปี ตามกฎหมายมาตรา ๑๗ นี้ถ้าท่านขอลาออกก็จะไม่มีสิทธิที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญตามความในมาตรา ๔ แต่ถ้าเจ้ากระทรวงได้สั่งอนุญาตก็ให้ได้รับแต่บำเหน็จตามเกณฑ์ของกฎหมายนี้ อย่างท่านรับราชการมา ๔ ปีขอลาออกด้วยไปแล้วทางราชการจะไม่ให้เลย ที่นี้ขึ้นมาเขียนไว้ ๕๕ ปี เมื่อเขาจะลาออกก็ให้เขา ก็ไม่ใช่จะมาเพิ่มงบประมาณโดยวิธีเก็บเอามาจากราษฎรอย่างท่านสมาชิกเข้าใจเช่นนั้นก็หาไม่ ปัจจุบันนี้ผู้ที่รับราชการมาจนครบอายุ ๕๕ ปี เมื่อเจ้ากระทรวงสั่งให้ออกก็ให้บำเหน็จบำนาญ เว้นสั่งให้ออกเพราะเขาลาออกด้วยเหตุที่รับราชการมาสูงอายุเขาก็ได้อยู่แล้ว ขณะนี้ไม่ก็เพิ่มให้แก่ คือเราต้องเข้าใจหลักเสียก่อนว่าการรับบำเหน็จบำนาญนั้น ๑. เหตุทดแทน ๒. เป็นผู้ทุพลภาพ ๓. เหตุสูงอายุ ๔. เหตุที่รับราชการนาน ต้องเข้าอยู่ใน ๔ ข้อหลักนี้ก่อนจึงจะเกิดสิทธิขึ้น ตามที่ท่านข้องใจว่าเหตุทดแทนกำหนดอายุ ๕๕ ปี เขียนไว้ไม่ร้อยนี้เพราะเหตุใด ถ้าไม่เขียนไว้ในข้อนี้จะเขียนข้อไหนก็ไม่ได้ ทุพลภาพก็ไม่ใช่ เหตุสูงอายุก็ไม่ใช่ เหตุรับราชการนานก็ไม่ใช่ เพราะฉะนั้นจึงต้องเอามาใส่ในเหตุทดแทนนี้ซึ่งเป็นเหตุรวม ทำไมจึงมาใส่ไว้ในเหตุทดแทน คือรับราชการมานานมาถึงอายุ ๕๕ ปี เขาลาออก เมื่อเขาไม่สามารถหรือเป็นประโยชน์แก่ราชการได้อีกแล้ว ก็ให้เขาออกเพราะเหตุทดแทนโดยอนุโลมไปได้

๑๑.๑๐ น.

นายสานนท์ สายสว่าง (นครปฐม) : ข้าพเจ้าได้ฟังคำชี้แจงของกรรมาธิการเมื่อกี้นี้เป็นข้อที่น่าสงสัยยิ่ง ข้าราชการที่ยื่นใบลาออกด้วยเหตุประการใดก็ตาม ถ้าเมื่อเจ้ากระทรวงให้ลาออกได้เมื่อครบ ๑๐ ปีนี้ก็ให้ได้มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญตามกฎเกณฑ์

ตามกฎเกณฑ์นี้ สมมติว่าข้าพเจ้ามีอายุ ๔๕ ปีพึ่งเข้ารับราชการแล้วรับราชการ ๑๐ ปี ถึงวันที่ ๕๕ ปีก็ลาออกก็เข้าได้ตามเหตุทดแทนก็ได้บำนาญ ที่มีบุคคลที่เขามีอายุไม่ถึงขนาด ๕๕ แต่เขารับราชการมาก่อนข้าพเจ้าแต่ท่านไม่ให้บำเหน็จเขา ท่านว่าเองท่านรับไหมท่านถือเหตุผลประการใด แล้วท่านอ้างมาตรา ๓๗ ว่าได้สิทธิบำเหน็จที่ขอให้ตามกฎเกณฑ์มาตรา ๓๓ ข้าพเจ้าว่าเขารับราชการตั้งแต่ ๑๐ ปีเขาสมองพระเจริญพระคุณมาแต่ที่นี่เขาอยากจะเปลี่ยนอาชีพ แต่อยากจะได้รับเงินซึ่งในฐานะที่ทำความชอบให้เป็นสิ่งใช้จ่ายรับเป็นบำนาญโดยไม่เรียกบำเหน็จ เราก็น่าจะตอบแทนเขาเพราะฉะนั้นไม่น่าจะเขียนไว้หรือจะเขียนไว้หรือได้รับอายุเท่าไรนั้นให้อยู่ที่อายุไม่ต้องกำหนดกันเมื่อครบ ๑๐ ปีเขาลาออกได้ ซึ่งไม่เข้าหลักเกณฑ์นี้เขาจะเอาบำเหน็จก็ได้บำนาญก็ได้ ผมว่าเอาอย่างนี้จะเหมาะกว่า ถ้าเอาอย่างนี้แล้วสมมติว่าข้าพเจ้าอายุ ๔๔ เริ่มเข้ารับราชการ รับราชการได้ ๑๑ ปีลาออกได้เหมือนทดแทนตามที่// เขียนไว้ คนหนึ่งรับราชการมา ๒๐ ปีพออายุครบ ๓๐ กว่าปีลาออกบำนาญไม่ได้อายุแก่นักไม่ให้อย่างนี้ ที่ไม่มีความชอบเป็นคือข้าราชการซึ่งเขาลาออกเมื่อหนุ่ม ๆ อย่างนั้นคิดว่าอย่างนี้เป็นอย่างไร เขาลาออกเมื่อรับราชการ ๑๐ กว่าปีแล้วเขาขอบำนาญก็ได้ แต่เป็นประเภททดแทนโดยคิดอายุครบ ๕๕ ปีออกเสีย หรือคงให้มีว่า หรือได้รับอนุญาตให้อยู่ ท่านบอกว่าเข้าไหนไม่ได้ ก็แก้ให้เข้าได้เสียความเป็นธรรม

๑๒.๐๔ น.

นายอัมพร จินตกานนท์ กรรมาธิการ : ข้าพเจ้าคิดว่าเท่าที่ท่านสมาชิกอภิปรายมานั้น โดยเฉพาะท่านสมาชิกผู้ที่ได้นั่งลงไปเมื่อกี้นี้ ท่านฟังประเด็นผิดไป ความจริงนั้นเราได้เรียนท่านให้ทราบแล้วว่าการให้บำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการนั้นต้องเป็นโดยหลัก ๔ ประการคือ ๑ เหตุทดแทน ๒ เหตุทุพพลภาพ ๓. เหตุสูงอายุ ๔ เหตุรับราชการนาน นั่นคือเหตุ ๔ ประการที่ข้าราชการจะได้รับบำเหน็จบำนาญ ส่วนเกณฑ์ที่เขาจะได้คือเวลารับราชการนั้นคือได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๕ ว่า ข้าราชการผู้ซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่ถึง ๑๐ ปีบริบูรณ์มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการที่มีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตั้งแต่ ๑๐ ปีบริบูรณ์ขึ้นไป มีสิทธิได้รับบำนาญ ตัวอย่างท่านสมาชิกที่กล่าวเมื่อกี้นี้ ถ้าหากท่านได้รับราการมาครบ ๑๐ ปีบริบูรณ์ขึ้นไป ท่านก็มีหวังได้บำนาญ แต่ถ้าท่านรับราชการไม่ถึง ๑๐ ปีท่านก็ได้แต่เพียงบำเหน็จ ถ้าหากว่าไม่ออก ทีนี้เหตุที่จะออกจากราชการที่จะได้หรือไม่ได้นั้น สำหรับปัญหาของท่านสมาชิกที่ว่าเมื่อกี้นี้ก็ปรากฏในมาตรา ๑๗ แล้ว ข้าราชการผู้ใดมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบ ๑๐ ปีบริบูรณ์แล้ว มีความประสงค์จะลาออกจากราชการ และไม่มีสิทธิที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญตามความในมาตรา ๔ ถ้าเจ้ากระทรวงได้สั่งอนุญาตให้ออกก็ให้รับแต่บำเหน็จตามหลักเกณฑ์ในมาตรา ๓๓ อันนี้เป็นหลักการเดิมซึ่งสภาได้รับหลักการไปแล้ว และเป็นตัวบทเดิมซึ่งมีอยู่ในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ แต่เดิมพระราชบัญญัติในปัจจุบันนี้ใช้คำว่าลาออกไปประกอบอาชีพส่วนตัว เราเห็นว่าบุคคลที่ลาออกไปก็ต้องไปประกอบอาชีพส่วนตัวทั้งนั้น ถ้าจะลาออกไปอยู่เฉย ๆ ก็คงเป็นแต่พวกมีเงินมีทองท่านเหล่านั้นก็คงจะไม่ประสงค์บำเหน็จบำนาญ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วเราก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงหลักการอะไร ก็คงเขียนไปตามพระราชบัญญัติที่เขียนอยู่ปัจจุบันนี้เอง แต่เพิ่มเติมคำว่าไม่มีสิทธิที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญตามมาตรา ๔ เท่านั้น แต่ความจริง

มาตรา ๑๗ ยังไม่ถึงจึงยังไม่ได้พิจารณาถึง ปัญหาอยู่แต่เพียงมาตรา ๑๑ ซึ่งท่านสมาชิกข้องใจ กระผมคิดว่าในมาตรา ๑๑ นี้ก็ไม่ควรจะมีปัญหา เพราะคำว่า หรือได้รับอนุญาตให้ลาออกเมื่ออายุครบ ๕๕ ปีบริบูรณ์แล้ว ที่แหกแย้งมานี้ไม่ได้ทำให้เสียหลักการอะไรเลย

ไม่ได้ทำให้เสียหลักการอะไรเลย เพราะเหตุที่ว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ร่างเดิมถือว่าเหตุสูงอายุนั้นที่ข้าราชการจะขอได้รับบำเหน็จบำนาญหรือเบี้ยอายุ ๕๕ ปีเป็นเกณฑ์ เมื่อคณะกรรมาธิการได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ก็มีสมาชิกจำนวนมากประมาณ ๓๐ ท่านได้แปรญัตติไว้ขอให้แก้ ๕๕ ปีเป็น ๖๐ ปี กรรมาธิการก็ยินยอมตาม เพราะเหตุที่ว่าเข้าใจว่าเป็นความประสงค์ของสภานี้ เพราะสมาชิกประมาณ ๓๐ คนได้เสนอแปรญัตติไว้ และก็มีเหตุผลที่ว่าการที่ถืออายุ ๕๕ ปีต่อทีละปีนั้นเป็นเหตุให้เกิดความเหลื่อมล้ำต่ำสูงเพียงบางคนเอ๊าหากว่าคนบ่างที่ท่านสมาชิกว่าไปวิ่งเต้นที่ต่ออายุ และบางคนไม่ได้คือ เพื่อให้เป็นหลักเกณฑ์อันแน่นอนเราก็ยินยอมตาม คือว่าปัญหาที่เสียไปว่าเหตุสูงอายุคือ ๖๐ ปีเมื่อแก่ถึง ๖๐ ปีแล้วข้าราชการอายุ ๕๕ ปีออกไปจะได้รับบำเหน็จสถานใด ๆ ก็ไม่เท่าเหตุสูงอายุซึ่งเราได้เสียอยู่ร่างเดิม เมื่อแก่เป็น ๖๐ ปีแล้ว คนที่ออกจากราชการ ๕๕ ปีก็ไม่ได้เหตุสูงอายุ เมื่อไม่เข้าก็เข้ากับเหตุทดแทน ด้วยเหตุที่ว่าเหตุทดแทนนั้นได้แก่ข้าราชการซึ่งออกจากประจำการเพราะการเลิกหรือยุบตำแหน่งหรือได้รับอนุญาตให้ลาออกเมื่อครบ ๕๕ ปีบริบูรณ์แล้ว ทั้งที่การที่ให้ข้าราชการอายุครบ ๕๕ ปีลาออกไปก็อย่างที่กรรมาธิการได้อธิบายมาแล้วเพื่อเปิดโอกาสให้คนอื่นมีอายุหนุ่มกว่าเข้าทำงานหรือคนอื่นได้ทำงาน ซึ่งเห็นว่าไม่สามารถทำงานต่อไปให้ก้าวหน้าได้ก็ลาออกเพื่อขอรับบำเหน็จบำนาญ แต่ว่าไม่ใส่ไว้มาตรา ๑๐ ก็ไม่มีเหตุที่จะให้บำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการที่อายุ ๕๕ นี้ได้เพราะไม่เข้าเหตุสูงอายุ เหตุสูงอายุตามร่างเดิมแก้ไปแล้วจึงเข้าเหตุทดแทน ซึ่งท่านต้องการตัดออกในเมื่ออายุ ๕๕ ก็ไม่เข้าเกณฑ์ คือไม่ได้รับบำเหน็จ และไม่เข้าเกณฑ์มาตรา ๑๔ ก็ไม่ได้รับบำเหน็จบำนาญ

๑๒.๑๐ น.

ม.ร.ว.เสนีย์ ปราโมช (พระนคร) : ผู้ทรงสนานแล้ว ผมอยากจะเข้าประเด็นสักทีคือว่าท่านกรรมาธิการที่นั่งลงเมื่อกี้นี้บอกว่าอนุสาทัญที่ต้องเอาเรื่อง ๕๕มาใส่มาตรา ๑๑นี้

เพราะเหตุว่าถ้าไม่ใส่ไว้แล้วคนอายุ ๕๕ ปีจะไม่มีสิทธิรับบำนาญ นี่เป็นเรื่องรับราชการนาน จริง มาตรา ๑๔ บอกว่า "บำเหน็จบำนาญเหตุรับราชการนานนั้น ให้แก่ข้าราชการซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบยี่สิบห้าปีบริบูรณ์แล้ว ถ้าไม่ใช่เหตุนั้นก็มีมาตรา ๑๕ ต่อไป ท่าน ก็บอกว่ารับราชการ ๑๐ ปีก็ได้แล้ว ปัญหาที่เถียงกันก็อย่างนี้ สมาชิกถามว่าทำไมถึงเอาเรื่องตายออก ๕๕ ปีมาใส่มาตรา ๑๑ ท่านบอกว่าถ้าไม่อย่างนั้นไม่ได้รับบำนาญ ความจริงมีมีแล้วจะเขียนอีกทำไม เขียนเข้าไปกลับทำให้สมาชิกเข้าใจผิด เพราะเป็นการตัดสิทธิคนที่เขาขอลาออก เหตุใดที่ท่านเขียน ข้าพเจ้าขอฟังไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าจะเรียนถามว่า ถ้าไม่มี หรือว่าให้ตายออกเมื่ออายุครบห้าสิบห้าปีบริบูรณ์ตามมาตรา ๑๑ นี่แล้ว ความจะเสียไหม ข้าพเจ้าว่าไม่เสีย ขอกรรมาธิการโปรดช่วยดูแต่มาตรา ๔ จนถึง ๑๗ มีข้อความครบถ้วนแล้ว กรรมาธิการบางคนก็บอกว่าเหตุที่เขียนไว้อย่างนี้ คนอายุครบ ๕๕ ปีแล้วเขาขอลาออกเพราะทำงานไม่ไหว ถ้าไม่เขียนอย่างนี้จะไม่มีใครได้รับบำเหน็จบำนาญ นี่ตัวบทมีอยู่แล้วในมาตรา ๑๕ ข้าราชการผู้ซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่ถึงสิบปีบริบูรณ์ มีสิทธิได้รับบำเหน็จ ถ้าเกิน ๑๐ ปีแล้วมีสิทธิได้รับบำนาญ เมื่อมีอยู่แล้ว ทำไมจึงเขียนไปอีก เขียนไปแล้วเสียหลักเกณฑ์ เป็นการเปิดช่องให้เขาเถียงได้ เพราะมีเหตุอันหนึ่งเรียกว่ากรณีทดแทน เพราะฉะนั้นเข้าปัญหาที่ข้าพเจ้าถามว่าถ้ารับราชการเพียงวันเดียวแล้วตายยกก็ได้เหมือนกัน วิธีเขียนเป็นอย่างนี้ ถ้าท่านว่าเขียนไว้ดีแล้ว ถ้าดูมาตรา ๑๕ – ๑๖ – ๑๗ ครบถ้วนแล้ว เมื่อครบถ้วนแล้วจะเขียนอีกทำไมให้สมาชิกเข้าใจผิด ปัญหาหลักการจึงมีว่าที่ท่านเขียนทั้งหมดก็เห็นใจ คือท่านไปเติมเข้าสิบห้าเป็นหกสิบในมาตรา ๑๔ ขึ้น นี่เป็นหลักใหญ่ ปัญหาในมาตรา ๑๔ เราก็ยังไม่ได้ตกลงกัน ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นด้วย อย่างไรขอรอไว้ก่อนแล้วมาพูดกันทีหลังได้ไหม ถ้าท่านมาเถียงว่าถ้าไม่เขียนแล้วจะไม่ครบถ้วน ความจริงครบถ้วนแล้ว

12.14 น.

นายประมูล สุวรรณศร กรรมาธิการ : ผมขอชี้แจงแก่ย่อ ๆ เพียงว่าที่หารือนี้ถูกที่ไปตกอย่าลืมคำว่า "ลาออก" ไปตกอย่าลืมคำว่า "บำเหน็จบำนาญ" อีกคำหนึ่ง ในการที่ได้มานั้นอาจจะได้แต่ว่าเป็นข้อยกเว้นของข้อยกเว้นในมาตรา 15 ที่นี้ในมาตรา 17 แก้มาตรา 18 นั้น นอกแต่ว่ามีเวลาราชการไม่ถึง 10 ปี แต่ในการที่มีสิทธิได้บำเหน็จบำนาญนั้น ก็จะต้องดูมาตราอื่นต่อไป นี่ก็เป็นปัญหาสำคัญคือในเรื่องลาออกอาจบัญญัติไว้เป็นหลักการซึ่งสภาได้รับหลักการแล้วในมาตรา 17 ว่าข้าราชการผู้ใดมีเวลาราชการสำหรับคำนวนบำเหน็จบำนาญครบ 10 ปีบริบูรณ์แล้วมีความประสงค์จะลาออกจากราชการ ที่เสนอไว้ในตอนต้น คือถ้าเจ้ากระทรวงไม่อนุญาตก็ให้รับแต่บำเหน็จตามเกณฑ์ ความหมายในมาตรา 17 นี้จึงมีอายุที่ได้รับราชการมาไม่ถึง 10 ปี เมื่อออกจากราชการ เมื่อเจ้ากระทรวงอนุญาตบำนาญก็ไม่ได้ได้แต่บำเหน็จเท่านั้น ปัญหาอันนี้เป็นเรื่องลาออก และก็อยู่ในข้อยกเว้น

แต่สำหรับผู้ที่รับราชการอายุจวนครบ 55 ปี ซึ่งสิทธิของข้าราชการเวลานี้เขาได้ 1 เพราะเหตุสูงอายุ เมื่อเราจะแก้มาตรา 18 เป็นเหตุสูงอายุ เป็น 60 ปี ก็ต้องยืนยันให้เขาได้ตามเดิมเท่านั้นเอง จะขอไว้พิจารณาเมื่อถึงมาตรา 18 ก็ได้เหมือนกัน

ประธานสภาผู้แทน : กรรมาธิการเห็นว่าจะรอไว้พิจารณาเมื่อถึงมาตรา 18 เสียก่อน ก็เป็นการดีเหมือนกัน ท่านผู้ใดจะมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

นายภัคดี พัฒนภักดี (นครศรีธรรมราช) : ถ้าจะรอไว้ถึงมาตรา 18 ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ถูก เพราะว่ามาตรา 18 ก็มีอยู่แล้วอายุราชการครบ 60 ปี

ประธานสภาผู้แทน : มีใครมีข้อเสนอเช่นนี้ ทางกรรมาธิการก็ได้บอกว่ารอไว้ก็ได้.

นายเพทาย ไชยนุชิต (ชลบุรี) : ทางกรรมาธิการชี้แจงมานั้นก็ไม่เข้าใจ ไม่ต้องการไว้พิจารณามาตรา ๑๔ ด้วย ข้าพเจ้าจะชี้แจงให้ฟังว่า เท่าที่ท่านมาใส่ไว้ข้อความไว้ไม่ได้ผล คือไม่เสียผลอะไร—ตามความมุ่งหมาย แต่ไม่ได้ผล ข้าพเจ้าขอตัวอย่าง ๆ ๒ เพื่อนข้าพเจ้าบอกว่าข้าราชการอายุ ๒๐ ปี รับราชการถึงอายุ ๔๐ ปี มีเวลารับราชการ ๒๐ ปี ลาออกไม่ได้บำนาญ ข้าพเจ้าเข้าใจอย่างนี้ ทีนี้ใหม่ข้าราชการอายุ ๔๔ ปี รับราชการไปถึงอายุ ๕๕ ปี ได้รับราชการเพียง ๑๑ ปี ลาออกได้บำนาญ อย่างนี้ใช่หรือไม่ ถ้าใช่อย่างนี้อาศัยหลักฐานอะไร อาศัยเหตุผลอะไร อาศัยหลักเกณฑ์อะไร รับราชการสนองพระเดชพระคุณพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ๒๐ ปีไม่ได้รับบำนาญ อีกคนหนึ่งรับราชการสนองพระเดชพระคุณพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ๑๑ ปี/ได้บำนาญ ท่านอาศัยเหตุผลอะไร

อีกประการหนึ่ง ท่านว่าไว้เพราะเหตุว่าเห็นแก่คนแก่อายุ ๕๕ ควรให้สิทธิพิเศษกับเรื่องอะไรที่ไม่ให้สิทธิพิเศษที่ท่านไม่พอใจรับราชการ ถ้าหากว่าท่านรับราชการไม่ไหวทุพพลภาพ เข้าเหตุรับบำนาญทุพพลภาพ ทีนี้ถ้าหากว่ารับราชการต่อไปเพื่อหวังบำนาญให้ถึงอายุ ๖๐ ปี ได้รับบำนาญ ถ้าหากว่าทำไม่ไหวท่านเห็นใจคนแก่อายุ ๖๐ ปี ทำไมท่านไม่เห็นใจคนอายุ ๔๔ ปีบ้าง ไม่มีหลักเกณฑ์ ไม่มีเหตุผล ท่านไปใส่ไว้ทำไม มาตรา ๑๔ ตัดออกเสียทีเดียว

๑๒.๑๔ น.

นายสุวิชช พันธเศรษฐ กรรมาธิการ : ข้าพเจ้าขอยกเอาคำที่ท่านตั้งขึ้นมาพูดเพื่อเรียนชี้แจงไว้ที่ประชุมนี้ว่า ทำไมถึงต้องเพิ่มเติมข้อความนี้ประการหนึ่งท่านบอกว่าคนหนึ่งอายุ ๔๔ รับราชการถึง ๕๕ ปี ลาออกก็ได้รับบำนาญ แล้วอีกคนหนึ่งอายุ ๒๐ ปี รับราชการ ๔๐ ปี แล้วลาออกไม่ได้บำนาญ ข้าพเจ้าขอเรียนดังนี้ ประเด็นแรกอายุ ๔๔ ปี ทำงาน ๑๑ ปี อายุ ๕๕ อายุ ๕๕ ปีนั้นเข้าเกณฑ์ซึ่งเรายกเว้นไม่ถึง ๖๐ ปี แต่หลักเดิมอายุ ๕๕ ปี ถ้าออกแล้วก็ได้บำนาญตามฐานถึงอายุ

แต่เมื่อเรามาเพิ่มขึ้นใหม่เป็นอัตราใหม่ว่า ๖๐ ปี ๕๕ ปีเดิมของเรานั้นเราคิดอย่างไร นี่เรียกว่าสมาชิกสภานครรักษาสิทธิเดิมเอาไว้ ทีนี้พูดถึงอายุ ๒๐ ปี รับราชการมา ๒๐ ปี ถ้าเขาลาออกโดยสมัครใจนั้นไม่ได้ ไม่ต้อง ๒๐ ปี แม้แต่มากกว่า ๒๐ ปีก็ยังไม่ได้ ถ้าครบ ๒๕ ปีก็จะออกได้ ทีนี้สมมติว่าถ้าเขาถูกสั่งตามมาตรา ๑๗ เพื่อจะไปประกอบอาชีพอย่างอื่น ถ้าหากว่าเจ้ากระทรวงอนุญาตแล้วรับได้ ในนี้มีข้อยกเว้นว่าให้ได้รับบำเหน็จตามเกณฑ์ แต่เรื่องลาออกโดยสมัครใจแล้วไม่ได้จะโดยบำเหน็จหรือบำนาญก็ตาม ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่างเช่นสมาชิกบางท่านสมัยก่อนเวลาเลือกตั้งที่จังหวัดนั้นไม่ใช่อยู่ที่จังหวัดอื่นก็ต้องลาออกเพื่อสมัครรับเลือกตั้งเรียกว่าลาออกโดยสมัครใจไม่ได้รับบำเหน็จบำนาญ นี่เป็นวิธีแต่เดิมมา แต่ถ้าลาออกโดยเจ้ากระทรวงอนุญาตแล้วก็ได้ตามเกณฑ์พระราชบัญญัติใหม่ เพราะฉะนั้นขอเรียนถามว่าการที่เราจะให้มีหรือไม่ให้มีนั้นหลักใหญ่อยู่ที่มาตรา ๑๓ และ ๑๔ เราจะถือ ๕๕ ปีหรือ ๖๐ แต่ถ้าสภานี้จะถือ ๕๕ ปีตามเดิมวรรคนั้นก็ตัดได้ แต่ถ้าจะยืนบันเอา ๖๐ ปีที่สมาชิกแปรญัตติและกรรมาธิการได้บัญญัติเอาไว้ก็เพื่อประโยชน์แก่ข้าราชการปัจจุบันเพื่อเขาจะได้ไม่เสียสิทธิไป นี่ข้าพเจ้าขอเรียนย่อ ๆ ดังนี้

๑๒.๒๕ น.

นายเนื่น เกษสุวรรณ(กระบี่) : ข้าพเจ้าได้นั่งฟังแล้วรวมความว่ากรรมาธิการเห็นใจสำหรับคนแก่ที่เข้าไปรับราชการในระยะที่ว่าพอเข้าไปไม่กี่ปีอายุก็ครบ ๕๕ ปี เพราะจะเอาเกณฑ์ ๒ – ๓ – ๔ หรือเกณฑ์หนึ่งเกณฑ์ใดไม่ได้เรียกว่าให้ศีฟไป นี่เรียกว่าเป็นการให้สิทธิพิเศษ ข้าพเจ้ารู้สึกแปลกใจเหลือเกิน และที่สมาชิกว่าอายุ ๒๐ ปี รับราชการอีก ๒๐ ปี เป็น ๔๐ ปี เวลาออกก็ไม่ได้อย่างนี้แปลกเหมือนกัน และอย่างที่กรรมาธิการท่านหนึ่งบอกว่าไม่ได้กะทบกระเทือนงบประมาณ /ในเมื่อจะขอเพิ่ม การแก้อย่างนี้ทำไมจะไม่กะทบกระเทือน เพราะเหตุว่าเท่าที่ตามหลักเกณฑ์เดิมแล้วมีเมื่ออยู่อย่างไรก็อยู่อย่างนั้น แล้วจะมาเพิ่มเพื่อเห็นใจคนแก่ก็จะเพิ่มอยู่เรื่อย ๆ ไป เราหวังสภานี้จะเห็นสมควรว่าจะตัดข้อนี้ออกหรือไม่ คือจะเห็นใจคนแก่ ๕๕ หรือไม่ หรือไม่ ถ้าเห็นใจก็ให้ไป ไม่เห็นใจก็ตัดออกเท่านั้นเอง

ถ้าเราเห็นใจก็ให้ไป ถ้าไม่เห็นใจก็ตัดออกเพราะนั่นเอง ปัญหาประเด็นมีเท่านี้ กรรมาธิการเห็นชอบแค่เราจะเห็นชอบหรือไม่ เอากันอย่างนี้

ประธานสภาผู้แทน : ก็อภิปรายกันมาตั้งแต่เมื่อเช้าแล้ว ไม่มีทางปรองดองกันได้ ระหว่างสมาชิกกับกรรมาธิการ มีทางเดียวข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ

นายสานนท์ สายสว่าง (นครปฐม) : คือกฎหมายนี้เป็นกฎหมายสำคัญ เราต้องฟังเหตุฟังผลเพราะเป็นประโยชน์ส่วนได้เสียของเรา ถ้าอะไรพลาดเข้าจะเสียดายทีหลัง อย่าเพิ่งลงมติง่ายเลย หยุดพักแล้วคุยกันง่ายเข้ามา บางทีจะปรับความเข้าใจกันได้

ประธานสภาผู้แทน : ประชุมต่อเวลา ๑๔.๐๐ นาฬิกาวันนี้ พักประชุม

พักประชุมเวลา ๑๒.๒๕ นาฬิกา.

เริ่มประชุมใหม่เวลา 14.25 นาฬิกา.

ประธานสภาผู้แทน : สมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว พิจารณาร่างพระราชบัญญัติที่ค้าง เชิญกรรมาธิการ

นายเสนาะ โชติพันธุ์ (ชลบุรี) : ประเด็นนี้ก็เห็นจะพอเพียงแล้ว ขอเสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

นายเนิ่น เกษตุวรรณ (กระบี่) : ปัญหานี้เป็นปัญหาที่จะต้องชุดถามอีก ข้าพเจ้าขอให้เปิดอภิปรายต่อไป ใครเห็นด้วยโปรดรับรอง

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นว่าควรจะเปิดอภิปรายต่อไปโปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๔ คน

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นว่าควรลงมติได้แล้วโปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๒๔ คน

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าตงมติ ในมาตรา ๑๐ ที่มีปัญหาเรื่องเฉพาะที่กรรมาธิการเพิ่มเติมมา ท่านผู้ใดเห็นว่าควรเอาตามกรรมาธิการไปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑๐ คน

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นว่าควรเอาตามร่างเดิมไปรดยกมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๒๔ คน

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าคงไว้ตามร่างเดิม มาตราต่อไป

เลขาธิการรัฐสภา : มาตรา ๑๒

นายสวัสดิ์ สาระสาลิน (กาญจนบุรี) : มาตรา 28 นี้เขียนเขาไม่ได้ว่าที่ตำบลนี้หนึ่ง ที่ว่าบำเหน็จบำนาญเหมือนกันหมดนั้น ให้แก่ข้าราชการผู้ป่วยเจ็บทุกกรณี ซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจและแสดงความเห็นตามแบบของกระทรวงการคลังว่าไม่สามารถที่จะรับราชการในตำแหน่งหน้าที่ซึ่งปฏิบัติอยู่นั้นต่อไป คำว่า "ตามแบบของกระทรวงการคลัง" นี้ เมื่อวานนี้เราก็ได้พูดกันครั้งหนึ่งแล้วว่ากระทรวงการคลังจะต้องออกประกาศและวางแบบแผนไว้ให้ นี่ได้ตัดออกอย่างนี้จะให้แพทย์ที่รับรองได้เขียนรับรองกันตามยถากรรมใจอย่างนั้นหรือไม่ ต้องมีแบบหรืออย่างไร แล้วเหตุใดจึงได้ไปตัดเข้าถ้าหากว่าไม่ตัดจะเป็นอย่างไร อยากจะให้กรรมาธิการอธิบาย

นายยนต์ จันสิต (กรรมาธิการ) : ตามที่ได้คัดข้อความเอานี้ออกไปก็เพราะว่าเนื่องด้วยกระทรวงการคลังประกาศให้มีใบรับรองของแพทย์แล้วก็เนื่องด้วยมีแบบตามเดิมนั่นเอง แบบต่อท้ายของพระราชบัญญัตินี้

นายเกรียง ชีรากรณ์ (พิจิตร) : เรื่องแบบหรือเรื่องเงื่อนไขตามท้ายประกาศนี่ว่าถึงเรื่องแพทย์ใช้จังแต่เพราะอะไรมาเขาไม่ได้เมื่อวานนี้แล้วคุณสวัสดิ์ ฯ มาทักท้วงในวันนี้ก็ออกตัดทิ้งไว้ให้เข้าใจ ในกฎหมายไม่ได้มีไว้ โดยที่ได้มีสรรปรากฏในมาตรา 4 ไม่เพียงแต่ให้รัฐมนตรีหรือใครประกาศวางแบบนั้นแบบนี้ก็เลยได้ตัดออกกัน นี่ตามความเข้าใจเมื่อกฎหมายนี้ออกไปแล้วกระทรวงการคลังจะเข้าใจตามนั้นหรือเปล่าผมยังสงสัยอยู่เพราะการปฏิบัติอาจปฏิบัติตามความพอใจ เพราะกฎหมายนี้ไม่ร่องไหว่ แล้วก็แล้วในจังหวัดหนึ่งต้องแพทย์ขึ้นหนึ่ง ถ้าหัวเมืองแพทย์อื่นได้ คือแบบท้ายร้องก็น่าจะมีอย่างที่คุณสวัสดิ์ ฯ ทักท้วง แต่อย่างนี้เมื่อไปรากฏไว้ซึ่งใครจะได้รับคำชี้แจงจากกรรมาธิการบ้างหนึ่ง

นายประภูต สุวรรณทร (กรรมาธิการ) : ที่จริงถ้อยคำว่าตามแบบของกระทรวงการคลังนี้ที่ตัดออกก็เห็นว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเขียนไว้ ด้วยเหตุว่าในตัวบทนี้เอง เฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องบำเหน็จบำนาญได้เขียนไว้แจ่มแจ้งแล้วว่า

ข้าราชการหมายความว่าพลทหารกองประจำการ หรือบุคคลที่ทำหน้าที่ทหารตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนด ผู้ใดได้รับอันตรายพิการ เสียแขน หรือขา หูหนวกทั้งสองข้าง ตาบอดหรือได้รับการบาดเจ็บซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจแล้วและแสดงว่าถึงทุพพลภาพไม่สามารถจะรับราชการต่อไปได้อีกเลย นี่ถ้อยคำที่เขียนไว้นี้ก็เข้าใจว่าแก้ไขนี้ไม่มีใครมาเขียนกำหนดไว้ ซึ่งเห็นว่าเป็นที่พอเพียงแล้วในการที่แพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจแล้วนั้นจะออกความเห็นว่าอย่างไร ไม่จำเป็นต้องใช้ถ้อยคำให้เหมือนตามแบบที่เดียว ถึงกระนั้นก็เถอะมาตรา ๔ วรรคสุดท้าย แพทย์ที่ทางราชการรับรอง และกระทรวงการคลังได้รับรองให้ทำการตรวจและแสดงความเห็นตามความในพระราชบัญญัตินี้ได้ นี่แสดงให้เห็นหัวอย่างหรือแบบซึ่งจะเป็นการประกาศของกระทรวงการคลังหรือเป็นไปตามประกาศของกระทรวงการคลังซึ่งเป็นการปฏิบัติที่พอใจแล้ว ไม่จำเป็นจะต้องเขียนใส่ไว้ให้เป็นแบบอะไรในกฎหมายนี้อีก ซึ่งไม่สดวกในการปฏิบัติอะไร ตามแบบของกระทรวงการคลังคณะกรรมาธิการเห็นว่าไม่มีความจำเป็น ถ้าไม่ทำตามแบบจะเป็นไมยะเช่นนี้ ไม่ต้องการจะให้เป็นเช่นนั้น เพราะฉะนั้นจึงได้ตัดออกเสีย

นายสวัสดิ์ สาระคาลิน (กาญจนบุรี) : คือเท่าที่ว่านี้ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านกรรมาธิการที่ตอบนั้นได้ตอบไปในด้านเดียวทำให้เข้าใจว่าแพทย์ที่ทางราชการรับรองอยู่ในจังหวัดพระนครหรือในเขตเทศบาลซึ่งมีหลักมีแบบมีตัวอย่างพร้อมมูลแล้ว ท่านไม่ได้คิดว่าบุคคลที่ไม่อยู่ในเขตเทศบาลหรือในพระนครนี้แบบจะเขียนว่าอย่างไร แบบที่เขียนว่าเพียงแต่ให้รับอนุญาตเที่ยประกอบโรคศิลปอยู่ตามต่างจังหวัดต่าง ๆ จะเขียนเป็นรูปอะไร ๆ มาก็ได้ อย่างนี้จะได้หรือไม่ได้ จะต้องเสียเวลาอีกซึ่งควรจะทำงานให้เสร็จเสียทีเดียวก็จะไม่เสร็จจะต้องเสียเวลาอย่างนี้ เมื่อไม่ให้แบบ แบบที่ต้องการ ๆ ให้เป็นมติที่แน่นอนว่าทำตามแบบแล้วใช้ได้ ไม่ใช่ให้เจ้าหน้าที่ว่าทำมาเช่นนี้ใช้ไม่ได้ อย่างนี้ก็ต้องกลับไปกลับมา ที่ต้องการก็ไม่ต้องการจะให้เป็นอย่างนี้

เจ้าหน้าที่ในทางปฏิบัติเจ้าหน้าที่รับว่าปฏิบัติได้ เพราะฉะนั้นอย่าให้เกิดการเหลื่อมล้ำต่ำสูงหรือทุจริตให้ทางอื่น ๆ เข้ามาแทรกแซงได้ เท่านี้ชาวเจ้าก็พอใจ ถ้าไม่ปฏิบัติอย่างนี้แล้วบางคนเขาจะไม่ปฏิบัติตามถ้าไม่ชอบใจ มีเยอะแยะอย่างนี้ไว้ ถ้าไม่มีแบบไว้บางคนก็จะเอาอย่างนั้นอย่างนี้ก็จะเกิดการยุ่งยากขึ้น

ประธานสภาผู้แทน : กรรมาธิการก็รับรองแล้วว่าจะมีแบบของกระทรวงการคลังและห้วงว่าใส่ไว้ในนี้ ที่ใช่ไหม

นายเนื่อม เกษสุวรรณ์ (กระบี่) : ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าเห็นด้วยด้วยกับคุณสรัสดี ว่าไม่อย่างนั้นประเดี๋ยวไม่รู้ว่าจะเอาแบบไหน ประเดี๋ยวเอาอย่างโน้นประเดี๋ยวเอาอย่างนี้ เพราะฉะนั้นขยากจะถามกรรมาธิการว่าจะเติมได้หรือไม่ให้เป็นแบบให้เรียบร้อย ถ้าไม่อย่างนั้นเป็นปัญหาแพทย์คนนี้รับรองอย่างนี้ อาจจะเป็นจดหมายส่วนตัวรูปอะไรก็ได้ไม่มีแบบจะไรจะลำบากกันได้ง่าย ๆ ถ้าไม่อย่านั้นจะเป็นปัญหาขึ้น ถ้ารัฐมนตรีที่ประจำอยู่คงเข้าใจ ต่อไปคนอื่นเป็นรัฐมนตรีไม่เข้าใจจะลำบากกันขึ้น

นายสุวิชช พันธเศรษฐ กรรมาธิการ : ถ้าเราพิจารณาให้ดีแล้วจะเห็นว่าความต้องการของท่านสมาชิกและกรรมาธิการตรงกัน คือหมายความว่า ถ้าเราเขียนมาตรา ๔ ที่ว่าถ้าสมมติว่ากระทรวงการคลังออกแบบแล้ว ๆ แบบนั้นยังไม่ไปถึงท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่งเช่นนี้หรือเขียนที่ออกมายังเลิกไปยกแบบนี้หน่วยกระทรวงคลังไม่รับบอกว่านั่นยกแบบแล้วเดือดร้อน เพราะฉะนั้นจึงตัดออก เมื่อกระทรวงการคลังประกาศแบบใด ๆ ก็ตามเมื่อเขาเขียนมาแม่จะยกแบบไปบ้าง แต่ถ้าไม่ยกขาดข้อความสำคัญก็ต้องรับเขา เพราะจึงตัดออกเสียเพื่อประโยชน์เช่นนี้ ขอเรียนให้ที่ประชุมทราบ

นายเนื่อม เกษสุวรรณ์ (กระบี่) : ข้าพเจ้าขอประทานโทษที่ต้องพูดเพราะคิดกันไม่ ขอย่างที่ท่านกรรมาธิการชี้แจงเมื่อกี้นี้ยิ่งไปกันใหญ่เลย แล้วยิ่งบอกว่าตามแบบแล้วยกหนึ่งยกหนึ่งไม่ได้ จึงไม่มีแบบ ถ้าไม่มีแบบยิ่งเลยจะเทอะทำให้ข้าพเจ้าสงสัยเรื่องเป็นอย่างนี้ ไม่มีแบบแล้วยกพอจะอธิบายกันได้ แต่ไม่มีแบบแล้วยกเลยจะเทอะแล้วจะใช้ได้อย่างไรข้าพเจ้าสงสัยเรื่องเป็นอย่างนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าจะมีแบบ ส่วนที่ท่านบอกว่าไม่ไปถึงท้องที่ในจังหวัดต่าง ๆ ข้าพเจ้าไม่ได้

/ควร

ส่วนที่ท่านบอกว่าจะไม่ถึงห้องที่ตามจับกวัดต่าง ๆ นั้น ข้าพเจ้าไม่เข้าใจเลย ในขณะนี้ เดี๋ยวนี้แม้แต่แม่ของลูกที่มีเครื่องบินแล้ว ส่งไปหนึ่งปีก็ดี ข้าพเจ้าไม่เห็นว่าจะชักช้าอะไร กฎหมายก็ต้องมีระเบียบแบบแผนเอาไว้ ข้าพเจ้าจึงขอยืนยันตามนี้ ให้มีแบบแผนของกระทรวงที่แน่นอน

นายไหม่ ศรีศกาศ (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าฟังท่านสมาชิกที่ค้านครั้งแรกก็จะเป็นด้วย แต่ว่าฟังกรรมาธิการแล้วข้าพเจ้าว่าแก้อย่างกรรมาธิการสะดวก เหตุที่ว่าสะดวกนั้นได้ความว่าถึงว่าจะรับบำนาญในประเทศ ถ้ารับนอกประเทศอย่างฝรั่งเศส แขก หรืออินโดจีน จะยังไงอย่างไร ปัญหาคือว่ากฎหมายต้องเขียนตามแบบ แต่เราไม่ได้เขียนแบบส่งไปทั่วโลก ทีนี้เมื่ออินโดจีนมาตรวจคนไหน กระทรวงกลังจะทำให้ถูกกฎหมาย แบบของอินโดจีนไม่ใช่ก็ทำให้เสียสิทธิ์ไป ข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าไม่เขียนตามแบบอย่างนี้ก็ไม่ถูกกันการขอรับบำนาญ มันเป็นอุปสรรคให้การรับบำนาญดีกว่าถ้าถูกกันแล้วกลังไม่จงใจปฏิเสธ อยากจะให้เหลือเกินแต่ให้ไม่ได้เพราะไม่ตรงกับแบบจะไปร้องที่ไหน ไม่ตรงแบบก็ไม่สำเร็จ ก็เสียคนรับบำนาญ กฎหมายออกไปเพื่อให้คนรับบำนาญ แต่ถ้าไม่ได้รับคือได้ตามกำหนดไว้ และกำหนดในวิธีการที่ทำไม่ได้เสียด้วย จะไปขอไตร ทูตขอมริกาตาย แพทย์รับรองว่าตายในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ราชการ ทูตพาณิชย์ ศิลป์ แพทย์เมืองนอกไม่จำเป็นต้องยากับแบบของกลังก็รับรองมาให้ กลังก็บอกว่าไม่ได้ต้องถูกตามแบบ ที่กรุงเทพฯ ส่งแบบไปให้ ตายไปแล้วไม่ได้ตรวจ เดือดร้อนแก่ไตร ข้าพเจ้าคิดว่าอย่างกรรมาธิการว่าก็ไม่เป็นไร ปัญหาที่น่าคิดไม่มีคนแบบ ข้าพเจ้าคิดว่าในทางใจทุกคนหรือคิดว่าผลได้ไม่เท่าผลเสีย อย่างที่กรรมาธิการบุคคิดว่าเป็นความสะดวกแก่คนมีงกว่า

นายเสียง ศิริพันธ์ (สกลนคร) : ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ

ปิดสมาชิกรับรอง

นายเนื่น เกษสุวรรณ (กระบี่) : ข้าพเจ้าขอเปิดอภิปราย แม้ที่แท้เพราะว่าที่ว่าชาวต่างประเทศจะทำอย่างไร ข้าพเจ้าสงสัยเรื่องว่าพูดไม่รู้หนังสือหรือกระทรวงคลังไม่รู้ภาษาอังกฤษหรือ ข้าพเจ้าสงสัย

ประธานสภาผู้แทน : ใครเห็นควรเปิดอภิปรายต่อไป โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย คือให้ลงมติ โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๔ คน

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าเปิดอภิปราย ต่อไปพิจารณาเรื่องแบบคำว่า แบบของกระทรวงการคลัง ท่านผู้ใดเห็นควรตัด โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๐ คน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒ คน

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าเป็นไปตามกรรมาธิการ

เลขาธิการรัฐสภา : มาตรา ๑๓

นายทอง พงศ์อนันต์ (ชัยภูมิ) : มาตรา ๑๓ นี้ข้าพเจ้าได้ฟังข้อโต้เถียงระหว่างกรรมาธิการกับบรรดาสมาชิกในที่ประชุมนี้ตั้งแต่เช้า สาระสำคัญที่ถกเถียงกันเนื่องจากกรรมาธิการไปแก้ร่างเดิมในมาตรา ๑๓ นี้เอง เพราะร่างเดิม ๕๕ ปีแก้เป็น ๖๐ ปี เมื่อกรรมาธิการแก้ ๖๐ ปีแล้วกรรมาธิการเกิดห่วงใยว่ากฎหมายจะโหว่ก็พยายามเติมช่องนี้บ้างช่องนั้นบ้าง เช่นเติมมาตรา ๑๐ มาตรา ๑๔ อะไรต่ออะไรเป็นเหตุให้โต้เถียงกันตั้งแต่เช้าจนบ่ายไม่สิ้นสุด เพราะฉะนั้นผมสงสัยการที่กรรมาธิการแก้ ๕๕ เป็น ๖๐ ปีกรรมาธิการมีเหตุผลอะไรที่แก้ไขเช่นนั้น เมื่อเช้านี้กรรมาธิการชี้แจงว่าที่แก้ ๖๐ ปีได้มีสมาชิกขอแปรญัตติ ๖๐ ปีเป็นจำนวน ๓๐ คน หากว่ากรรมาธิการถือว่าจำนวน ๓๐ คนขอแก้เป็น ๖๐ แล้วอาจจะถือว่าสมาชิกทั้งหมด ๒๒๐ คน เพราะฉะนั้นกรรมาธิการถือความเห็น ๓๐ คนเข้าใจว่าจะไม่ถูกต้อง เพราะฉะนั้นผมอยากจะขอฟังความคิดของกรรมาธิการว่าการที่แก้เป็น ๖๐ ปีท่านมีเหตุผลอะไร ในด้านความคิดเห็นของผมนั้นควรจะเป็นไปตามร่างเดิม เพราะว่าเราย่อมทราบแล้วว่าในสภาพคนไทย

ที่มีการกินอยู่อย่างปกติเช่นนี้เรานึกถึงว่า ๕๕ ปีเท่าที่เรามองเห็นเป็นคนที่แก่ สมรรถภาพหมดไหม ร่างกายหมดไหมไม่น่าจะให้ความไว้วางใจปฏิบัติราชการต่อไป ทั้งนี้ก็เนื่องจากที่ว่าการกินอยู่ของคนไทยไม่ดี ความแข็งแรงไม่พอ จะไปเอาอย่างฝรั่งต่างประเทศอายุ ๗๐ ปีนั้นไม่ได้ เพราะอาหารการกินเขาดี เราไม่ถึงอย่างฝรั่ง ขอให้ไปรดเข้าใจว่าความแข็งแรงของคนไทยนั้นแข็งแรงจริง แต่ไม่ทนทาน ข้อนี้เป็นเรื่องที่กรรมาธิการน่าจะเข้าใจ น่าจะคำนึงถึงให้ดีว่าไม่ควรเอาอายุ ๕๕ ปีเปลี่ยนเป็น ๖๐ ปี

มาถือนิติรายการ เพราะว่าบุคคลเหล่านี้ถ้ามีอายุมาก ความคิดก็เสื่อมถอยความจำก็ใช้ไม่ค่อยได้ อาจจะมีบางคนที่ยังดีอยู่ แต่ข้าพเจ้าไม่เถียงแต่โดยมากผู้ที่มีอายุสูงโดยทั่วไปแล้ว ความคิดความจำเสื่อมหรามไป เพราะฉะนั้นการที่กรรมาธิการแก้เป็น ๖๐ ปีนี้ข้าพเจ้าจึงไม่เห็นด้วยและขอยืนยันความคิดเห็นของกรรมาธิการในเรื่องนี้ด้วย

๑๔.๔๗ น.

นายสุวิชช พันธเศรษฐ (กรรมาธิการ) : กระผมกรรมาธิการขอประทานเรียนชี้แจงต่อที่ประชุมอีกครั้งหนึ่ง ในเรื่องเกี่ยวกับการแก้ไขมาตรา ๑๓ จากอายุ ๕๕ ปีบริบูรณ์เป็น ๖๐ ปีบริบูรณ์นั้น นอกจากที่ท่านสมาชิกผู้หนึ่งได้สันใจว่าสมาชิกแปรญัตติบางท่านนั้นขอสงวนกับที่ท่านกรรมาธิการผู้หนึ่งประทานจะชี้แจงให้ที่ประชุมนี้ทราบว่าไอ้สมาชิกคนใจที่อยากจะให้เลื่อนอายุของข้าราชการปัจจุบันนี้ไปอีกในเมื่ออายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ สำหรับเหตุผลนั้นทางกรรมาธิการก็ได้ชี้แจงว่าได้คำนึงถึง ยกตัวอย่าง ๑. เสถียรภาพของทางราชการ ถ้าหากเรามาระลึกถึงเสถียรภาพของทางราชการนั้น ในปัจจุบันนี้ก็มีเสียงกล่าวกันว่าสำหรับข้าราชการที่มีอายุ ๕๕ ปีบริบูรณ์ เราก็ควรจะได้พิจารณาว่าจะควรลดปีลงไปอีกหรือไม่ต่อ สำหรับข้าราชการที่ครบเกษียรอายุบางคนก็ได้ต่อ ๒ – ๓ ปี จนถึง ๖๐ – ๖๕ ปี บางคนก็ไม่ได้ต่อ แต่เมื่อพูดถึงความแข็งแรงหรืออะไรแล้ว พูดได้ว่าแต่เดิมเรามอบหมายให้เจ้ากระทรวงพิจารณา เพราะฉะนั้นเมื่อพิจารณาดูแล้วถ้าจะมอบหมายให้ไปตามอัตภาพในมัตินี้แล้วดีเข้าใจว่าจะรักษาความเที่ยงธรรมดีกว่าเราจะมอบหมายให้ผู้ยื่นเป็นผู้พิจารณา ซึ่งอาจจะมีเสียงกล่าวตรหน่าว่าเห็นแก่พวกเห็นแก่หมู่ ดังที่ได้ยินมีกระผู้ถามมาแล้วนานาประการ นี่เรียกว่ารักษาเสถียรภาพของข้าราชการ ในประการที่ ๒ การที่จะจ่ายเงินบำเหน็จปำนาญ ให้แก่ข้าราชการนั้นเป็นการที่ผูกพันงบประมาณแผ่นดิน ซึ่งสภานี้เป็นผู้รักษางบประมาณของแผ่นดิน เราได้พิจารณาว่าการที่เราขึ้นจาก ๕๕ ปี เป็น ๖๐ นั้น ทำให้งบประมาณแผ่นดินลดลงสักเท่าไร คณะกรรมาธิการได้ขอความเห็นจากเจ้าหน้าที่ที่จ่าย[illegible]เหนือจากกระทรวงการคลังแล้ว หมายความว่าถ้าเราจ่าย

ให้แก่ผู้ที่เสียชีวิตไปเท่านั้นล้วน เงินที่จะจ่ายนี้เป็นเงินบำเหน็จบำนาญมิใช่จะตกลง

ก็เป็นธรรมดาอยู่เองที่ว่าเงินงบประมาณตอนที่จะจ่ายนั้น ที่จะหนักงบประมาณนั้นก็จะลดลง เป็นการถามหัว เพราะเหตุใดก็เพราะเหตุว่าจากจำนวน 5 ปีนี้ ข้าราชการควรที่จะออกไปรับบำนาญ แต่ว่ายังรับราชการอยู่อีก นี่ก็หมายความว่าการจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญก็จะเป็นการน้อยเข้า จะเป็นการประหยัดงบประมาณ

ในประการที่สามเกี่ยวกับเรื่องข้าราชการที่จะได้พยายามที่จะออกด้วยใจปฏิบัติหน้าที่ราชการ คือหมายความว่าถึงเวลาที่จะต้องออกอยู่ / คือออกอยู่ / ถึงเวลาที่จะครบเกษียณ / เกษียรอายุ คือหมายความถึงในระหว่าง 53 – 54 จะครบ 55 ก็ไม่แน่ว่าจะได้ออกอายุหรือไม่ เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ทำให้การปฏิบัติหน้าที่ราชการลดหย่อนลงไป เพราะจำจะต้องออกไปแสวงหาหลักฐานใหม่เพื่อหาได้ออกไป เพื่อให้ความปลอดภัยหรือความผาสุกแก่ครอบครัว ถ้าหาก [illegible] คณะกรรมาธิการได้วางกำหนดไว้เป็นการถามหัว คือ 60 ปี แล้วข้าราชการก็จะมีหลักประกันยืนยันมั่นคง คือหมายความว่าเมื่อยังไม่ถึง 60 ปีก็ยังไม่ต้องออกรับบำเหน็จบำนาญ ตามนี้ เพื่อเป็นเช่นนี้ก็ทำให้ผลในทางปฏิบัติหน้าที่ในทางราชการให้เป็นไปโดยเรียบร้อย และทำประโยชน์ให้แก่ประชาชนได้มากขึ้นขึ้น เพราะฉะนั้นเหตุผลดังที่กรรมาธิการได้เรียนเหตุที่ประชุมได้ทราบมาโดยย่อ ๆ นี้ คณะกรรมาธิการก็ได้พิจารณาว่า ก็เมื่อร่างเดิมมีการต่ออายุไปอีกถึง 10 ปีเช่นนี้ ก็เป็นการสมควรที่เราจะยึดเป็นหลักเอา 60 ปีเป็นหัวหัก แต่ทั้งนี้ไป ข้าราชการผู้ใดที่มีความแข็งแรง พอที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ ก็เป็นหน้าที่ของรัฐบาลที่จะพิจารณาว่าควรจะต่ออายุให้ใครออกไปอีกกี่ปี แต่ไม่เกิน 5 ปี แต่ว่าร่างเดิม 55 ปี ต่อไปได้ที่ 60 ปี แล้วต่อให้อีก 5 ปี ต่อให้อีก 5 ปี รวมเป็น 10 ปี เพราะฉะนั้นคณะกรรมาธิการจึงเห็นว่าหลักนี้ได้แบ่งออกเป็น 2 ตอน เมื่อเป็นเช่นนี้จะทำให้เกษียรเสียเปรียบของข้าราชการมากกว่าเดิม แต่ทั้งนี้ก็สุดแล้วแต่ท่านสภานี้จะเห็นสมควรจะมีการแก้ไขประการใด คณะกรรมาธิการก็จะพยายามจะทำให้ดีที่สุด และก็ได้พยายามสืบหาหลักที่ดี ๆ ทั่วไปแล้ว มาเสนอต่อสภานี้

๑๔.๕๒ น.

นายเสนีย์ ปราโมช รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ : ความจริงเมื่อเช้านี้ได้ได้เถียงกันมาก และประเด็นที่ทำให้ได้เถียงกันมากเนื่องจากหลักการในมาตรานี้ คือการแก้ไขของกรรมาธิการซึ่งแก้ให้เป็นอายุ ๖๐ ปี แทนอายุ ๕๕ ปี โดยกล่าวว่าเนื่องจากมีผู้แย้งกันมาก ที่นี้กรรมาธิการก็ได้ถูกเชื่อที่นี้ ถ้าหากว่าปัญหา ๕๕ หรือ ๖๐ ปีนี้เป็นไปตามร่างเดิม ที่แก้นี้ก็ไม่ต้องแก้ เมื่อความหมายเช่นนั้นผมเห็นว่าการที่แก้นี้มีเหตุผลเนื่องจากว่าเกรงว่ารัฐบาลจะใช้อำนาจเลือกที่รักมักที่ชัง หมายความว่าไม่มีความไว้วางใจที่จะมอบอำนาจในการต่ออายุให้ ไหน ๆ จะต่อแล้วก็ต่อให้ครบ ๖๐ ปีทุกคน โดยไม่ต้องตั้งเกณฑ์ ๆ โดยตั้งไว้ในกฎหมายเลย ซึ่งในที่นี้เราก็รู้กันอยู่แล้วว่า คนอายุ ๕๕ ปีจะไม่แก่ก็ได้ แก่ก็ได้ คนอายุ ๖๐ ปีแก่แล้ว และรับกันอีกอย่างหนึ่งคือในระยะ ๕๕ ปี ถึง ๖๐ ปี บางคนอาจจะมีสุขภาพอนามัยไม่สมบูรณ์เข้าเกณฑ์ราชการ รับกันอย่างนี้ กฎหมายที่ใช้กันมาแต่ดั้งเดิมก็ใช้ ๕๕ ปี รัฐบาลเสนอใหม่คือ ๕๕ ปี ถึง ๖๐ ปีก็เช่นเดียวกัน ที่นี้ปัญหาต่อไปเรื่องหลักวิชานั้น ในเรื่องอายุ ๕๕ ปี ถึง อายุ ๖๐ ปี จำเป็นต้องไม่แก่ทุกคนหรือด้วยกันทุกคนหรือ ที่คงจะไม่มีใครเถียงว่าไม่เป็นดังนั้น ด้วยเหตุนี้ผู้แทนราษฎร ๆ จึงได้แถลงว่าขอให้เป็นไปตามร่างเดิม เพราะฉะนั้นมาตรา ๑๓ ก็เช่นเดียวกัน คือถ้าเรารับหลักการแล้วให้ใช้ตามร่างเดิม แล้วการแก้ก็ไม่มีเช่นเดียวกับมาตรา ๑๑ ถ้าหากว่าเมื่อว่าถ้าใช้ตามร่างเดิมแล้ว การเติมข้อความก็ไม่จำเป็นต้องเติม ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะยกปัญหาได้แล้วอยากจะให้มีการลงมติ เพราะว่าเป็นปัญหาเก่าเช่นเดียวกับเมื่อเช้านี้.

ร.ท.จงกล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : เมื่อกี้นี้ท่านกรรมาธิการได้กล่าวถึงเสถียรภาพของข้าราชการและสมัยนี้เป็นสมัยเสถียรภาพ เพราะฉะนั้นน่าจะพิจารณากันให้มากสักหน่อย การขยายอายุของข้าราชการ ๖๐ ปีนี้จะทำลายเสถียรภาพของข้าราชการทั้งหมด เพราะเหตุว่าบ้านเมืองสมัยนี้ไม่ใช่ของคนแก่ คิดว่าควรจะเป็นของอนุชนรุ่นหลังรับภาระปกครองบ้านเมืองกันต่อไป....

ประธานสภาผู้แทน : ท่านพูดคัดค้านเช่นเดียวกันกับรัฐมนตรี เพราะฉะนั้นขอได้ไปรดเอาวาระอื่น

๑๔.๕๔ น.

นายเพทาย โชติบุณิค (ธนบุรี) : ในปัญหาเรื่องที่ขยายอายุข้าราชการออกไปจาก ๕๕ ปีเป็น ๖๐ ปีตามร่างซึ่งคณะกรรมาธิการได้แก้ไขและนำเสนอต่อสภานี้นั้น ในส่วนเรื่องนี้ข้าพเจ้าเองมีความเห็นชอบด้วยกับที่ทางกรรมาธิการได้เสนอขยายอายุข้าราชการออกไปอย่างนั้น เหตุผลของข้าพเจ้าเป็นอย่างนี้ ในสมัยปัจจุบันนี้ถ้าเราจะพูดไปในวงราชการโดยเฉพาะอย่างยิ่งซึ่งทางรัฐบาลนี้มีหน้าที่รับผิดชอบจะเห็นได้ว่าปัญหาเรื่องการคอรัปชั่นเป็นปัญหาที่สำคัญมุ่งมาก—สุดที่จะแก้ไขได้ แต่ว่ามีอยู่ปัญหาหนึ่งเกี่ยวกับปัญหาเรื่องคอรัปชั่น ถ้าหากว่าทางรัฐบาลหรือทางสภานี้ก็ตามจะคลอดบรรดาลอย่างไรก็ตามให้ฐานะข้าราชการนั้นได้มีหลักประกันทุกอย่าง ให้เขามีใจรักทำแหน่งรักหน้าที่รักเงินเดือนของเขา ปัญหาคอร์รัปชั่นก็จะพอเบาบางไปได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขยายอายุ ๕๕ ปี ถึง ๖๐ ปี ข้าพเจ้าจะขอยืนยันในสภาขันนี้เลยทีเดียวว่าจะเป็นปัญหาข้อหนึ่งที่จะขจัดกวาดล้างคอร์รัปชั่นของข้าราชการให้ลดน้อยถอยลงไปตั้งเหตุผลจะกราบเรียนต่อไปนี้ ตามสถิติก็ตาม ตามพฤติการณ์ที่ปรากฏก็ตามจะเห็นได้ว่าบรรดาข้าราชการที่คอร์รัปชั่นหรือกระทำผิดหรือมีข้อบกพร่องที่มิได้เห็นแก่ราชการเป็นใหญ่ ที่กดขี่ข่มเหงอาณาประชาราษฎร์ก็ตามจะเป็นข้าราชการซึ่งอายุไม่ถึง ๕๐ ปี จะมีอยู่บ้าง ๕๐ ปีขึ้นไปก็มีจำนวนส่วนน้อยเต็มที เดี๋ยวนี้วงราชการเมืองไทยยังต้องการคนที่อยู่ในวัยวุฒิโดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าราชการซึ่งมีอายุ ๕๕ ปี ถึง ๖๐ ปี และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเขาจะต้องมี

มาเป็นท่านองที่ท่านตอบเมื่อกี้นี้ เล่าให้ฟังว่าปรับทุกข์ ท่านประธาน ขอท่านได้โปรดพิจารณาเถิดว่าพวกเราได้รับทุกข์ในการที่ถูกปล้นถูกจี้เอาเงินเอาทองไปอย่างนี้แล้วมานั่งปรับทุกข์กับพนักงานสอบสวนอย่างนั้นหรือ เงินก็เอาไป ยังจับถูกไป เดี๋ยวนี้ก็ถูกยิงทิ้งตายไปแล้ว แล้วไปนั่งปรับทุกข์อยู่อย่างนั้นหรือ

ความหวังในอันที่จะรับบำเหน็จบำนาญของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเพื่อเป็นเหตุผลแทนในการเลี้ยงชีพและครอบครัวในวาระที่ต้องออกจากราชการไป อย่างนี้ข้าราชการผู้มีอายุ ๕๕ ปี ถึง ๖๐ ปี

จะต้องคิดมากไปเรื่องที่จะรับไว้ราชการสนองพระเดชพระคุณสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระบาท และโดยเฉพาะอย่างยิ่งจะมิได้คิดย้อนหลังในเรื่องนี้จะกระทำมิได้ดังกล่าวแล้ว เป็นเรื่องที่เหตุผลธรรมดาซึ่งจะต้องพราบว่าเราเสียกำลังไปหรือจะได้รับประโยชน์อยู่แล้วในวันสองวันนี้ ข้าราชการที่จะออกรับพันบำนาญอยู่ในวัยนี้อยู่เป็นส่วนมาก ผู้ที่ไม่ใช่อยู่ในวัย 55 – 60 ปี ข้าพเจ้าจึงเห็นด้วยในการที่เปิดทางโดยจะขยักกว่าคล้างออกรับพันบำนาญ เมื่อมีเหตุผลดังนี้แล้ว และมีหลักฐานที่จะรับรองสนับสนุนอย่างนี้แล้วก็พยายามให้คนแก่ที่ทำงานได้อย่างนี้แล้ว การออกรับพันบำนาญจะได้ลดน้อยถอยลงไป จะมีปัญหาอยู่ข้างเดียวว่าคนแก่จะปิดทางของคนหนุ่มเสีย แต่ในทางตรงกันข้ามเราคิดอย่างนี้ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าคนแก่พวกที่จะรับราชการสนองพระคุณพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไปได้เพื่อจะขจัดความทุกข์ยากเหล่านี้ก็เพราะคนเหล่านี้ เราอย่าพึ่งคำนึงเสียนคนแก่เหล่านั้น พึงเผื่อไว้ในการขยายเวลาจาก 55 – 60 ปีนั้น คนไทยยังไม่แก่ ข้าราชการซึ่งถูกปลดรับบำนาญ 55 ปี ท่านอย่าคิดว่าเขานอนอยู่บ้านเฉย ๆ เขาไปอยู่ในองค์การต่าง ๆ ของรัฐบาลเป็นพนักงานอย่างแน่นอน พวกที่ปลดจากราชการรับบำนาญเหล่านี้ไปทำงานและทำได้ดี อย่างเช่นในองค์การ อ.ย.ส. ก็ดี ก.จ.ต. ก็ดีหรือองค์การต่าง ๆ ของรัฐบาลก็มีใช้บุคคลประเภทนี้อยู่เป็นพยานหลักฐาน แล้วทำไมจะมากว่าจะรับราชการไม่ได้ ส่วนใหญ่มากกว่าส่วนเสีย ข้าพเจ้าจึงสนับสนุนว่าในกรณีอย่างนี้แล้วข้าพเจ้าเห็นชอบด้วยกับกรรมาธิการ

15.๓๐ น.

ส.ท. จงกล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : ข้าพเจ้าได้ฟังท่านเสนาธิการที่ได้สนับสนุนกรรมาธิการเกือบจะเหลือไป หลักสำคัญที่ข้าราชการออกรับพันนั้นถ้าคิดว่าอายุสูง ๆ ไม่ออกรับพันนั้น แต่ในทุกวันนี้การออกรับพันมาจากคนแก่ คนหนุ่มออกรับพันน้อยกว่า อย่างเช่นออกรับพันรายใหญ่ ๆ คนแก่ท่านมากกว่าคนหนุ่มทั้งนี้เป็นความจริงที่รับพันอยู่แล้ว

แล้วเราจะบอกว่าเลื่อนอายุไป ข้าพเจ้าว่าความเดือดร้อนคอร์รัปชั่นใหญ่ ๆ จะเพิ่มขึ้นสูงกว่าภูเขาเสียอีกปีประการหนึ่ง

ที่นี้อีกประการหนึ่งท่านบอกเองว่าเพราะเหตุว่าคนแก่ ๆ นั้นจะปิดทางคนหนุ่ม คนหนุ่มก็ต้องเริ่มคอร์รัปชั่นกันใหม่ เพราะว่าจะมีหวังก้าวหน้าในราชการก็ไม่ได้เงินเดือนก็ไม่ได้ไม่พอ เวลานี้ต้องเอา ๘ ถูก ๑๐ ถูก ค่าน้ำเงินเมื่อก่อนนี้ แล้วคิดดูว่าข้าราชการทุกคนได้ ๘ ถูก ๑๐ ถูก หรือเปล่านี่เป็นสาเหตุของคอร์รัปชั่น เพราะฉะนั้นเรื่องคอร์รัปชั่นข้าพเจ้าคิดว่าการที่จะขยายเวลาไปป้องกันคอร์รัปชั่นนั้นเป็นไปไม่ได้ และข้อสำคัญถ้าเป็นไปเช่นนี้ข้าราชการหนุ่ม ๆ จะเสียกำลังใจเพราะเหตุว่าจะถูกสำหรับสอบไล่ทำงานถูกสำหรับชั้นจัตวาชั้นตรี เมื่อได้ไปแล้วไม่ถึงไหนคนแก่ ๆ ก็ปิดหนทางแน่นหมด

อีกประการหนึ่งที่ท่านคิดว่าภาวะบ้านเมืองปัจจุบันนี้การแพทย์เจริญขึ้นประชาชนสาธารณะสุขอนามัยเจริญขึ้นหรือ คนแก่จึงไม่ตายเพราะมีอายุวัฒนะ/ วรรณโน สุขัง พลัง กระนั้นหรือ มีอะไรบ้างที่ยืนยันในด้านสาธารณะสุขก็ไม่มีเสียเงินงบประมาณมาก ๆ แล้วท่านว่าได้อะไรบ้าง คิดดูง่าย ๆ การผลิตนักเรียนแพทย์การผลิตแพทย์เพิ่มขึ้นพอกับจำนวนพลเมืองมากขึ้นหรือเปล่า เมื่อคิดดูแล้วกลับถอยหลังเข้าทุกวัน โบราณสมัยอายุ ๕๕ ครบเกษียรอายุเดี๋ยวนี้ฝ่าฝืนประเพณีที่ใช้อยู่ แล้วเลื่อนไปอีก ๕ ปีจาก ๕๕ เป็น ๖๐ ปี จริงอยู่เวลานี้ข้าพเจ้าเห็นเหมือนกันว่าภาวะแห่งบรรดาข้าราชการนั้นเนื่องจากผลของการสงครามเราไม่ได้ส่งนักเรียนไปศึกษาวิชาการต่างประเทศ เราไม่ได้เตรียมผู้ใหญ่ต่อไปข้างหน้าที่จะรับผิดชอบต่อไป เราก็จำเป็นต้องอาศัยคนแก่บริหารงานไปชั่วขณะ แต่เราไม่ควรจะตราเป็นกฎหมายให้เป็นที่กระทบกระเทือนของบรรดาข้าราชการหนุ่ม ๆ ซึ่งหวังความก้าวหน้าต่อไป บ้านเมืองต่อไปข้างหน้าย่อมอยู่ในมือของอนุชน ย่อมจำเป็นต้องอาศัยคนหนุ่มทั้งนั้น

อีกประการหนึ่งที่กรรมาธิการบอกว่าที่ขยายอีก ๕ ปีนี้ไม่เปลืองเงินงบประมาณแน่

ชั่วแต่ว่าจะมากี่น้อยนานระยะเวลา ๕ ปีที่รรหาให้เพื่อไม่ให้เป็นการเปลืองเงิน การเปลืองเงินไม่ใช่เป็นของสำคัญ สำคัญอยู่ที่ผลเสียหายของบ้านเมืองจะเป็นอย่างไรบ้าง กระผมขอเวลาอีกนิดที่จะกล่าวว่าอายุ ๕๕ ปีนึง ๖๐ ปีขึ้นไปแล้วก็จะไม่รุนแรงในเรื่องจัดราษฎร์บังหลวง อายุถึง ๕๐ กว่าปีแล้วก็เริ่มที่จะหาหลักฐานมีวิชชาชีพอะไรบางอย่างๆ ที่จะเป็นตัวอย่างให้พวกเสมียนพนักงานเด็ก ๆ ได้แลเห็นจะเอาเป็นตัวอย่าง และก็ยังเปรียบเหมือนไม้ใกล้ฝั่งที่จะต้องหาประโยชน์ใส่ตัวแล้ว แต่ความเป็นจริงจะเป็นอย่างไรนั้น คนอายุ ๕๔ ปีก็รู้กันอยู่แล้วจะเริ่มตั้งหลักฐานที่จะหาทางได้ประโยชน์ใส่คน ไม่ได้คิดถึงประโยชน์ส่วนตนต่อไป คนแก่เมื่อแก่เข้าอายุมากเข้าแล้วก็เห็นแก่ตัวเป็นธรรมดาสัตว์อย่างคำโบราณท่านว่ากระเบื้องถ้วยกลวงตกแตก คนแก่ก็ต้องเก็บกลัยงอม ๆ คนแก่ก็กิน นี่เป็นอย่างนี้

๑๕.๐๕ น.

หลวงชังคนานุรักษ์ (อ่างทอง) : กระผมเองยังไม่ตกลงปลงใจว่าจะเห็นพร้อมด้วยกับกรรมาธิการหรือไม่ อายุ ๕๕ ปีกับ ๖๐ ปีในแง่ลอร์ปีขึ้นแล้วไม่สำคัญ สำคัญอยู่ที่สันดานของคน ไม่ว่าคนหนุ่มคนแก่ที่ย่อมมีดีมีเลว อย่างที่กรรมาธิการว่าคนอายุ ๕๕ ปี เห็นที่จะเป็น ๖๐ ปี เพื่อความเที่ยงธรรม สำหรับผู้ที่มีอายุครบ ๕๕ ปีแล้วจะออกได้โดยไม่ต้องอาศัยรัฐมนตรีจะเอาใครไว้ ไม่เอาใครไว้ ซึ่งกระผมเห็นว่าเรื่องนี้สืบมาจากพระราชบัญญัติฉบับใหม่นี้เป็นหลักการสำคัญที่ได้ยืดอายุ ๖๐ ปีเป็น ๖๕ ปีใช่หรือไม่ ก็อยากเรียนถามท่านกรรมาธิการว่ามีเหตุผลอะไรที่ท่านบังคับที่จะต่ออายุข้าราชการ ๖๐ ปี ให้เป็น ๖๕ ปี และท่านจึงได้ยืดอายุ ๕๕ ปีเดิมมานึง ๖๐ ปี ที่จริงบ้านเมืองไทยตามความคิดเห็นเราก็นับข้าวเห็นจะไม่ใช่กินขนมปัง ดินฟ้าอากาศทำให้เราแก่เร็ว พอย่างเข้า ๕๕ สวรรค์ไหนก็ลงแล้วยืดกว่าเมื่อเราเป็นหนุ่ม ๆ กระผมจะขอถามว่าท่านมีเหตุผลอะไรที่จะให้ข้าราชการไทยเราได้ต่ออายุขึ้นไปถึง ๖๕ ปี

ซึ่งต่อเนื่องแต่ไรมาถึง ๖๐ ปีแล้ว ก็ควรจะหักกันได้แล้วเป็นการตัดสินพวกเด็ก ๆ เขาควรจะได้เลื่อนขึ้นมา ตามความรู้สึกของกระผมรู้สึกว่าปีนี้คงจะมีเกินกว่าที่จะต่ออายุจาก ๖๐ เป็น ๖๕ คงจะไม่เกิน ๒๐ คน ๒ คน อาจจะมีผู้วิเศษ เพราะว่าน้อยเหลือเกิน เพราะจะมีการที่เราจะแก้กฎหมายสำหรับคน ๒ คนเป็นเรื่องที่น่าสังเวช ก็อยากจะขอรับฟังคำชี้แจงจากท่านกรรมาธิการว่ามีเหตุผลกันใดหรือที่กรรมาธิการจึงได้เลื่อนอายุข้าราชการให้เป็น ๖๕ แล้วจึงได้เลื่อนอายุ ๕๕ เป็น ๖๐ ตามเหตุผลที่

นายประมูล สุวรรณเพชร กรรมาธิการ : ตามที่ท่านสมาชิกได้ปรึงมาในบัดนี้ ได้ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมาธิการพิจารณาแล้ว สำหรับประเด็นในเรื่องนั้นท่านได้กล่าวถูกต้องทุกประการ คือปัญหาในเรื่องนี้ไม่ใช่เป็นอายุตั้งแต่ ๕๕ ถึง ๖๐ จะแก่หรือไม่แก่หรือว่าควรจะถือว่า ๕๕ หรือ ๖๐ แก่ ประเด็นไปได้อยู่ตรงนั้น ประเด็นมีอยู่ว่าตามกฎหมายปัจจุบันนี้และตามหลักเกณฑ์ที่ร่างมานี้ข้าราชการก็สามารถที่จะรับราชการต่อไปได้เป็น ๖๐ ปีเท่ากันทุกคน แต่ว่าข้อแม้ก็มีอยู่ว่าผู้ที่จะได้ถึง ๖๐ ปีนั้นต้องให้เจ้ากระทรวงต่อให้แต่ละปี ๆ แต่ที่คณะกรรมาธิการแก้ไขมานี้ความมุ่งหมายมีอยู่ว่าตามธรรมดาถึง ๖๐ ปีแต่ถ้าผู้ใดที่มีสมรรถภาพหย่อนลงไม่สามารถที่จะรับราชการต่อไปได้ควรที่จะถอยหลังเข้าหน้าแล้วเจ้ากระทรวงก็จะได้พิจารณาคัดออก การคัดออกก็คือการพิจารณาในเรื่องหลักการหย่อนความสามารถ ต้องมีเหตุผลอันหนึ่งที่จะส่งไปยังคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนซึ่งเป็นการป้องกันเสรีภาพของข้าราชการพลเรือนอีกชั้นหนึ่ง ประเด็นสำคัญอยู่ทางตอนนี้ ที่มีปัญหาเรื่องว่าการต่ออายุจาก ๖๐ เป็น ๖๕ ปีนั้นเป็นหลักการซึ่งทางคณะรัฐบาลได้เสนอต่อสภามาแล้ว

ในวาระหนึ่งและไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดได้แปรญัตติ กระผมก็ไม่ทราบระเบียบข้อบังคับของสภานี้ดีนัก ก็ขอเรียนถามให้ทราบว่าจะยกขึ้นฉบับรายได้หรือไม่

ประธานสภาผู้แทน : ที่กรรมาธิการแก้มานี้สมาชิกฉบับรายได้

๑๕.๑๐ น.

นายเสียง ไชยกาล รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ : เนื่องจากฉบับรายมาถึงทางรัฐบาลนี้เห็นควรจะทำความเข้าใจก็มี ๒ ปัญหา ในปัญหาที่ถามว่าการแก้ ๕๕ เป็น ๖๐ นั้น เนื่องจาก ๖๐ เป็น ๖๕ หรือไม่นั้น กรรมาธิการได้ชี้แจงแล้วว่าเนื่องจากผู้แปรญัตติเหตุที่แปรญัตติก็เพราะเหตุว่าไม่อยากให้รัฐบาลใช้ดุลยพินิจหรือเรียกว่าเลื่อนรับราชการถึง ๖๐ มีรัฐมนตรีราชการได้ก็ให้ต่อไปเลยทีเดียว ไม่ต้องเป็นสั่งจากรัฐบาล หรือให้เป็นการเป็นสั่งโดยกฎหมาย ส่วน ๖๐ – ๖๕ นั้นคงจะไม่เกี่ยวกับกรรมาธิการซึ่งเสียนขึ้นมาให้ได้อันนี้ คงไม่หมายความอย่างนั้น รัฐบาลเองก็เคยอภิปรายของรับหลักการมาแล้วครั้งหนึ่ง คือเรื่องปีชดเชยเหมือนกันมีใจความว่าเดิม ๖๐ ทำไมอนุญาตให้เป็น ๖๕ เรื่องนี้ก็ได้แสดงรายละเอียดให้ทราบว่าคนเราโดยมากในเมืองไทยรับกันว่าพอถึง ๖๐ แล้วมักจะชรา แต่ว่าการชราเริ่มมือ ๖๐ ก็ได้ เริ่มตั้งแต่ ๕๕ ก็ได้ ส่วนไม่มากนักก็คือพอ ๕๕ – ๕๖ มักจะหย่อนความสามารถไม่ใช่รัฐบาลเอาออก แต่กฎหมายให้ออกเองคือพ้นจาก ๕๕ ปีแล้ว ถ้ารัฐมนตรีไม่ต่อก็เรียกว่าออกไป แต่ว่าบางคนอาจมีสมรรถภาพความว่องไวและยินยันแข็งแรงอยู่ รัฐมนตรีอาจจะต่อให้ได้ซึ่งข้อนี้ทางฝ่ายกรรมาธิการได้ยกว่าเป็นสมาชิกมักห่วง เนื่องจากเกรงว่ารัฐมนตรีจะไม่มีวิสุทธิ์ซึ่งถ้าจะขอกราบเรียนในที่นี้บางทีอยากจะเรียนว่าที่ได้ให้ความไว้วางใจแก่รัฐมนตรีดูเหมือนยิ่งกว่านี้มากมาย เพียงแต่การต่ออายุให้ข้าราชการเป็นของแถมนั้นไม่มีอะไรที่จะถึงกับเป็นประโยชน์ส่วนตัวแก่รัฐมนตรีนักนอกจากประโยชน์ส่วนราชการซึ่งถ้าหากว่าจะมีก็เป็นเรื่องพิเศษเหลือเกิน เพราะฉะนั้น

ปัญหาปีนี้ก็ไม่ใช่หน้าที่ของกระผมจะกราบเรียน เพราะว่าเป็นเรื่องระหว่างกรรมาธิการกับท่านสมาชิก ปัญหาที่จะกราบเรียนก็คือว่าปัญหา ๕๐ – ๕๕ ปีนั้น ควรจะมีการปิดอายุไว้หรือไม่

ยันนี้ก็ได้กล่าวมาแล้วตอนรับหลักการว่าเนื่องจากถือว่า ๖๐ ปีเป็นวัยชรา ถือว่าหย่อน สมรรถ/ไม่สามารถก็ได้ แต่ในทัศนของเดียวกัน ๖๑ ปีเป็นวัยชราหรืออาจจะยังไม่ชราก็ได้ คือคนนั้นมีความแกล่วแคล่วว่องไวและก็เป็นความจริง ขอให้ท่านที่เคารพพูดข้อเท็จจริง ซึ่งก็ไม่ประมาทเมืองไทยว่าจะไม่มีคนดี แต่บางขณะพวกเรานี้เคยเป็นผู้แทน มีปัญหาเหมือนกันว่าในบางประการในตำแหน่งเราหาคนแทนที่จะให้ถูกกฎเกณฑ์นั้นไม่ได้ ยกตัวอย่างเช่น คือเมื่อคราวจอมพล ฯ เป็นนายก ฯ คราวนี้ ท่านสมาชิกฝ่ายค้านหลายคนเห็นว่าจอมพล ฯ เหมาะสม เป็นผู้รุมสถานการณ์ไว้ได้ ถ้าเราบัญญัติเป็นกฎหมายว่าจะต้องเข้าลักษณะอย่างนั้นอย่างนี้แล้วการปฏิบัติงานก็จะเป็นไปอย่างลำบาก ซึ่งแม้สำหรับตำแหน่งอื่น ๆ ก็เหมือนกัน บางคราวเราจำเป็นที่จะต้องใช้คนเก่า เมื่อคนเก่ามีสมรรถภาพดีและมีความจำเป็นด้วยเหตุผลอื่น ๆ หลายประการเพื่อรักษาประโยชน์ส่วนรวม หรือเพื่อความนิยม นี่เป็นข้อเท็จจริงซึ่งหวังว่าทุก ๆ ท่านหากได้กรุณาใคร่ครวญแล้วคงจะรับข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ ในบางคราวไม่เหมือนกัน แต่ว่าเราไม่ถือหลักการที่จะปฏิบัติอย่างพร่ำเพรื่อ เพราะฉะนั้นกฎหมายที่ร่างมาจึงเขียนไว้ให้เป็นกรณีพิเศษและต้องเข้าสู่คณะรัฐมนตรี คือไม่ใช่ตั้งโดยเจ้ากระทรวงเหมือนต่ออายุ ๕๕ ถึง ๕๖ ถึง ๖๐ ปี อย่างนั้น คือให้เป็นกรณีพิเศษจริง ๆ นี่เชื่อว่าท่านที่เคารพและท่านสมาชิกที่ฟังเมื่อกี้นี้จะมีความเข้าใจ คือให้มีข้อยกเว้นไว้แต่บางคราวจะเป็นคงจะมีเหมือนกัน ซึ่งท่านที่เคารพคงระลึกถึงหลักการแล้ว คงจะเห็นด้วย โดยเฉพาะมีแนวความคิดเพื่อประโยชน์ของชาติ และอยากจะเรียนความเข้าใจเฉพาะปัญหาจาก ๖๐ ปี ถึง ๖๑ ปีว่าควรหรือไม่ อยากจะเรียนว่าใครเป็นรัฐบาลควรให้รัฐบาลนั้นมีโอกาสบ้างในการที่จะขยับขยายจาก ๖๐ ปี ๖๑ หรือจาก ๖๑ ถึง ๖๒ ซึ่งในนี้เราเขียนไว้ ๖๕ ปี

แต่ทั้งหมดนี้ก็ดังที่กรรมาธิการได้กล่าวแล้วว่าเป็นปัญหาที่ว่าใช้มีการแปรญัตติหรือแปรญัตติไปแล้วก็ตกลงไปแล้ว แต่ก็ไม่ใช่ปัญหาสำคัญ ปัญหามีต่อไป แต่ที่เรียนนี้เพื่อให้หายข้องใจว่าไม่ความหมายอีกอันหนึ่งไปกว่าที่เรียนมานี้ คือมีความตั้งใจบริสุทธิ์จริง ๆ เพื่อให้ทุกฝ่ายร่วมมือกันต่อไป

๑๕.๐๗ น.

ม.ร.ว.เสนีย์ ปราโมช (พระนคร): ผมเห็นใจรัฐมนตรีที่ว่า ๕๐ – ๖๐ ซึ่งเป็นอันเหตุความยุ่งยากนี้ มันทำให้เกิดความว้าวุ่น ก็เห็นใจ แต่ขอให้ระวังการใช้ถ้อยคำในทางนี้ให้มาก เพราะว่าถึงอย่างไรมนุษย์ไม่เห็นแก่เวลาก็เห็น เมื่อยากจะขอค้านในหลักการที่กรรมาธิการแก้ว่าอายุเหตุอะไรที่กรรมาธิการต้องมาแก้จาก ๖๐ เป็น ๖๐ ก็เห็นใจกรรมาธิการ แต่ก็แก้ไม่ได้ เพราะจะทำให้เกิดเหตุว้าวุ่น แต่เวลานี้ ๒ ฝ่ายด้วยกันจะเอา ๕๐ หรือ ๖๐ ฝ่ายที่เห็น ๖๐ ก็เห็นใจว่าเพื่อความเป็นธรรม แต่เมื่อกรรมาธิการเลื่อนไปถึง ๕๕ แล้วก็ควรไปถึง ๖๐ เมื่อยากจะเรียนต่อประธานว่าเราจะต้องพิจารณาถึงเพื่อความเป็นธรรมแก่ข้าราชการหรือเพื่อประโยชน์แก่บ้านเมือง เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับความเป็นธรรมของข้าราชการเท่านั้น แต่เกี่ยวกับการงานของบ้านเมืองด้วย คือถ้าเราเอาผู้ที่มีอายุเกินไปไปทำงาน งานก็เสีย นี่จะลำบากอย่างยิ่ง และจะเกิดความทุกข์ยิ่งกว่าที่จะไม่ให้ความเป็นธรรมในกรณีที่อายุกว่า ๕๕ ปีมากนัก งานการของบ้านเมืองจะเสียหมด ปัญหาว่าคน ๕๕ กับ ๖๐ จะเสียหายอย่างไร เราไปถามหรือสอบถามตามบริษัทประกันชีวิตระดับเลิศ คนที่อยู่เมืองหนาวเขาถือ ๖๐ – ๗๐ ขึ้นไป ถ้าดูตามบัญชีบริษัทประกันชีวิตจะเห็นเบี้ยประกันภัยสูงขึ้นตั้งแต่ ๖๐ ขึ้นไป ทั้งนี้เพราะเขาพิเคราะห์ถึงหลักการแพทย์ การอยู่กิน ดินฟ้าอากาศ และเขาเชื่อกันว่าคนควันออกนี่แก่กว่าคนควันตกมาก เวลานี้คนไทยเราอาจจะมีขึ้น ข้าพเจ้าก็รับอยู่บ้างแต่โดยทั่วไปแล้วเราสู้คนควันตกไม่ได้ เราแก่เร็วกว่า และหลัก ๕๕ ปีนี้เราใช้มาตั้งแต่สมัยกาลที่ ๔ ๒๐ กว่าปีแล้ว และเขาก็ใช้กันมาถูกต้องแล้ว และคน ๕๕ นั้นก็ไม่ใช่ว่าจะมีเก่าลายครามอย่างเดียว ที่เก่าอย่างอื่นก็มี

เพราะฉะนั้นถ้าเป็นโอกาสที่ทางราชการจะให้มีการออกไปได้แล้ว เพื่อเป็นการหนีออกไป เพื่อที่จะรีบทำเหมือนทำนาแล้ว ตำไม่ทัน ก็เป็นการบัวไม่ให้ช้ำน้ำไม่ให้ขุ่น ถ้าถึง 60 ปี แล้วในการที่จะเขยิบอายุถึง 60 ปี จะเป็นการเสียงานเสียการของชาติ เพราะฉะนั้น จึงเห็นว่า 55 ปีเป็นหลักที่พอสมควร ที่มีสมาชิกท่านหนึ่งพูดว่าควรที่จะเปลี่ยนแปลงอายุ จะเป็นการช่วยแก้ปัญหาการคอรัปชั่น นี่เป็นการน่าฟังอยู่ และมองดูก็จะมีมูลเหตุเหมือนกัน ว่าในขณะนี้คนที่คอรัปชั่นมาก อายุน้อยแต่คนที่คอรัปชั่นน้อยหรือไม่มีเลย โดยมากก็อายุมาก เมื่อเป็นเช่นนี้คนอายุมากในขณะนี้ไม่ใกล้เขา ๆ กระอยู่แล้ว เขาก็หวังว่า 55 ปี เขาก็อยู่ 55 ปีเท่านั้น เขาไม่ได้หวัง 60 ปี แล้วเราจะไปนั่งวิตกอะไร บุคคลเหล่านี้เรา ก็ตักเตือนทั่ว ๆ ไป ไม่ใช่รัฐบาลเป็นผู้ปิดบังอำพรางเขา เราก็หวังจริงเพียงแค่นั้น เพราะฉะนั้นในการที่จะแก้ไขเพิ่มเติมเหตุผลอะไรนัก เพราะฉะนั้นข้อ ปีก็ไม่น่าจะเป็นเหตุผลที่สมควร และในการที่คณะกรรมาธิการได้ให้เหตุผลมาก็เป็นการน่าฟังในการที่จะเขยิบอายุ 60 ปี เพื่อที่จะเป็นการช่วยในการประหยัดงบประมาณก็เป็นเหตุผลในทางงบประมาณ แต่ปัญหาที่จะช่วยได้หรือไม่ เราก็ไม่รู้นี่ แต่ว่าข้าราชการรับเงินเดือนอยู่ได้เงินเดือน เมื่อออกไปก็ได้บำเหน็จครึ่งหนึ่งของเงินเดือน แต่ปัญหาก็ไม่ได้อยู่ที่เงิน ปัญหาอยู่ที่งานเราจะเอาเงินหรือจะเอางาน สภานี้เราควรจะคิดว่าในการที่จะเสียข้าราชการ เสียเงินเดือนหนึ่งสองหมื่น แล้วทำให้บ้านเมืองเราเสียก็ไม่ใช่การสมควร เพราะฉะนั้นถ้าจะคิดให้แน่ที่ว่าหลักการ 55 จะเป็นประโยชน์เกี่ยวกับสมรรถภาพของข้าราชการในการที่จะให้เขาออกไป เพื่อให้คนหนุ่ม ๆ ที่เข้ามาทีหลังได้มีโอกาสได้ทำความชอบเพื่อเป็นการเหมาะสม และเป็นหลักที่ได้ใช้กันมานานเหลือเกิน เพราะฉะนั้น ในข้อที่ว่า 55 ปีก็เป็นการช่วยไม่ได้ ผมเห็นจะต้องค้าน เพราะผู้ไม่ไหว เพราะฉะนั้น ก็เป็นการลำบากอยู่ แล้วปีที่รัฐบาลว่าก็รู้สึกว่าถ้าจะเปลี่ยนจาก 55 ไปเป็น 60 ก็เป็นหลักการที่ใหม่ไกลเกือบเป็น จะเป็นการเปลี่ยนแปลงหลักที่ได้ใช้กันมาถึง 40 – 50 ปีแล้ว

ถ้าจะแก้ไปถึง ๖๐ ปีเป็นการแก้ไขที่ขัดความเชื่อมถ้าเฉพาะบุคคล แต่เราอย่าลืมว่า การแก้เช่นนั้นจะเสียหายแก่ราชการ จะทำให้เสียการเสียงาน ทำให้คนหนุ่มหมดกำลังใจ ด้วยเหตุนี้ผมขอยืนไว้ตามร่างเดิม คืออายุ ๕๕ ปี.

๑๕.๒๓ น.

นายไหม ดวิดชาต (นครสวรรค์) : ข้าพเจ้าฟังดูแล้วรู้สึกเหมือนกับท่านอีกหลายท่านที่ยังไม่ตัดสินใจเป็นกลางจริง ๆ แล้วรู้สึกว่าข้าพเจ้าเป็นห่วงเหตุการณ์มากกว่าหลักการและห่วงถึงเหตุการณ์ที่เป็นมาแล้วและที่เป็นอยู่และกำลังจะเป็นต่อไป ที่กรรมมธิการชี้แจงนั้นข้าพเจ้าเห็นด้วยอยู่ประการหนึ่งว่า อย่าให้เสื่อมเข้าเสื่อมออก ให้อายุตัวเสีย ๖๕ ปี เป็นปัญหาเฉพาะหน้า สภาพนี้รู้กันเป็นการสุดวิสัย กรรมการแก้ไม่ได้ รัฐบาลเองก็แก้ไม่ได้ สภาเองก็ไม่แน่ว่าจะแก้ได้ นั่นเป็นเหตุการ ไม่ใช่หลักการ ดังนั้น เข้าเลิกกันเสีย เอาตรง ๖๐ ข้าพเจ้าไม่เข้าใจในเรื่อง ๖๐ นี้จะแก้ได้ ไม่เข้าใจจริง ๆ แต่ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับ ๖๐ เหตุที่เห็นด้วยมีดังนี้ เราดูข้อเท็จจริงในกระทรวงทบวงกรมข้าราชการเตรียมจะถูกปลดออกวันนี้วัน ก็เกิดการสอพลอกัน เพื่อจะต่ออายุใหม่ การสอพลอทำให้งานบ้านเมืองเสีย แต่ใหม่นี้ ให้แน่นอนตัง ๖๐ ปี ใครจะทำอะไรมีใจได้จะแกล้งเอาออกไม่ได้ ถ้าแกล้งเอาออกก็จะมีความผิดฐานว่าเป็นการบุคโซโลคณะ นี่เป็นการป้องกันได้ ถ้าหากว่ามีอายุ ๕๕ ปีอยู่ ถ้าจะต่ออีก แกเป็นพวกฉันใช่หรือไม่ เอาซ่ะก็มีอย่างนี้ก็ยุ่ง สมมติว่าข้าพเจ้าเป็นรัฐบาล แกอยากจะเป็นปลัดกระทรวงแกเป็นพวกฉัน ฉันต่อให้นะ ถ้าไม่ใช่พวกฉันเชิญออกได้ อายุ ๕๕ ปีแกจะเลือกตั้งที่ไหนได้ อย่างนี้เป็นการเสียหลัก แต่ว่าถ้ามี ๖๐ ก็ไม่แน่ อายุ ๖๐ ปีฉันจะเข้าโรงแล้ว เชิญเลือกฉันไม่เป็นพวกแก นี่เป็นจุดหนึ่งของข้าราชการ ที่สำคัญที่สุดก็ไม่ต้องไปกราบคนใดคนหนึ่งใคร คนที่ดีมักจะไว้ตัว คนไม่เลวมักประจบสอพลอ

เพราะ ๕๕ นี้ถ้าแก่ไม่ประชบสอพลอนันปลกแก ๕๕ นี้เสียอย่างนี้แหละ แต่ถ้าคนไหนอยากจะอยู่ก็สอพลอ แม้จะเลวเราก็ได้คนเลวทั้งนั้นมาเป็นข้าราชการ ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นเรื่องดีถ้าหากว่ากรรมาธิการหาเป็นการประกันในทางหลัก แต่ถ้าหากว่าอย่างที่ท่านสมาชิกท่านหนึ่งบอกว่าเราจะเอาคนหรือเอางาน ใครจะเอางาน อย่างคนอายุ ๕๖ เกิดไม่ดีมาเราเปิดช่องไว้โดยย่อหย่อนความสมารถ หย่อนความสามารถนี้แกหย่อนจริง ๆ แล้วเอาออกได้จริง ๆ ไม่มีใครว่า แต่สำคัญอยู่ที่ว่าต่างคนต่างไม่หย่อน คนหนึ่งสอพลอได้อยู่ อีกคนหนึ่งไม่สอพลอเลยไม่ได้อยู่ อยากจะอยู่ก็เอาเงินมา ปัญหาก็เลยไปเรื่องรีดภาษีกันต่อไป เมื่องไหยมีอีกแยะ และเดี๋ยวนี้กำลังจะแยะ เรื่องวิธีการนี้แกต้องเอาสตางค์มาให้นี่ะ หาเอามาแบ่งกันซิ เอาคนละครึ่งแบ่งกัน แต่ถ้าอายุ ๖๐ แล้วไม่มีเรื่องอย่างนั้น และไม่ใช่เป็นเรื่องสันดาน สันดานเป็นอีกส่วนหนึ่งมีเครื่องรู้ใจกันอยู่ ชื่อดีหรือเงินดี ถ้าเงินมากหน่อยก็ยอมเสียชื่อชื่อชื่อนี้เอา ใครแย่งยากรแย่งถ้าได้ปัญหานี้จะเบาไปทีเดียว ถ้าฉันเป็นคนอีฉันไม่แคร์ ใครจะว่าก็เชิญ เป็นคนหน้าด้านไป ยิ่งใครจะหน้าด้านเท่าไรด่ากันเจ็บ ๆ บางทีหยิกกันแรง ๆ ก็ยังดีเหมือนกัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าคิดว่าดี ได้ผล อย่างน้อยก็ได้ผลแก่ข้าราชการทั่ว ๆ ไป

๑๕.๒๔ น.

นายสาธนท์ สายสว่าง (นครปฐม) : ข้าพเจ้าฟังแล้วไม่เข้าใจเลย ขอประทานโทษโดยมากข้าพเจ้าอยู่เสียทางบ้านนอกไม่ค่อยรู้เรื่อง คือพูดกันเป็นอรรถเป็นแปลกันหมด บางคนว่าเรื่อง ๖๕ อย่าพูดเลยหยุดเสียเถอะ ความบางคนก็ว่าเห็นใจกรรมาธิการอย่าแกกันเลย ข้าพเจ้าอยากจะร้องไห้ ไม่รู้ว่าพูดกันเรื่องอะไร กฎหมายนี้เป็นกฎหมายของประชาชนที่รัฐสภานี้จะออกไป ก็อยากจะให้แจ่มแจ้งเข้าใจกัน ข้าพเจ้าไม่ค่อยจะรู้เรื่อง เพราะฉะนั้นกรรมาธิการใครชี้แจงว่าทำไมจึงแก้ไม่ได้ ๖๕ นี้ และทำไมจึงเลื่อนจาก ๕๕ เป็น ๖๐ เป็นเหตุผลกลใด เป็นเรื่องใครบอกเสียให้แจ่มแจ้งจะได้บอกมือให้เสียเลยเพื่อเห็นแก่ประชาชนชาติประเทียวจะน้ำตาตกกลำบาก

เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าให้ดีก็เอาอย่างปี ๕๕ ปล่อยไป ซึ่งจะเรื่องอย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ เห็นใจกรรมาชีพการเป็นใจรัฐบาลปล่อยเลย แต่ยังไม่รู้เพราะอะไร ปล่อยก็ปล่อยตาม ที่นี้เอา ๕๕ ไว้ให้มันต่าง ๆ กันเลย ไม่ชัดขึ้น อย่างนั้นก็ไม่รู้กันเหมือนกัน เพราะฉะนั้นขอท่านกรรมาชีพการผู้มีเกียรติอธิบายให้แจ่มแจ้ง สภานี้ยังคลุมเครือเหลือเกิน เพื่ออะไร เพราะอะไร ทำไมจึงเป็นอย่างนี้

15.๒๐ น.

นายเทพชาติ บุณยรัตพันธุ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม : ผู้ใดว่าถ้อยคำเพื่อชี้ปรายกันมีความเกี่ยวกับโยกย้ายรัฐบาลอยู่มาก โดยเฉพาะในกรณีอายุให้ข้าราชการผู้สูงอายุ ๕๕ ปีแล้วนั้น เมื่อเช้านี้ข้าพเจ้าได้เรียนให้สภานี้ได้ทราบแล้วว่าเราได้พิจารณาโดยถี่ถ้วนแล้วว่าการสูงอายุในทางราชการนั้นควรจะเป็น ๕๕ หรือ ๖๐ สำหรับเหตุสูงอายุซึ่งไปพ้องต้นข้าพเจ้าได้กราบเรียนแล้วว่าถ้าใช้ในทางแพทย์ก็ไม่ถูก เพราะว่าในทางแพทย์นั้นสมรรถภาพของข้าราชการซึ่งจะรับราชการในกฎหมายของเราได้เปิดโอกาสให้แก่ผู้ที่มีอายุ ๒๐ ปี เป็นข้าราชการได้แล้ว และอยู่เขาได้ถึงอายุ ๕๕ ปี เป็นเวลา ๓๕ ปี ซึ่งเป็นเวลาที่ข้าราชการจะรับใช้ประเทศชาติได้ในทางราชการ ที่นี้จะว่าอายุในด้านแพทย์สำหรับเมืองไทย สมาชิกผู้มีเกียรติบ่อนเสนีย์ ฯ ได้พูดแล้วว่าสำหรับเมืองร้อนเช่นเมืองไทยอายุ ๖๐ ปี เขาถือว่าพรานแล้ว ถ้าเป็นการทำสัญญาประกันอายุออกเบี้ยอะไรก็สูงเหลือเกิน ยิ่งกว่านั้นเขายังถือว่าอายุ ๖๐ ปี ตายแล้ว เฉลี่ยความตายแล้ว เมืองร้อนคือเมืองไทยเรา ๖๐ ปี ตายแล้ว ที่จะบัญญัติในการรับราชการเด็กชากอายุ ๖๐ ปี ออกจากราชการ ก็ตายจากราชการ ต่อไปเวลาพูดถึงส่วนรวมแล้วก็ไม่มีโอกาสได้รับบำเหน็จบำนาญ ผู้เหตุสูงอายุเราพิจารณาในด้านหลักการไม่ได้พูดถึงเหตุการอย่างที่สมาชิกผู้มีเกียรติบ่อนครวรรค์ว่า คือเหตุการณ์ก็มีเรื่อย ๆ มาอย่างที่ท่านบ่อนเสนีย ฯ กล่าว ก็มีอยู่ตามสถานที่แล้ว เพราะฉะนั้นเหตุการณ์ตอนนี้มีหลักการนั้นข้าพเจ้าเองก็เห็นใจ สำหรับเรื่องอายุที่ผู้ที่ได้รับบำเหน็จบำนาญนั้น เราถือหลักการเป็นใหญ่

และเป็นหลักการซึ่งข้าพเจ้าได้เรียนให้ทราบแล้วว่ามีโอกาสจะรับราชการได้ถึง ๖๗ ถ้าเริ่มรับราชการอายุ ๒๐ ปี แล้วปีหนึ่งกว่านี้สำหรับผู้น้อยมีอายุน้อย ๆ กงเกินการข้างหน้าว่าวันหนึ่งผู้ใหญ่ตายออกไปแล้วจะได้มีโอกาสเข้าสวมตำแหน่ง สมมติว่าคนอายุ ๕๕ ปีปลดออก คนหนึ่งแล้วจะเอาผู้ที่มีอายุน้อยขึ้นมาได้หลายคนโดยตำแหน่งเดียวกัน เพราะฉะนั้นการที่เราจะเขียนเรื่องอายุ ๕๕ เป็น ๖๐ ปีในฉบับนี้ประโยชน์ที่จะได้รับน้อยที่สุด คืออาจจะได้รับเฉพาะบุคคลที่มีอายุครบ ๕๕ มีหวังไปถึง ๖๐ แต่ผู้ซึ่งเสียประโยชน์ก็คือข้าราชการอายุน้อย ๆ หรือบุคคลชั้นผู้น้อยซึ่งจะสรรมตำแหน่งฐานะถัง สำหรับคำแสมาชิกผู้มีเกียรติจังหวัดนครสวรรค์ท่านกล่าวว่าการต่ออายุคนอายุครบ ๕๔ พอรู้ว่าจะครบ ๕๕ จะต้องออกจากราชการตามที่กฎหมายบังคับจะต้องออกจากราชการต้องประชุมสอบสวน สำหรับปัจจุบันนี้ข้าพเจ้าเองเป็นรัฐบาลและเป็นรัฐมนตรีมีใหญ่น้อยที่ในการพิจารณาต่ออายุนี้อยู่บ้าง แต่อย่างไรก็ดีในเรื่องนี้ไม่เคยต่อให้ใครโดยถือหลักการประชุมสอบสวน แต่ใครจะชอบเอ่นนั้นก็ไม่ทราบแต่พวกเราเห็นจะไม่ชอบแน่ แล้วในด้านกลับที่ว่าจะเสียหายถ้าถือโอกาสจะต่อ ๕๕ เป็น ๕๖ – ๕๗ จะเป็นโอกาสที่สอบสวน ทำไมท่านไม่นึกว่าถ้าอายุครบ ๕๕ เขาจะต้องออกแต่เขามีความปรารถนาหวังว่าถือเหมือนมีร่างกายดี เขาอยากจะทำที่จะเพื่อจะให้เจ้ากระทรวงหรือรัฐบาลต้องต่อให้ ทำไมจะต้องทำการประชุมสอบสวน ทำไมท่านไม่นึกในด้านนี้ ถ้าใครอยากต่อแล้วก็ประชุมสอบสวนก็ไม่ถูก แล้วปีหนึ่งกว่านั้นสมมติว่าจะมีความเสียอะไรต่ออะไรแล้วรัฐบาลได้อะไรจากข้าราชการที่จะต่ออายุ ๕๕ – ๕๖ – ๕๗ ปี ท่านอย่าคิดอย่างนั้น เพราะเหตุว่าฐานะของท่านนั้นจะมีรัฐบาลไหนกล้าเสี่ยงทำผลประโยชน์ของท่านบ้างเล่นกับข้าราชการแก่ ๆ จะเล่นอย่างอื่นไม่ดีกว่าหรือ ไปเล่นทางอื่นอะไรดีกว่ากันกับอายุคนแก่ไม่มีประโยชน์ เราอย่าไปประมาทหรือไปถูกข้าราชการอายุ ๕๕ ปี แล้วปีหนึ่งกว่านั้นสำหรับข้าราชการประเภทนี้

เมื่อท่านได้รับราชการมาจนอายุ ๕๕ เสียรภาพของท่านก็เกิดแล้วในทางกฎหมายทั้งหลายประเทศ เช่นกฎหมายบำเหน็จบำนาญท่านมีเสียรภาพเมื่ออายุถึง ๕๕ ปีก็ออกไปรับบำเหน็จบำนาญได้ก็ถูกแล้ว นี่เป็นเสียรภาพที่ท่านออกไปได้โดยมีบำเหน็จบำนาญ ไม่ใช่เป็นการนึกว่าอายุราชการ ๕๕ ปี ถึง ๖๐ ปีอยู่ไปได้ด้วยการประชดสอพลอ ซึ่งเป็นเหตุผลที่ท่านโกเอาเอง นี่เป็นการที่จะช่วยความรู้สึกของข้าราชการที่จะต้องออกตั้งแต่เมื่ออายุ ๕๕ ปีเต็มในเบื้องท่านเหล่านั้นอยากจะต่ออายุราชการต่อไปโดยท่านทำหัวดี ท่านปฏิบัติหน้าที่ดีแล้วก็ให้ต่อได้ต่อไป นี่ผมนึกว่าเป็นหลักการที่ว่าข้าราชการผู้ใดมีอายุครบ ๕๕ แล้วก็ให้ออกจากราชการได้ แต่ว่าถ้าข้าราชการผู้นั้นยังมีอนามัยดี มีสมรรถภาพดี ขยันหมั่นเพียรต่อหน้าที่ราชการก็จะต่อให้

๑๕.๐๕ น.

นายเนิ่น เษตสุวรรณ์ (กระบี่) : ข้าพเจ้าได้ฟังคำชี้แจงของกรรมาธิการและทางฝ่ายรัฐมนตรีที่ได้กล่าวมาแล้วเกี่ยวกับอายุข้าราชการจาก ๕๕ ปี มาเป็น ๖๐ ปี จาก ๖๐ ปีมาเป็น ๖๕ ปี กรรมาธิการบอกว่าเปลี่ยนจาก ๕๕ ปี มาเป็น ๖๐ ปีเพราะเสียงของสมาชิกเกือบ ๒๐ – ๓๐ นายเกือบครึ่งของสภาขอเข้าไป ก็เห็นชอบด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วท่านกรรมาธิการลืมนึกไปว่าสมาชิกทั้งหมด ๑๒๐ กว่า นี่ร้อย ๐ เป็นอันว่าท่านกรรมาธิการต้องการอยากจะเอาใจสมาชิก นี่เป็นการที่ไม่ชอบด้วยหลักการ เราต้องมีหลักเป็นเกณฑ์ ไม่ใช่ว่าเราจะทำให้พอใจเขานี่ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งก็คือว่าเมื่อปีหน้าไปถึง ๖๐ ปีแล้วก็ยังมีแถมท่อท้ายอีกว่า แล้วแต่คณะรัฐมนตรีจะพิจารณาเป็นกรณีพิเศษนี่ยังมีบวิสทธิ์อยู่เรื่อย ๆ เมืองไทยเราหมดไปไม่ได้ ทำไมจึงเป็นอย่างนี้ เมื่อเข้ากระทรวงต่อไม่ได้จึงให้รัฐมนตรีต่อ ทำไมจึงเป็นอย่างนั้น ได้เถียงกันถึงเรื่องต่ออายุถึง ๖๕ ปีแล้วปีหน้ามาได้เถียงกันอีกว่าเมื่อไรจะแก่ ๕๕ ปีแก่หรือ ๖๐ ปีแก่ หรือ ๖๕ ปีแก่ เข้าใจว่าที่ประชุม ๆ กันมาก็ไม่แน่นอนด้วยกันทุกฝ่าย

ข้าพเจ้าอาจจะพูดได้ว่าคนอายุ ๖๕ ก็ยังทำงานได้ ๖๔ ปีก็ยังมีเปอร์เซ็นต์ได้ ข้าพเจ้าขอยืนยันอย่างเจ้าคุณศรี ท่านเจ้าคุณศรีธรรมสาร ขอประทานโทษต้องขอยกชื่อ ขอคุณท่านเท่าไรเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าหากว่าไม่ยึดตามหลักการเดิมคือว่า ๕๕ แล้วควรจะเป็น ๖๕ เสียเลยอย่าให้เป็นการเกินเลยให้มีการต่อรองประชาชนออกลอหรือดูบหน้าประชาชนมี ๒ ทางจะเป็น ๖๐ หรือ ๖๕ ซึ่งเสร็จกันเสียที แล้วยังมีประการหนึ่งพูดถึงเรื่องคอรัปชั่นบางท่านว่าหนุ่ม ๆ คอรัปชั่นเป็นบางท่านเอกว่าคอรัปชั่นแก่ง บางท่านว่าแก่คอรัปชั่นแก่ง หรือเกิดจากสันดาน แต่ข้าพเจ้าเข้าใจในฐานะที่เคยเป็นครู ไม่ใช่สันดานเห็นเขาเอาฉันเอา ถ้าไม่เอาเพื่อนเขาหมดก็โกยกัน ~~ขาดเพราะฉะนั้นจะแก้~~ คอรัปชั่นก็ยากฉะนั้นมีปัญหาอยู่ข้อหนึ่งข้าพเจ้าขอวิงวอนเพื่อสมาชิกว่าจะเอา ๕๕ หรือ ๖๕ ถ้าหากว่าให้ ๖๐ ก็แบ่ง ๖๕ ก็ออก จาก ๕๕ เป็น ๖๐ ออกก็ไม่มีปัญหาอะไรสิ้นสุดลงได้เพราะฉะนั้นขอเพื่อนสมาชิกพิจารณา~~ว่าจะเอา ๕๕/หรือ ๖๕~~ในข้อนี้

๑๕.๓๙ น.

~~ไพบูลย์ ไพบูลย์ช่างปั้นสกลนคร~~
นายโกศล ศิริบุโลก (ราชบุรี) : โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าพเจ้าแปรญัตติไว้และข้าพเจ้าเห็นว่าเรามาพูดกันถึงการต่ออายุของทางราชการระหว่าง ๕๕ ถึง ๖๐ นี้ ความจริงกฎหมายเดิมก็มีอายุ ๖๐ เหมือนกัน แต่ ๖๐ โดยการต่ออายุ ๕๕ ครบ ๖๐ มาถึงนี้ / ๕๖,๕๗,๕๘,๕๙ ต้องมาต่ออายุกันปัญหาเฉพาะหน้ามีเท่านี้เอง ที่มีปัญหาอยู่อย่างนี้รัฐบาลนี้ข้าพเจ้าก็เคารพและเชื่อว่าไม่มีลักษณะจึงเห็นดีหรือไม่ดีแล้วจะมีการให้ต่อหรือไม่ให้ต่อ แต่กฎหมายนี้เป็นกฎหมายที่มีอายุยืนนาน ๑๐ ปี ๒๐ ปี ๓๐ ปีก็ได้ ท่านรับประกันได้หรือไม่สำหรับข้าราชการชุดนี้ แต่ต่อไปอีกสิบปีหน้าก็จะมีรัฐบาลใหม่ว่าจะต้องมีใจเหมือนอย่างท่าน ข้าพเจ้าขอเรียนให้ทราบว่าเป็นความจริงเหลือเกินว่าบุคคลที่ควรจะต่ออายุแล้วต้องวิ่งกันเมื่อวิ่งแล้

ข้าพเจ้าขอเรียนให้ทราบว่าเป็นความจริงเหลือเกินที่ว่าบุคคลที่จวนจะต่ออายุแล้วต่อรึงกัน เมื่อรึงแล้วก็ทิ้งราชการ ราชการซึ่งควรมีควรได้เป็นประโยชน์แก่ประเทศชาตินั้นมิได้นับมาไป เพราะการรึงเค้นของข้าราชการเหล่านี้ และยิ่งกว่านี้ยังมีข้าราชการบางบุคคลบางชนิดซึ่งเป็นบุคคลที่ขาดสัตย์สุจริตในหน้าที่ของตนเป็นที่ตั้งจะต่ออายุหรือไม่ก็แล้วไป คนชนิดนี้โดยมากมักถูกบิ๊วหรือถูกปลดกันทีแล้วเราจะได้คนดีไว้ใช้ได้อย่างไร ปัญหาในเรื่องอายุเหล่านี้ขอให้ท่านระลึกว่าถ้าหากว่าเขารู้ตัวว่าระหว่างอายุเกิน ๕๕ ปีแล้วเขาไม่สามารถที่จะรับราชการต่อไปได้ เขาก็มีสิทธิที่จะลาออกได้ เพราะฉนั้นเป็นเรื่องที่เขารู้ตัวเอง ไม่ใช่บังคับให้คนอยู่ถึง ๖๐ ปี เพราะฉนั้นปัญหาเฉพาะหน้ามีอยู่ดังที่กราบเรียนแล้วว่า ๖๐ ปีแล้วจะให้ต่อหรือไม่ต่อ ถ้าไม่ให้ต่อก็จะได้เป็นหลักยึดถือสำหรับข้าราชการในการที่จะมีประโยชน์ช่วงเลยไปถึง ๖๐ ปีโดยระลึกถึงถูกเค้าซึ่งใครๆ แล้วก็ยังเล่าเรียนจะได้พยายามทุกวิถีทางที่จะระวังให้เกียรติยศและชื่อเสียงดีไว้ สำหรับเรื่องคนหนุ่มและคนแก่ที่โกงหรือไม่โกง เพื่อนข้าพเจ้าหลายคนก็ได้บอกแล้วว่าบางทีไม่เกี่ยวกับสันดาน ถ้าคนหนุ่มโกงอยู่ไปไม่ได้ยิ่งแก่หรอก ถูกออกเสียก่อนแล้วเพราะฉนั้นเรื่องนี้ควรเจรจาแต่เพียงว่าการต่ออายุโดยคณะรัฐบาลนั้นดีหรือเราให้สิทธิโดยกฎหมายฉบับนี้ให้เป็นการชี้ขาดเส้นไว้ว่า ๖๐ แล้วเลิกกันหมายความว่าอย่างนั้น ข้าพเจ้าจึงสนับสนุนกรรมาธิการซึ่งได้ชี้แจงหลักการหลายอย่าง และเพื่อนของข้าพเจ้าชี้แจงประกอบกันสมควรอย่างยิ่ง สมควรที่จะชี้ขาดเส้นได้ ๖๐ ปี ทั้งนี้เพื่อจะได้เป็นกำลังใจและให้ข้าราชการเหล่านี้ได้ปฏิบัติหน้าที่โดยซื่อสัตย์สุจริตเพื่อเกียรติยศชื่อเสียงของข้าราชการนั้น ๆ ได้เจริญสืบไป

๑๕.๔๒ น.

นายกิ่น สุพรรณสาร รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตราธิการ : ความจริงรัฐบาลร่างมาโดยมีหลักการว่ามีอายุ ๕๕ ปีว่าให้ออกรับบำนาญตามความในมาตรา ๔๒ แล้วต่อจากนั้นข้าจะกระทรวงจะต่ออายุได้คราวละ ๑ ปี

และเมื่อครบ ๖๐ จะต่ออายุอีกทีคณะรัฐมนตรีก็จะให้เป็นผู้ชี้ขาดให้ กระผมขอกราบจะใคร่เรียนถึงสาเหตุที่ให้เปลี่ยงมาแต่ปันต้นแล้ว มีปัญหาที่เราขยายอายุข้าราชการออกไปนั้นก็โดยเหตุผลว่าการที่อายุ ๖๐ ก็ดี ๖๕ ก็ดี บางคนมีอนามัยร่างกายสมบูรณ์สามารถที่จะรับใช้ประเทศชาติได้ ถ้าหากว่าไปให้ปลดเมื่ออายุ ๖๐ ปีเป็นการเด็ดขาดแล้วเราก็ยังต้องใช้คนอายุ ๖๕ ปีไปอีก

แต่ทั้งนี้มันก็เป็นเรื่องแต่ละคน ๆ คือว่าอายามัยของคนนั้นอย่างที่พูดกันมาไม่เหมือนกัน เมื่อไม่เหมือนกันเช่นนี้เราจึงแบ่งไว้เป็น ๓ ชั้น ชั้นที่ ๑ ๔๔/สิงคือ ๔๔ ชั้นที่ ๒ จาก ๔๔ ถึง ๖๐ ชั้นที่ ๓ จาก ๖๐ ถึง ๖๕ คณะรัฐมนตรีต่อให้ได้ และได้พังพูดกันไปพูดกันมากลายเป็นว่าจะเล่นพวกเล่นพ้อง คอร์รัปชั่น ผมคิดว่าไกลประเด็นมาก ประเด็นมีอย่างเดียวเท่านั้นเองว่าข้าราชการมีอายุครบ ๔๔ ปีบริบูรณ์นั้นร่างกายสมบูรณ์ดีหรือยังเพื่อให้เจ้ากระทรวงได้พิจารณา หากว่าเราเขียนเติมอย่างที่คณะกรรมาธิการเขียนมานี้แล้วหมายความว่าแม้จะทำงานไม่ได้ก็ตาม ต้องอยู่ถึง ๖๐ ปีอย่างนี้ท่านพอใจหรือไม่ เขาไม่ลาออก เราทำอะไรไม่ได้ ลาออกไม่มีสิทธิได้รับบำนาญ ก็ต้องกินเงินเดือนไปจนถึงอายุ ๖๐ ปี ตามที่เขียนมาใหม่นี้ เพราะฉะนั้นไม่ใช่รัฐบาลหรือรัฐบาลไหน ข้าพเจ้าว่าหลักการนั้นก็น่าที่จะให้รัฐบาลซึ่งเป็นผู้ปกครองข้าราชการได้พิจารณา แต่หากว่ารัฐบาลได้เล่นพวกเล่นพ้องนั้นมันก็ไม่เป็นกรรม แต่เขาเองก็ยังมีข้อที่จะร้องทุกข์ได้ตามกฎหมายของบ้านเมือง/ที่เช่นกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์ จะปลดเขาไม่ได้รับความยุติธรรมนั้นไม่ได้ ดังที่เราทำอยู่เวลานี้ก็มีหลายคนอย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นการที่ตัดถ้อยคำว่าตามร่างเดิมเพื่อให้คณะรัฐมนตรีได้พิจารณาคุณภาพของบุคคลบ้างว่าผู้นั้นบริบูรณ์เพื่อจะรับราชการได้หรือไม่เพื่อจะต่อให้ แต่เราไปคิดมากว่าถ้าหากว่าไม่ไว้พวกไม่พ้องต่อไม่ได้ การต่อหรือการวิ่งเต้นนั้น รัฐบาลไหนก็ตาม คนเราเมื่อถึงคราวที่จะมีความต้องการอย่างหนึ่ง ความต้องการไม่สำเร็จก็วิ่งเต้น นี่เป็นของธรรมดาแต่อย่างไรก็ดี ในการที่จะต่ออายุหรือไม่ต่ออายุนั้นพูดถึงการปฏิบัติอยู่เวลานี้ก็มีเจ้ากระทรวงปลัดกระทรวงร่วมพิจารณาอยู่ด้วย ไม่ใช่ว่าจะทำได้คนเดียว คือว่าชอบใครเอาไว้ ไม่ชอบใครไม่เอาไว้ ส่วนบุคคลได้สร้างความยุติธรรมเสมอ ๆ ท่านสมาชิกสภาจะว่ากล่าวได้ในสภานี้ ในฐานะที่ท่านมีควบคุมฝ่ายบริหาร เพราะฉะนั้นผมจึงเห็นว่าปล่อยให้รัฐบาลได้พิจารณาบุคคลเมื่ออายุครบ ๔๔ ปีบริบูรณ์

ว่าสุขภาพ ขนาดนั้นเขาดีไหม ถ้าดีแล้วก็ต่อให้เขา ถ้าไม่ดี ร่างกายไม่สามารถทำงานให้แก่รัฐบาลได้เลย บุคคลเช่นนี้เราจะให้ยอมให้กินเงินเดือนไปอีกจนถึง ๖๐ ทีเดียวหรือ จะเอาออกก็ไม่ได้ ทำงานต่อไปก็ไม่ไหว ๓ วันดี สี่วันลา จะไรเช่นนี้ เราก็ต้องปล่อยให้ไป เพราะฉะนั้น ในวาระที่รัฐบุคคลกรรมาธิการร่างมาตั้งแต่ ๕๕ ปี ถึง ๖๐ ปีนี้ก็เป็นเรื่องให้อยู่ในดุลยพินิจของรัฐบาล ซึ่งดุลยพินิจนั้น จริง ถ้าดูถึงตามหลัก จิตใจของบุคคลอาจจะมีใจไม่เอียงไปทางหนึ่งทางใดได้ เพราะทุกคนเป็นมนุษย์ยังอยู่ในกิเลส ย่อมจะโอนเอียงไปได้ แต่อย่างไรก็ตามมันต้องมีความยุติธรรมอยู่บ้าง เพราะในการปกครองบ้านเมืองไม่ใช่ว่าจะยุติธรรมเสียทั้งหมด เพราะฉะนั้นรัฐมนตรีเจ้ากระทรวงท่านก็เป็นผู้ที่ซื่อตรงสุจริตดี เมื่อท่านเห็นว่าคนนั้นอายุ๕๐ หมดแล้ว ทำงานไม่ได้ จะปลดให้อยู่จนถึง ๖๐ ปี เช่นนั้นหรือ ผมไม่เห็นด้วยเลย

๑๕.๔๐ น.

นายสวน พรหมประกาย (ชุมพาบี) : ในฐานะที่ข้าพเจ้าคนหนึ่งที่เสนอเรื่องอายุราชการให้เป็น ๖๐ ปีนี้ ข้าพเจ้ามีเหตุผลดังนี้ คือ อายุ ๖๐ ปีนั้น ข้าพเจ้ามีความคิดเห็นว่า ๖๐ ปีนี้ควรเป็นบันหัดงานที่ควรให้ข้าราชการทุกคนมีความมั่นในใจว่าเขาจะทำงานได้จนถึง ๖๐ ปีบริบูรณ์ ฉะนั้นพอถึง ๕๕ ปีแล้ว ฉันจะรักษาเกียรติยศชื่อเสียงเพื่อลูกหลานของฉัน และอีก ๕ ปีนั้นจะต้องทำงานให้ดียิ่งขึ้นกว่า และถ้าข้าราชการทุกคนมีความมั่นใจว่าถึงเมื่อ ๖๐ ปีเป็นบันหัดงานในการทำงานของข้าราชการทุกคนเขาย่อมหวังใจในความเป็นอยู่ของเขา ส่วนที่จะขยายเวลาออกไปให้อีก ๕ ปีนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นเพียงจำนวนหนึ่งหรือสองเปอร์เซ็นต์ และคงมีจำนวนน้อย และให้อยู่ในดุลยพินิจของรัฐบาลที่จะต่อให้ข้าราชการผู้มีอายุ ๕๕ ปีแล้วไปจนถึง ๖๑หรือ ๖๒ ซึ่งก็เพียง ๑ หรือ ๒ % ของจำนวนข้าราชการของประเทศ เพราะบางทีรัฐบาลมีความจำเป็นที่จะต้องใช้ข้าราชการผู้นั้นอยู่อีก เราเราก็ต้องให้ ก็เป็นเพียงหนึ่งหรือสองเปอร์เซ็นต์เท่านั้น แต่ถ้าให้สิทธิมากเกินไปแล้ว ความ

ลำบากยากเย็นด้วยประการต่าง ๆ นา ๆ ย่อมจะมีขึ้น ตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้อ้างมานี้เป็นข้อเท็จจริงอย่างหนึ่ง เพราะมีการวิ่งเต้นกันมาก ดังที่ปรากฏปฏิบัติกันอยู่เวลานี้ และเท่าที่ท่านบางท่านที่อายุ ๒๐ปีเต็ว แต่ยังมีร่างกายแข็งแรง ประชาชนให้ท่านดูสมาชิกวุฒิสภาเป็นคนมีอายุเกินกว่า ๕๐ แล้วทั้งนั้น ซึ่งเราก็ต้องรับกันแล้วว่า ท่านเหล่านั้นเป็นผู้ใหญ่ที่กลั่นกรองในการร่างกฎหมายของรัฐสภาอยู่เป็นส่วนมาก ซึ่งเป็นการรับรองในข้อนี้อย่างดี

ที่เป็นข้อหนึ่งเนื่องด้วยเหตุนี้

นอกจากนั้นในการที่เราเอาคนที่ไม่มีความรู้ความสามารถ หรือสมรรถภาพในราชการ แล้วเขาก็มาออกตามเกณฑ์ในมาตรา 24 บุคคลที่ทำงานมาอายุครบ 55 ปีบริบูรณ์ แล้วเขาถึงจะมีอายุราชการแล้ว แล้วเขาก็ออกได้ เราใช้มาตรา 24 ไม่ต้องไปถึง 60 ปี ส่วน 60 ปี เราก็ให้คนที่มีร่างกายแข็งแรง โดยที่เขารักเกียรติคุณและชื่อเสียง เห็นแก่ประเทศชาติ เพราะฉะนั้นโดยที่รัฐบาลก็ตามหรือข้าราชการประจำที่ทำงานอยู่ด้วยกันก็ตาม ก็ไม่ต้องไปรบกวนเขา ส่วนที่รัฐบาลใดมีพรรคพิเศษ หรือรัฐบาลอยากใช้อุดมคติในการที่เราจะให้คนเพียง 2 คน 10 คน เราจะให้ถึง 55 ข้าพเจ้าคิดว่าไม่ว่ารัฐบาลใด ๆ ก็มีไม่เกิน 5 เปอร์เซ็นต์ ที่จะต้องต่ออายุให้เขา นี่เป็นเหตุผลอันหนึ่งที่ข้าพเจ้าใคร่ขอคิดขอนอง (ปรบมือ) ที่ตั้งแต่ได้รับที่ได้รับทราบข้อเท็จจริง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็ยังยืนยันความคิดเห็นร่วมกันกับผู้แทนอีก 30 กว่าคน คือเพื่อนสมาชิกในสภานี้ นี่เป็นการแสดงว่าข้าพเจ้าได้ทำโดยเหตุผล ข้าพเจ้าได้ปรึกษาเหตุผลดังที่ได้เรียนมา ให้สภานี้ทราบแล้ว แต่อย่างไรก็ตามเพื่อรักษาเสถียรภาพของข้าราชการ จึงคุมสู่แก่ที่ดี เช่นวุฒิสภายังตั้งอยู่ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วก็เลิกวุฒิสภาไม่ดีกว่าหรือ

16.55 น.

นายมนูพ่วง อัตถากร (มหาสารคาม) : กรรมาธิการ : กระผมขอประทานกราบเรียนชี้แจงขอประทานชี้แจงเพิ่มเติมเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัตินี้ ตามที่ได้มีสมาชิกผู้มีเกียรติหลายท่านรวมทั้งท่านรัฐมนตรีบางท่าน ไม่ได้มีความข้องใจกันในการแก้ไขของคณะกรรมาธิการ ในเรื่องอายุ 60 – 55 ปี ในเรื่องนี้คณะกรรมาธิการก็ได้มีการได้เถียงกันในคณะกรรมาธิการเป็นอันมาก และในที่สุดก็ได้มีการแก้ไข มติตกลงให้แก้เป็น 55 – 60 ปี เหตุผลในการแก้ไขก็ขอประทานชี้แจงว่า ในการที่ท่างเดิมมีบัญญัติไว้เป็น 3 ตัน คืออายุ 55 ปี ถือว่ารับราชการมานาน ก็ถูกปลดออกจากราชการนั้นระยะหนึ่ง ทีนี้เมื่อทางคณะกรรมการ ก.พ.มาพิจารณาอีก ในเมื่อให้มีการต่ออายุ ก็ได้ถึง 60 ปีเท่านี้กระมัง

หนึ่ง ที่ได้ทำพิจารณาเห็นว่ามีความสำคัญ ที่จะเป็นคุณประโยชน์แก่ประเทศชาติในทางราชการอยู่เป็นอันมาก อีกจะต่อไปถึง ๑๕ ปี เป็นอีกระยะหนึ่ง

รวมทั้งหมด ๓ ระยะด้วยกัน แต่คณะกรรมาธิการมีความเห็นว่า การที่จะให้อำนาจหลายขั้นหลายตอนอย่างนี้รู้สึกว่าเป็นการลำบากมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเท่าที่สังเกตดูสุขภาพอนามัยของพวกรับราชการในขณะนี้แล้ว จะเห็นว่าพวกอายุ ๖๐ ปียังมีความแข็งแรงสามารถปฏิบัติราชการงานให้เกิดประโยชน์แก่บ้านเมืองได้ ถ้าหากว่าจะมีการปลดออกก่อนกำหนดที่กล่าวนี้รู้สึกว่า ไม่ได้จะเสียคนดีไปเป็นอันมาก

อีกประการหนึ่ง ท่านรัฐมนตรีนี้ยังได้ให้ความเห็นว่าอายุ ๕๕ ปีนี้ทำงานไม่ได้ เพราะแก่งุ่มง่ามแล้ว ในข้อนี้ขอประทานชี้แจงว่าเท่าที่สังเกตดูอย่างชัดแจ้งก็เห็นแล้วว่าผู้ที่มีอายุ ๕๐ ปีก็ยังทำงานได้ดี เราจะเห็นได้ว่าสมาชิกสภาผู้แทนหรือรัฐมนตรี หรือข้าราชการการเมืองฝ่ายอื่นก็ดี แม้แต่อายุที่ ๖๐ – ๗๐ ปี ก็จะทำงานได้ ...

นายใหญ่ ศรีสุขาต (นครสวรรค์): เวลานี้มีสมาชิกอยู่ในที่ประชุม ๗๙ คนเท่านั้น ไม่ครบองค์ประชุม

ประธานสภาผู้แทน : ขอให้เลขาธิการนับ

(เลขาธิการรัฐสภา —: —ได้นับสมาชิกในที่ประชุมแล้วขึ้นสภาว่ามีจำนวน ๘๓ คน)

ประธานสภาผู้แทน : ครบแล้ว

นายใหญ่ ศรีสุขาต (นครสวรรค์) : ผมขอถอนตัวเองไป

นายบุญช่วย อัตถากร (มหาสารคาม) : ขอประทานเรียนต่อไปว่า ตามที่ท่านสมาชิกอภิปรายท่านของว่าถ้าหากว่ามีการต่อสัญญาระยะ ๕ ปี อีกระยะหนึ่งจากที่ ๖๐ ถึง ๖๕ ก็อาจจะมีการคอร์รัปชั่นวิ่งเต้นอะไรกันบ้าง ความจริงในชั้นนี้ข้าพเจ้าไม่อยากจะทราบว่าใครเข้าไปทำอะไรให้ผู้ใหญ่ให้ยืนสักปีไหนอย่างไร เพราะเท่าที่สังเกตมาไม่มีลักษณะอย่างนี้ ถ้าอย่างนั้นก็ตามในการวิ่งเต้นนี่นอนจะมีได้ อีกประการหนึ่งอย่างที่ท่านผู้แทนคนหนึ่ง คือคุณเนิน ฯ ได้กล่าวไปนั้น การให้อภิสิทธิแก่ฝ่าย ก.พ. หรือคณะรัฐมนตรีมากเกินไปนั้นจะเป็นช่องทางในการที่จะก่อให้เกิดความทุจริตขึ้นได้ ข้อนี้เป็นความจริง ผมขอขอบคุณให้สมาชิกที่ให้ความ

เพียงอย่างเดียว คงมากจนแก้ไขให้เป็น ๒๕ ปีเสียทีเดียว ในชั้นนี้คณะกรรมาธิการเห็นว่า ที่แก้เป็น ๒๕ ปีนั้นจะมากเกินไปเสียแต่ เพียง ๒๐ ปีเป็นสายกลางมีเหตุการเหมาะสมอย่างยิ่งอยู่แล้ว แต่เท่าที่สังเกตดูท่านสมาชิกหลายท่านที่เคยพูด

ความเห็นร่วมกันในชั้นที่จะขยายอายุ เกษียรอายุให้เป็น ๖๐ ปีบริบูรณ์ต่อไปอีกถึง ๖๕ และ
คณะกรรมาธิการเห็นเช่นนี้จึงเป็นที่แน่ใจได้ว่าเสียงส่วนมากของสมาชิกสภาผู้แทนฯ ควรจะเห็นพ้องกับกรรมาธิการที่ได้ลงมติตกลงไป ที่มีอีกประการหนึ่งที่มีคนเข้าใจว่าในการที่จะให้รับราชการต่อไปถึง ๖๐ ปีถึงจะปลดก็ได้นั้นความจริงข้าราชการไม่ว่าอายุเท่าไรจะเป็น ๓๐ หรือ ๔๐ ปี ผู้บังคับบัญชาอาจพิจารณาปลดก็ได้เมื่อหย่อนความสามารถหรือทำความผิดถึงก็ถูกปลดไล่ออก ซึ่งมีทางที่จะทำได้หลายทางแม้จะเป็นอายุเท่าไรก็ได้ทั้งนั้น เป็นการเปิดช่องทางให้แก่ผู้บังคับบัญชาที่จะพิจารณาข้าราชการว่าบุคคลใดที่จะอยู่ในราชการต่อไปเพียงใดหรือไม่อยู่ในความพิจารณาของผู้บังคับบัญชา หรือ ก.พ. และอ.ก.พ.ต่อไปได้ไม่เป็นอย่างที่รัฐบาลวิตกว่าแม้จะทำอย่างไม่ได้ก็ยังอยู่รับราชการถึง ๖๐ ปีหรือ ๗๐ ปี ความจริงเราจะเอาข้าราชการออกได้ทุกโอกาสเมื่อกระทำความผิดหรือหย่อนความสามารถตามระเบียบข้าราชการพลเรือน ซึ่งได้มีอยู่แล้ว อย่างไรก็ดีการที่คณะกรรมาธิการได้แก้ไขไปนี้มีความหวังดีต่อบรรดาข้าราชการที่ทำงานแก่ประเทศชาติบ้านเมือง และได้สั่งกับหรับฟังสมาชิกสภาผู้แทนเป็นอันมากที่แก้ไขนี้ และได้มีสมาชิกหลายท่านขอแปรญัตติเป็น ๖๐ ปี ได้เห็นพ้องต้องกันเป็นอันมากอยู่แล้ว อย่างไรก็ดีใครที่จะขอวิงวอนขอความกรุณาต่อสภานี้ว่าการที่คณะกรรมาธิการแก้ไขนี้เพื่อประโยชน์แก่ข้าราชการเพื่อจะทำประโยชน์ ให้แก่ชาติบ้านเมืองเป็นสำคัญ และอีกประการหนึ่งไม่ต้องการให้ผู้ใหญ่หรือผู้บังคับบัญชาต้องรับผิดชอบถูกศาลหนิติเตียน มีการต่ออายุบ้างไม่ต่ออายุบ้าง พออายุถึง ๕๕ ปีก็ต่อไปถึง ๖๐ ๕๖ – ๕๗ ต่อไปนี้เป็นการบุ่งมากแก่ผู้บังคับบัญชาหรือ ก.พ. แต่ประการใดอย่างนี้ไม่เปิดช่องทางให้ ก.พ.หรือผู้บังคับบัญชาได้ใช้ดุลยพินิจแต่น้อย จะเปิดช่องทางให้มีอำนาจกว้างขวาง แต่ถ้าอายุ ๕๕ ถึง ๖๕ แล้วต้องใช้เวลา ๑๐ ปีอาจจะมีการกลั่นแกล้งกันได้ดังที่สมาชิกได้กล่าวสนับสนุนมา ขอประทานกราบเรียนแต่เพียงเท่านี้

นายเจริญ สืบแสง (บัตตานี) : ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้ลงมติแล้ว เมื่อไม่มีใครเสนอเป็นอย่างอื่น

๑ วาที่ประชุมอนุมัติ ปัญหามาตรา ๑๓ ปีที่คือ ๕๕ ปี มีแก่เดิม แต่กรรมาธิการเปลี่ยนเป็น ๖๐ ปี มีประเด็นอยู่อย่างนี้ ผู้ใดเห็นควรเอาตามกรรมาธิการโปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๔ คน

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ใดเห็นว่าควรเป็นไปตามร่างเดิม โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๔ คน

ประธานสภาผู้แทน : ตกลงเอาตามกรรมาธิการ ปัดนี้สมควรแก่เวลาแล้ว ขอเลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๖.๑๑ นาฬิกา

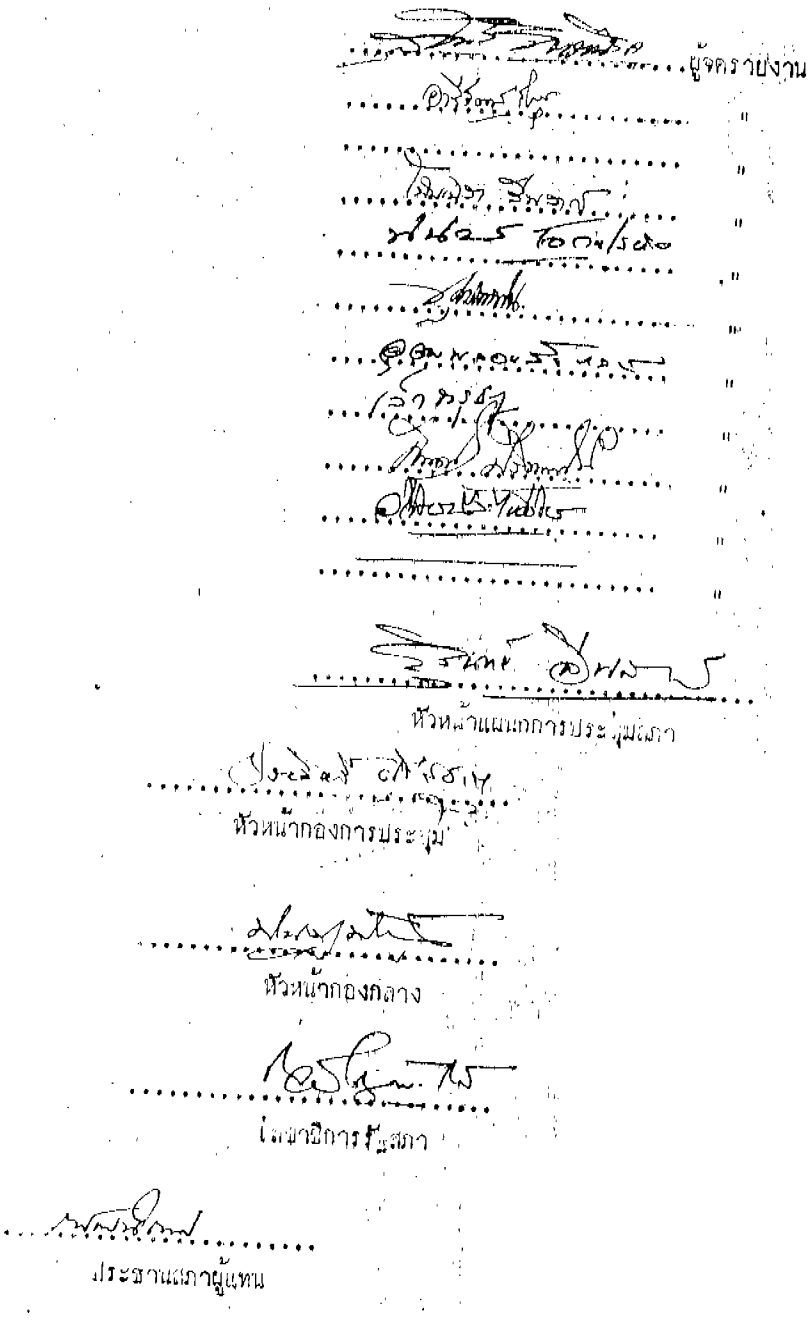
ผู้จดรายงาน
"
"
"
"
"
"
"
"
"
หัวหน้าแผนกการประชุมสภา
หัวหน้ากองการประชุม
หัวหน้ากองกลาง
เลขานุการสภา
ประธานสภาผู้แทน